

ทุกคนขยันสร้าง แต่ไม่แย่งมาเป็นของตน คือ “รวย” ทุกคนขยันสร้าง แต่ต่างแย่งมาเป็นของตน คือ “จน”

ในสูตรที่ว่าด้วยต้นกำเนิดโลก จากพระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๑ ได้ระบุถึงมนุษย์ในยุคสมัยที่ยังไม่โลก ถึงขั้นหลงยึดเอาทรัพยากรทั้งหลายในโลกนี้ มาเป็น “ตัวกู-ของกู” ทุกอย่างจึงเป็นสาธารณสมบัติ บริโภคกินใช้ร่วมกันเป็น “สาธารณโภคี” ธรรมชาติจึงมีแต่ความอุดมสมบูรณ์ขนาดมีข้าวสาสิ่งงอกออกมาให้กินได้ทันที โดยไม่ต้องไปขุดไถหรือไปหุงต้มแต่อย่างใด อยากกินตอนไหน ก็ไปเก็บข้าวอันวิเศษนี้ได้เลยโดยไม่ต้องทำอะไร

แต่ต่อมาเมื่อมนุษย์โลกมาก ไปเก็บข้าวมากักตุน เพื่อเอาไว้กินได้หลายๆ วัน สุดท้ายถึงขั้นหวงแหนกันเขตกันแดนเป็นที่ของใครของมัน ข้าวสาสิ่งงอกออกมาเองก็หายไป ต้องมาแอบเหง้อต่างน้ำทำไร่ทำนาด้วยกันด้วยความยากลำบาก ต่อมาจึงได้ขโมยข้าวกัน พุดเทีจลลอกหลวงกัน มีการลงโทษลงทัณฑ์ฆ่าแกงกัน เมื่อทินนาทานแพร่หลาย...ปาณาติบาตแพร่หลาย...มุสาวาทแพร่หลาย...การผิดศีลธรรมเริ่มแพร่หลาย จึงทำให้อายุมนุษย์จาก ๘ หมื่นปี ลดลงอย่างวูบวาบ ยิ่งทำบาปทำอกุศล หอบหวง กอบโกย โกงกินกันมากเท่าไร อายุก็จะลดน้อยลงไปจนสุดท้ายเหลือแค่ ๑๐ ปี

ถึงตอนนั้น พืชพันธุ์ธัญญาหาร น้ำมัน น้ำตาล น้ำอ้อยจะหมดไปจากโลก (อาจจะถูกทำจีเอ็มโอ. จนสูญพันธุ์ไปเรื่อยๆ) จะเหลือแต่หญ้ากับแกำเป็นอาหารที่ดีที่สุดให้มนุษย์กินเท่านั้น และในยุคนั้นคนจะอยู่กันแบบสัตว์เดรัจฉาน จะสมสู่ฆ่าแกงกันเองไม่เลือกหน้า แล้วจะเหลือคนกลุ่มหนึ่ง ที่ไม่ยอมทำผิดศีลธรรม พวกกันไปหลบซ่อนตามป่าเขาถ้ำ เมื่อการฆ่าล้างโลก (ลัทธิอันตราย) ผ่านพ้น

ไปแล้ว คนดีๆ เหล่านี้ก็จะออกมารวมตัวกัน ชักชวนกันกลับไปถือศีล ๕ เจริญกุศลกรรมบถ ๑๐ อายุจาก ๑๐ ปี ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นไปเป็น ๘ หมื่นปี ตามลำดับ จนได้พบกับพระศรีอาริยมตไตรย ซึ่งในยุคสมัยนั้นพืชพันธุ์ธัญญาหาร จะกลับคืนสู่ความอุดมสมบูรณ์

แม้ในยุคกาลปัจจุบัน เราไม่อาจสามารถอุดมสมบูรณ์ดังกับพระศรีอาริย์ได้ แต่ชุมชนต่างๆ ของชาวอโศก ที่กลับมาถือศีล และช่วยกันขยันสร้าง โดยต่างไม่ยึดถือเอามาเป็นของตน ทุกคนก็จะพากันร่ำรวยเกือบๆ จะมีข้าวสาสิ่งงอกออกมาได้เอง เพราะเรามีโรงครัวกลาง มีสวัสดิการส่วนกลาง มีการศึกษา การพยาบาลฟรี ไร้คอบบริการดุจดังมี**รัตนกัลปพฤกษ์** ที่ใครปรารถนาอะไร ก็มาเอาไปกินไปใช้ได้ตามสบาย

แต่คนของชาวอโศกจะจนลงทันที เมื่อเขาเริ่มสำคัญมั่นหมายคิดจะเอาสาธารณะสมบัติของโลกมาเป็น “ตัวกู-ของกู” เหมือนชาวที่ลู่ไสโซ่ทองคำหนัก ๓๐ บาท จนโจรกระชากโซ่ไม่ขาดดีแต่ว่าคอของลู่ไม่ขาดเสียก่อน เพราะโจรลงมาปล้ำถอดออกจากคอไปได้ พระพุทธเจ้าทรงถือว่าทรัพย์สมบัติ เงินทอง เพชรนิลจินดา บ้านช่อง เรือนชานที่ไปยึดถือมาเป็นของเรา สิ่งเหล่านี้ไม่ต่างอะไรกับคูกตะราง โซ่ทองก็ไม่ต่างอะไรกับ**โซ่ตรวน**ที่ผูกมัดรัดแน่นชนิดแก้ได้ยาก ยังมีสมบัติเป็น “ตัวกู-ของกู” ลังคมรอบข้างก็ยิ่งจะยากจน เครื่องจองจำและพันธนาการ ก็ยิ่งจะรัดรัดมัดแน่นชีวิต ให้เจ็บปวดทุกข์ทรมานเป็นนรกไปอีกยาวนาน

☞

ปัจจุบันคนบ้านนอกอย่างผม และ คนกรุงอย่างหลายๆ ท่านที่เป็นสมาชิก “เราคิดอะไร” มีความเท่าเทียมกันหลายอย่าง เช่น เรื่องการใช้โทรศัพท์ การรับวิทยุโทรทัศน์ และ เรื่องอื่นๆ

ช่องโทรทัศน์ที่คนกรุงดูได้คนบ้านนอกดูดี คือช่องโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน เอเอสทีวี. ซึ่งมีเนื้อหาสาระครบทุกด้าน ทั้งเรื่องธรรมชาติ การเกษตร การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ

เมื่อเร็วๆ นี้มีความขลุกขลัก มีการเปลี่ยนแปลง จำเป็นต้องมีการบอกกล่าวกัน

สถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน เริ่มออกอากาศเมื่อ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ โดยได้รับความเอื้อเฟื้อจาก สถานีโทรทัศน์ เอเอสทีวี ส่งสัญญาณไปยังประเทศฮ่องกง เพื่อส่งไปยังดาวเทียม เอ็นเอสเอส ๖ ย่านความถี่ ๑๑๖๗๖

แต่เนื่องจากชาวโศกไม่มีทุนสะสม ดังนั้นหลังจากระดมทุนเดือนต่อเดือนออกอากาศไปได้ ๔ เดือน ก็เกิดปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย แม้เอเอสทีวีจะลดหย่อนผ่อนปรนให้มากแล้วก็ตาม

ต่อมามีพรรคการเมืองใหม่ขอจดทะเบียนชื่อพรรคเพื่อแผ่นดินตรงกับสถานีโทรทัศน์ด้วย สถานีโทรทัศน์ได้ยื่นหนังสือทักท้วงต่อคณะกรรมการการเลือกตั้ง แต่ไม่ได้ผล เพื่อไม่ให้ประชาชนสับสน สถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินจึงปิดสถานีโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินในความดูแลของบริษัททยอยหลังเข้าครกอลง จำกัด ตั้งแต่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๐

ครั้งระดมทุนรอบสองพร้อมกับกิจการแปรชยะเป็นทองเข้ารูปเข้ารอย สามารถจุนเจือสถานีโทรทัศน์ได้มากขึ้น จึงเปิดสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FOR MAN KIND TELEVISION) หรือ FMTV อยู่ในความรับผิดชอบของมูลนิธิบุญนิยม โดยมีบริษัทเดินหน้าฟ้ามหาสมุทร (บุญนิยม) จำกัดรับหน้าที่ดูแลการส่งสัญญาณ คาดว่าจะออกอากาศได้ใน ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เวลา ๐๙.๐๐ น. โดยใช้ดาวเทียมดวงเดิม เปลี่ยนย่านความถี่เดิม ๑๑๖๗๖ เป็น ๑๑๖๓๕ งานรับสัญญาณเดิมไม่ต้องเปลี่ยนหรือปรับแต่งใดๆ ทั้งสิ้น

ท่านสมาชิกมีเหตุขัดข้องด้านการปรับสัญญาณ ติดต่อได้ที่ ๐๘๓-๐๔๔๐๘๗๑ หรือ ๐๒-๓๗๔๕๒๓๐ ต่อ ๓๒๔

๒

7

บ้านปานาดอย

เราตำหนิรัฐบาลที่แล้วว่าทำผิดกฎหมายที่เอาทวยสองตัวสามตัวจากใต้ดินขึ้นมาบนดินแล้วเราก็ทำเหมือนเขาเบ๊ียบ แลมใช้เลคเล่ห์ ออกกฎหมายรับรองเสียอีก

14

เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่

การฟื้นคืนชีพทวยบนดิน โดยการสมรู้ร่วมคิดระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารในยุคนี้

ถือเป็นความพ่ายแพ้-อัปราชัยของเศรษฐกิจพอเพียง แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงมุ่งให้มนุษย์ไม่เห็นเงินเป็นใหญ่ มีภูมิคุ้มกันชีวิต

36

แว้งที่รัก

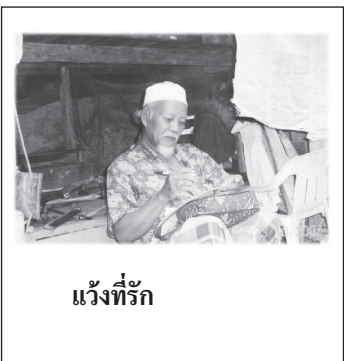
“...ลูกเชื่อไหมว่าถ้าธรรมชาติถูกใจคนไปหมดทุกอย่าง ในโลกนี้คนจะไม่มีความคิดที่จะทำอะไรเอาเลยสักอย่างเดียว นี่เพราะมีฝนมิลมิลี่ตัวร้าย คนเลยรู้วิธีที่จะหลบภัยเข้าไปอยู่ในถ้ำก่อน ต่อมาก็รู้จักสร้างบ้านเรือนด้วยไม้บ้าง รู้จักทำอิฐมาก่อนสร้างตึกมั่ง เชื่อไหมว่าถ้าไม่มีฝนมิลมิลี่ที่เรามีอยู่ทั้งบ้านแค่สองคั่น คนก็ยังไม่รู้จักคิดจะทำ”

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านป่านาคอย

**มติ14ต่อ3ฉบับหลักการ
พิณหาย2-3ตัว**
เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่
อุปลักษณะ ๗ ประการ ของหวยบนดิน
ดร.เจมส์คัตต์ ปิ่นทอง

แว้งที่รัก

1	นัยปก: ทุกคนขยันสร้าง แต่ไม่แย่งมาเป็นของตนคือ “รวย” ทุกคนขยันสร้าง แต่ต่างแย่งมาเป็นของตนคือ “จน”	จริงจ้ง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คูนินคิคิดหน้อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาคอย	จำลอง
14	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ดร.เจมส์คัตต์ ปิ่นทอง
18	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
23	การ์ตูน	วิสูตร
24	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
26	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
36	แว้งที่รัก	ชบาบาน
44	เรื่องสั้น (เลขเด็ดหลวงพ่อ)	พันธ์ โภคา
47	ขาดก้นยุค	ฉวมพุทธร
50	เวทิตถุความคิด	เสฏฐชน, นายหนูนดี
57	ข่าวคนเอ้ย	นักข่าวเบอร์สาม
58	แย่งกันพินกำไร ได้จนยิ่งกว่าโจรปล้น	ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ
62	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
65	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
72	แก้ปัญหาสัตว์แบบไม่ต้องฆ่า	ถวัลย์ พัฒนเสถียรพงษ์
74	ประสบการณ์ที่ได้รับสัมมาสิกขา	อันติมะ
77	กตติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
ชมดิน เลิศบุศย์ อำนวย อินทร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วินธรรม โอโตกตระกูล น้อมบน ปัฐยาวัต
กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอค
กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สิประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๗
จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กั้ว จำกัด
อีเมล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งนามัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
น้อยอินดี๊ะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

จากผู้อ่าน

จุดอับ

อ่านเราคิดอะไรที่ห้องสมุดโรงเรียน เห็นว่าเป็นหนังสือออกแนวแปลก มีข้อคิดดีๆ แต่แปลกใจที่ไม่เห็นแสดงจุดยืนร่วมต่อต้านบุนหรีเลย ทั้งๆ ที่มีการรณรงค์ต่อต้านบุนหรีอยู่ทั่วไปตามหน่วยงาน สาธารณสุขและสื่อสารมวลชน หรือเห็นว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญครับ

นักเรียน พันธ์นิคม ชลบุรี

☞ “เราคิดอะไร” ต่อต้านเรื่องนี้และรณรงค์แบบเสียบๆ และง่ายๆ ตลอดมา ไม่จำเพาะเรื่องบุนหรีเท่านั้นหรอกนะ อบายมุขทั้ง ๖ ขุมนั้นแหละ ผู้ร่วมงานของเราทุกฝ่ายงานทุกคนปลดบุนหรีเหล่าและอบายมุขอื่นทุกอย่าง ทำมานานนับสิบๆ ปีแล้วโดยไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณแม้แต่บาทเดียว และก็ได้อवलชนคนเล็กบุนหรี เหล่าและอบายมุขอื่นๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ วิธีการรณรงค์นะหรือ ยึดศาสนธรรมเป็นหลัก ใช้คติธรรม “ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน” ไล่ละ ตัว บ.ก.เอง เลิกบุนหรีเมื่อ ๑ มกราคม ๒๕๒๕ เพื่อฉลองปีใหม่ด้วยชีวิตใหม่ที่ปลดบุนหรี และเลิกเหล่าเมื่อ ๕ ธันวาคม ๒๕๒๕ เพื่อในหลวง การไม่ตกเป็นทาสอบายมุข หรือการชำระล้างอบายมุขออกจากตัว ต้องใจเด็ด เด็ดให้ขาดจากใจ ถ้าทำได้เราจะเป็นผู้ชนะสิบทิศครับ

|| ๑๐๐ ล้าน

มูลนิธิสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ต้องการเงิน ๑๐๐ ล้าน ๕ มหาเศรษฐีตระกูลเจียรวนนท์ จึงจัดสร้างจตุคามฯ รุ่น “มหาบารมีเศรษฐีสยาม” เพื่อหาทุน สมเด็จพระพุฒาจารย์ และสมเด็จพระมหาวีรวงศ์ เป็นประธานสงฆ์ พร้อมด้วยสมเด็จพระราชาคณะ ๗ รูป และพระเกจิอาจารย์ชื่อดังทั่วประเทศ ๑๑๘ รูปร่วมพิธีเมื่อ ๒๑ ก.ย.๕๐ นี้ อันที่จริงการระดมทุนสร้างสาธารณประโยชน์ก็

เป็นกุศลเจตนาดีแล้ว แต่ขบขันใจทำไมต้องทำอะไรพิกลแบบนี้ด้วยครับ

ชาวบ้าน ธรรมดา กทม.

☞ ชาวพุทธระดับชาวบ้านจะคิดจะทำอะไร ก็เป็นสิทธิเสรีภาพของเขา ทำได้ตามที่รู้ตามศรัทธาปสาทะ ส่วนชาวพุทธระดับชาววัดร่วมพิธีกรรมนำพาสมาชิกทำแบบนี้ ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นก็ย่อมรู้ว่าเราจะหันหน้าไปพึ่งใคร

จนปัญญา

ดิฉันมีความประสงค์ขอทราบคติทักษิณอดีตนายกรัฐมนตรีนว่ามีคติอะไรบ้าง แต่ละคดีมีรายละเอียดอย่างไรบ้างคะ ขอให้ลงในหนังสือเราคิดอะไรนะคะ

สุภาพร สมุทรปราการ

☞ ขอภัยครับที่ไม่อาจสนองคำขอได้เพราะ “คติอะไรบ้าง แต่ละคดีมีรายละเอียดอย่างไร” นี้เนื้อหาสาระมากเกินไปเกินหน้ากระดาษ ขอให้ติดตามข่าวสารจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์เถอะครับ

น้ำใจ

ก่อนฟ้ารุ่งฝนพรำพรุ่งลงมาชุ่มฉ่ำ
พายุแรงฟ้าคำรามฟาดสายฟ้า
ดังลูกผู้ชายแกร่งกล้าทำความตาย
ประกาศทำทนายธรรม
แม้เดี๋ยวตายกรำสายฝนกลางท้องทุ่งเขียวขจี
อย่าครุ่นคิดผิดหวัง เสียใจ น้อยใจ
ปลงเสียว่าทำดีที่สุดแล้ว
มีลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข
ก็เสื่อมลาภ เสื่อมยศ พบนิทานและทุกข์
โลกธรรมแปดแผ่นดินภพมา
เมื่อสวมหัวโชนได้ก็ต้องถอดได้
โลกก็หมุนวนอย่างนี้รอบแล้วรอบเล่า

จากผู้อ่าน

เมื่อฟ้ามีเหตุและผลเช่นนี้
 ลูกผู้ชายย่อมยอมได้
 แม้ฟ้ายแพ่เกมส์ลิขิตชีวิต
 แต่ก็ชนะใจชนทั้งมวล
 ปรับใจคิดเสียว่าปิดทองหลังพระ
 เพื่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ดำรงอยู่ตลอดไป
 ฝนฟ้า บางขุนเทียน กทม.

☞ ฟ้าหลังฝนสดใสสว่างจ้า

ดังชีวิตฟันฝ่าฟันขวากหนาม
 ลรรพสิ่งอนิจจังทั้งรูปนาม
 คงแต่ความดีชั่วติดตัวไป
 ทั้งลาภยศสรรเสริญโลกียสุข
 คือกองทุกข์ร้อนรนเหตุหม่นไหม้
 มาตัวเปล่าไปตัวเปล่าปลงเข้าใจ
 ไม่ว่าใครก็เป็นเช่นนี้เอง

จาก:

ส่งเช็คมา ๑๐,๐๐๐ บาท ๕,๐๐๐ บาท
 สำหรับสมาชิก “เราคิดอะไร” ส่วนอีก ๕,๐๐๐
 บาท บริจาคให้ “มูลนิธิธรรมสันติ” และขอเป็น
 สมาชิก “สารอโศก” ด้วย เดิมครอบครัวผมเป็น
 สมาชิก “สารอโศก” “ดอกหญ้า” “ดอกบัวน้อย”
 ในนามคุณนงลักษณ์ ทองล้วน แต่เนื่องจากทะเล
 ไม่แจ้งผลการอ่าน จึงส่งหนังสือให้ ขณะนี้ได้
 แจ้งเป็นสมาชิกดอกหญ้า ดอกบัวน้อย และได้รับ
 หนังสือแล้วในนาม ด.ญ.จำเริญลักษณ์ ทองล้วน
 และขอเพิ่มสารอโศกเหมือนเดิม ครอบครัวผมได้
 ประโยชน์จากการอ่านหนังสือของมูลนิธิมาคร้
 บ

น.พ.จำเริญ ทองล้วน เพชรบุรี

☞ สารอโศก ดอกหญ้า และดอกบัวน้อย

เป็นหนังสือของมูลนิธิธรรมสันติ และสมาคมผู้
 ปฏิบัติธรรม พิมพ์เผยแพร่ให้สมาชิกที่สนใจ
 ส่วนเราคิดอะไรเป็นวารสารรายเดือนสำหรับผู้

สมัครเป็นสมาชิกปีละ ๒๕๐ บาท พอเป็นทุนรอน
 คุณหมอชำระค่าสมาชิก ๕,๐๐๐ บาท ใจคอจะ
 เป็นสมาชิกถึง ๒๐ ปีเชียวหรือ ไม่รู้ว่าใครจะไป
 ที่ชอบๆ ก่อนกันครับ

อุงยางอายุ

ให้นักเรียนพกอุงยางในกระเป๋าหรือ
 ในโรงเรียนกดปุ่มช็อกคงไม่สวย
 แก้ปลายเหตุเจตนาพาเด็กชวย
 ให้ฉาบฉวยหมกมุ่นครุ่นในกาม
 ควรสอนจริยธรรมสำรวมจิต
 เป็นเกราะกำบังความคิดให้เกรงขาม
 ปลงอสุภะรูปส่วยเป็นรูปพราม
 ใช้รูปนามเมื่อถึงเวลาคราจำเป็น
 ประเทือง ไทยเชียว ชัยนาท

☞ ให้เยาวชนพกพาอุงยางอายุ

ทั้งหญิงชายพร้อมหน้าปฏิบัติ
 ทั้งโรงเรียนกวดขัน...ครูเคร่งครัด
 พร้าชี้ชัดคุณธรรมจริยธรรม
 อย่าใจแตกแหกคอกออกไปมั่ว
 จะเสียตัวโฉงฉาวก้าวถล้า
 ยามวัยเรียนเร่งเรียนเพียรจดจำ
 จงน้อมนำศีลพิทักษ์รักษาตน

ศิษย์-ภุ

สิ้นหลวงพ่อบัญญาแล้วก็สิ้นพระนักปฏิบัติ
 นักเทศน์สายหลวงปู่พุทธทาส ศิษย์หลวงพ่อบ
 ัญญาทั้งพระและฆราวาสได้ธรรมะจากหลวงพ่อบ
 ไปแค่นั้นก็เห็นได้จากการจัดการงานศพ
 ขว้างข่างเมรุ นนทบุรี

☞ ตาใครตามัน ใครตาดักก็เห็นธรรม ตา
 ฝ้าฟางตาบอดก็เห็นแค่ศพหลวงพ่อบ

๒๒ บรรณานิการ

บรรณาธิการ

คุณนิต
คิดหน่อย

“ภิกษุสันดานกา” งานศิลปะรางวัลเหรียญทองอันดับ ๑ ประเภทจิตรกรรม ในการประกวดผลงานศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ ๕๓ ประจำปีนี้ คุณนิต พิทักษ์พระพุทธรศาสนาแห่งประเทศไทย และสำนักส่งเสริมพระพุทธรศาสนาและบริหารสังคม มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ และองค์กรเครือข่ายภาคประชาชนพิทักษ์ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ทั้งพระและฆราวาสออกมาเดินสายต่อต้านด้วยกระบวนการต่างๆ กล่าวหาว่าลบหลู่คณะสงฆ์และทำลายพระพุทธรศาสนา

● **สังเกต วัฒนา เสาชิงช้า**

“...นายล้อม เพ็งแก้ว นักปราชญ์ด้านภาษาและวัฒนธรรม, นายเสถียรพงษ์ วรรณปก ราชบัณฑิตด้านปรัชญา, พระพยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว, พระพิพิธธรรมวาทิ รองเจ้าอาวาสวัดสุทัศน์เทพวราราม และ ว.วชิรเมธี ส่วนใหญ่เห็นว่าภาพดังกล่าวไม่มีเจตนาลบหลู่พระสงฆ์ แต่เป็นการสะท้อนปัญหาของพระสงฆ์ที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสมให้สังคมได้ตระหนัก” (สยามประเทศไทย สัจจิตต์ วงษ์เทศ มติชน ๘ ต.ค. ๕๐)

“คุณนิต กองเพียร เกจิทางด้านศิลปะ วิचारณ์อย่างตรงไปตรงมา สรุปได้ว่า กลุ่มพระสงฆ์ที่ออกมาต่อต้านภาพเขียน “ภิกษุสันดานกา” ไม่เข้าใจงานศิลปะ เพราะแม้จะเข้าสวดมนต์ในโบสถ์ประจำ แต่ก็ไม่เคยสนใจเรียนรู้ว่าผนังโบสถ์ทั้งสี่ด้านนั้นเต็มไปด้วยภาพจิตรกรรมที่บอกเล่าเรื่องราวแสดงสุนทรียะและสอนศีลธรรม บาบ บุญ นรก สวรรค์ บางภาพแสดงการเสพสังวาสก็มี แต่ก็ไม่มีความหมายในเชิงลามก ดูถูกพระสงฆ์ หรือหมิ่นศาสนา (สุรพศ ทวีศักดิ์ มติชน ๗ ต.ค. ๕๐)...”

และบทกวีของคุณสุจิตต์ วงษ์เทศ ในมติชน ๗ ต.ค. ๕๐

“สันดานกาหาความประณามเขา
เพื่อตัวเจ้ายกตนเหนือคนอื่น
กลบเกลื่อนโทษตนท่วมทุกวันคืน
กะล่อนลั่นลั่นประจานสันดานกา”

กรณีนี้ เห็นว่าสถาบันสงฆ์ หรือพุทธศาสนา มิได้เสื่อม เสียหาย ด้วยภาพ “ภิกษุ-สันดานกา” ดังข้อกล่าวหาของฝ่ายรณรงค์ต่อต้านแม้แต่น้อย เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนหนึ่งที่อาจมีอยู่บ้างเท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่หากมีอยู่จริงก็จะต้องรับรู้และแก้ไข เหตุเสื่อมอันแท้จริงคือสนิมอันเกิดแต่ในเนื้อเหล็กนั่นเอง คือภิกษุเหล่านั้นแหละเป็นตัวการสำคัญ ชาวบ้านไม่อาจทำให้เสียหายได้หรือขอรับ

ภิกษุสันดานกาแต่พุทธกาล พุทธองค์คัดการณไว้ล่วงหน้า

คำพังเพย “สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล” ...สันดานกา

น่าเสียดายที่มีผู้อาจหาญซุ่มทรัพย์ให้แล้วกลับไม่เห็นซุ่มทรัพย์ แล้วจะได้อารยทรัพย์มาแต่ไหนเอ่ย?

ถ้าหลวงปู่พุทธทาส และหลวงพ่อบุญญายังมีชีวิตอยู่ก็คงได้ไขปัญหาเรื่องนี้

บ้านป่านาคอยกัลว้น้ำแล้งมากกว่า
กลัวว่าฝนจะตกไม่มากพอ ต้องไปขนน้ำจากแม่น้ำแคว
ปีนี้โชคดีได้น้ำเต็มสระ

อยู่บ้านป่านาคอยมาเกือบ ๑๕ ปีเต็ม ปีนี้เป็นครั้งที่ ๒ ที่น้ำเต็มสระ ใครเห็นก็ชอบ เห็นภูเขาในน้ำ ต้นไม้ในน้ำ มองไปทิศไหนร่มรื่นเขียวขจีไปทั่วพื้นที่ ฝนดีมาก ดีเกินสำหรับหลายจังหวัดทำให้น้ำท่วม

เมื่อถึงช่วงฝนตกหนัก คนกรุงชอบถามว่าที่ที่ผมอยู่น้ำท่วมไหม ผมคงลำบากแย่ ฟังกรมอุตุนิยมวิทยาประกาศทางวิทยุว่า ฝนตกหนักในจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ ฟังเมืองกาญจน์เข้าไปด้วยทุกครั้ง ในเมืองกาญจน์มีน้ำท่วมไม่กี่แห่ง เช่นด่านมะขามเตี้ย ซื่อบอกอยู่แล้วว่าเป็นที่เตี้ย ส่วนบ้านป่าที่โรงเรียนผู้นำตั้งอยู่นั้นสูงเท่ากับตึกชั้นที่ ๕๐ ของกรุงเทพฯ จึงแทบไม่มีโอกาสน้ำท่วมเลย พอถึงหน้าฝนคนในหลายจังหวัดกัลว้น้ำท่วม ส่วนผมและคณะกัลว้น้ำแล้ง กลัวว่าฝนจะตกมาไม่มากพอ เมื่อถึงหน้าแล้งจะต้องไปขนน้ำจากแม่น้ำแควอีก

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำและพวกผมเมื่อมีเวลาว่างบ้างชอบไปยืนริมสระดูนกเปิดน้ำเล่นน้ำอย่างสนุกสนานไม่รู้พายมาจากไหน ทุกสระมีนกเปิดน้ำทั้งนั้น คัดรูที่ตามฆ่าตามกินคือ “ตัวเงินตัวทอง” ครั้นจะเอาตาข่ายเหล็กกั้นรอบสระก็ไม่ไหว เพราะสระใหญ่มากเลยใช้วิธีขุดต้นไม้ที่รกๆ อยู่บริเวณขอบสระออก คัดรูของนกเปิดน้ำเมื่อขาดที่หลบซ่อนก็หนีไป

ปลายเดือนตุลาคมฝรั่งชาวออสเตรเลียและฝรั่งเศส ๒ คน ขับรถเข้าไปในโรงเรียนผู้นำถามหาบ้านพักนักท่องเที่ยว เขา

หน้าผาที่หนุ่มฝรั่งจะไปไต่อยู่หลังบ้านรับรอง
ที่พลตรีจำลองและคุณศิริลักษณ์เคยพักนั่นเอง

กับคุณศิริลักษณ์เคย
พักนั่นเอง แต่ตอนนี้
ย้ายไปอยู่บ้านรับรอง
อีกหลังหนึ่งไกลออกไป
เลยไม่รู้ว่าคุณฝรั่ง
ไปสำรวจแล้ว

สาเหตุของการ
ย้ายบ้านก็เป็นไป
อย่างที่ผมเล่าในเรา
คิดอะไรจบที่แล้ว ไม่
อยากอยู่สู้กับงูเหลือม
อีก ไม่อยากเห็นงูกิน
แมว ก่อนเข้าป่าไต่
หน้าผานักท่องเที่ยว
จะต้องพักเหนื่อยที่
บ้านหลังนี้ก่อน หาก

นึกว่าเป็นรีสอร์ท ผมชี้แจงว่าเป็นโรงเรียน ไม่ใช่
สถานที่ตากอากาศ เรามีการฝึกอบรมต่อเนื่องอยู่
เป็นประจำ ไม่มีบ้านว่างให้เช่าพักเลย

หนุ่มฝรั่ง ๓ คนนั้น เป็นนักไต่หน้าผา เคยไป
บุกเบิกกีฬาไต่หน้าผาที่ลพบุรีเป็นผลสำเร็จมาแล้ว
ถามผมว่าถ้าจะไต่หน้าผาบริเวณแถวๆ โรงเรียน
ผู้นำ จะต้องขออนุญาตใคร ผมรีบโทรศัพท์ถาม
สำนักงานท่องเที่ยวเมืองกาญจนบุรีทันที ทางนั้น
ก็ตอบมาทันทีเหมือนกันว่า “ไม่ทราบ” เพราะยังไม่
เคยมีใครไต่หน้าผาที่เมืองกาญจน์

ผมนึกถึงตัวเองเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว ตอน
ไปนอกครั้งแรกแปลกสถานที่ไม่รู้จะไรอยู่ที่ไหน
ต้องเที่ยวถามเขาเรื่อยไป เมื่อมีคนช่วยชี้แจง
เราก็ดีใจ คราวนี้เลยชวนนักท่องเที่ยวทั้งสามไป
บ้านสมาชิกสภา อบต. เมื่อเอ่ยปากถามเขาก็งง
และบอกเราว่าการไต่หน้าผาไม่ต้องขออนุญาต
ใครหรอก

เลยกลับไปบริเวณโรงเรียนผู้นำ และขอให้
ฝรั่งพาผมไปดูเส้นทางที่จะไต่หน้าผา ซึ่งเขา
อ้างว่าได้สำรวจไว้เรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่าทาง
เดินบุกป่าไปหน้าผานั้นอยู่หลังบ้านรับรองที่ผม

เจองูเหลือมเขาคงชอบเพราะเป็นธรรมชาติดี

เลือกเอาภูเขาหลังบ้านรับรองเป็นที่ไต่หน้า
ผาแห่งแรกในกาญจนบุรีเพราะเหมาะสมด้วย
ประการทั้งปวง สูงกำลังดี ขณะไต่ไม่ว่าจะเป็น
เวลาไหนตวันก็ไม่ยอมตกและทิวทัศน์โดยรอบ
สวยงามมาก

ฝรั่งชอบป่า ชอบปลูกบ้านใกล้ป่า หรือในป่า
เมื่อปลายเดือนตุลาชาวอเมริกาเมืองซานดิเอโก
รัฐแคลิฟอร์เนีย ต้องอพยพออกจากบ้านป่าหนิ
ไฟป่าเกือบ ๑ ล้านคน ป่าจึงมีทั้งคุณและโทษ
ตอนเรียนปริญญาโท ผมและคุณศิริลักษณ์เคย
ขับรถไปเที่ยวเมืองซานดิเอโก สวยมากน่าอยู่ ไป
อีกทีตอนนี้ต้นไม้คงโกรนหมด มีแต่ความแห้งแล้ง
เต็มไปด้วยซากต้นไม้ที่ถูกไฟไหม้

โรงเรียนผู้นำที่อยู่บ้านปานาดอยได้รับความ
ความไว้วางใจจากทุกกระทรวงทบวงกรม จนถึง
สิ้นเดือนตุลาคม สำนักงานตำรวจแห่งชาติส่ง
นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ไปรับการฝึกอบรมเชิง
คุณธรรมแล้ว ๑,๒๖๘ คน ไม่นับนักเรียนนายร้อย
ตำรวจอีกกว่า ๒๐๐ คน

ผมเรียนกับท่านรองผู้บัญชาการตำรวจแห่ง

ชาติ (พล.ต.อ.ดร.ชาญวุฒิ วัชรพุก) ที่โรงเรียน ผู้นำว่า ผมยังหาสาเหตุไม่พบ ปกติทหารตำรวจ เมื่อมียศมากขึ้นอายุมากขึ้น วินัยมักจะลดลง แต่รุ่นรองผู้บัญชาการตำรวจซึ่งเป็นนายพล ตำรวจล้วนๆ จากกองบัญชาการตำรวจทั่วประเทศในระหว่างรับการฝึกอบรมผู้นำนั้นวินัย เยี่ยมจริงๆ เมื่อเทียบกับรุ่นพันตำรวจโท พันตำรวจเอก และพันตำรวจเอกพิเศษ

ผมอยู่บ้านป่าไกลจากกรุงเทพฯ เกือบ ๒๐๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๓ ชั่วโมง ผู้รู้จักมักคุ้นที่อยู่กรุงเทพฯ บางคนกลับไม่ สะทกสะท้านอยากเดินทางไปพบปะพูดคุย ทำ รวากับว่าผมอยู่กรุงเทพฯ เหมือนกัน

“พี่ลอง ผมจะมาไหว้พี่ลองที่เมืองกาญจน์ เพื่อมาลาไปบวช” พลเอกดอกเตอร์จากรัฐ เรื่องสุวรรณ ไทศัพท์ถึงผม “บวชที่ไหนครับ” ผมถาม เพราะบวชตอนแก่คงหาวัดยาก

“บวชที่วัดพุทธคยา ประเทศอินเดีย”

ผมกล่าวคำอนุโมทนาทันที พร้อมกับขอร้อง ว่าไม่ต้องเดินทางไปลาบวชกับผมที่เมืองกาญจน์ หรือก ลาทงไทรศัพท์ก็ได้

“พี่ลองนี้ทันสมัย ขอบคุณครับ ผมขอพูด ผ่านไทรศัพท์นี้ลาพี่ไปบวชครับ”

ผมเคยเขียนลงใน “เราคิดอะไร” นานมาแล้วว่า ดอกเตอร์จากรัฐเคยทำงานกับผมสมัย ผมเป็นเลขาธิการฯ ของท่านนายกรัฐมนตรีเปรม ตอนผมเป็นเลขาธิการฯ วันแรกๆ พลตรีบุญญกฤต บอกผมให้ขอตัวนายทหารรุ่นน้องจากกองทัพบก ๒ คนที่เป็นคนเก่ง คนดี ไปประจำสำนัก เลขาธิการฯ ทำงานกับผม คือ พันตรีธวัช เกษอังกฤษ และ พันตรีสุรยุทธ์ จุลานนท์ ซึ่งเป็น นักเรียนนายร้อยรุ่นเดียวกัน

คนแรกตำแหน่งหลังสุดเป็นปลัดกระทรวง กลาโหม เกษียณอายุราชการไปสี่ห้าปีที่แล้ว คนที่สอง กำลังถูกวิพากษ์วิจารณ์อยู่ในขณะนี้ ผม ขอตัวมาช่วยราชการอีกคนหนึ่งคือ ร้อยเอก ดอกเตอร์จากรัฐ เรื่องสุวรรณ

กลางดึกของคืนวันที่เพื่อนๆ ผมทำเรื่อง “เมษาฮาวาย” ปฏิวัติป่า ดร.จากรัฐโทรศัพท์ แจ้งข่าวปฏิวัติ แนะนำผมควรรีบเดินทางออกจาก กรุงเทพฯ ตามป่าไปอีสานพร้อมกับขับรถมาพา ผมไป เมื่อไปถึงบ้าน ดร.จากรัฐที่ขอนแก่นก็ ทราบแน่ชัดว่าป่าไปอยู่ที่บ้านพักในกองทัพภาคที่๒ โคราชแล้ว

ผมไม่แน่ใจว่าพลเอกเปรม ท่านระวางผม หรือเปล่า เพราะคนที่ทำการปฏิวัติท่านเป็น เพื่อนสนิทผมทั้งนั้น ผมถึงโทรศัพท์เรียนท่านว่า ผมกับดร.จากรัฐอยู่ขอนแก่น ท่านบอกให้ผมไป หาท่าน ไปช่วยท่านทำงาน แสดงว่าท่านไว้วางใจผม

ตอนที่มีการชาวเลียงเลือกประธานวุฒิสภา ครั้งแรกของ สว. ที่มาจากการเลือกตั้งชุดที่แล้ว นั้น ขณะที่คนไทยที่เคยได้รับรางวัลแมกไซไซ กำลังประชุมกันที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ

อาจารย์หมอประเวศ วะสี กระจิบบอกผมว่า พลตรีบุญญกฤตเป็นคนหนึ่งที่น่าจะจะได้เป็น ประธานวุฒิสภา พร้อมกับเล่าว่า ท่านเคยถาม มนูญกฤตทำไมปฏิวัติแพ้ มนูญกฤตตอบว่า “เพราะไม่มีคนชื่อจำลอง”

ผมรีบโทรศัพท์ถามเจ้าตัวทันที ได้รับคำ ตอบว่าได้พูดกับคุณหมอประเวศอย่างนั้นจริงๆ พลตรีบุญญกฤต เป็นคนถ่อมเนื้อถ่อมตัวชอบ ยกย่องเพื่อนอยู่เรื่อยๆ

เมื่อสถานการณ์ทางเมืองไปไม่ไหวแล้ว ผม เชิญดร.จากรัฐไปคุยที่บ้านราชวัตรเสนอแนะ อย่างจริงจังว่าจะลาออกจาก กกต. (ซึ่งพวกที่ คัดค้าน ดร.ทักษิณ แพล กกต.ว่า “กอดกันตาย”) ดร.จากรัฐไม่ได้แย้งสักคำ จากนั้นหลายวันต่อ มาว่าจะลาออก เกือบสายไป เกือบ “กอดกัน ตาย” จริงๆ พันคุณมาได้อย่างหวุดหวิด ผู้ที่ไม่ ยอมลาออกจาก กกต. ถูกตัดสินจำคุก ๖ ปี ติด คุกตอนแก่แยจจริงๆ

ปลายเดือนตุลาคมขณะผมกำลังเดินเยี่ยม รุ่นรองผู้บังคับการตำรวจที่รับการฝึกอบรมผู้นำ และกำลังรับประทานอาหารเข้า คุณสนธิ

ลี้มทองกุลก็โทรศัพท์ถึงผมขอลาบวชที่วัด
ขณะสงคราม เก้าโมงเช้า วันที่ ๗ พฤศจิกายน
ซึ่งเป็นวันเกิด ผมพูดชมทันทีว่าทันสมัยอีกคน
หนึ่งแล้ว ใช้โทรศัพท์ลาบวช แล้วผมก็เล่าเรื่อง
ดร.จารุภัทรลาบวชให้ฟัง

ผมอยากจะไปร่วมพิธีบวชคุณสนธิ เพราะไม่
เคยเจอและไม่เคยพูดโทรศัพท์กับคุณสนธิมา
หลายเดือนแล้ว แต่ติด เพราะเช้าวันที่ ๑๑
พฤศจิกายน ผมจะต้องบินเขาขึ้นไปบรรยายให้
แก่นายทหารโรงเรียนเสนาธิการทหารซึ่งมีนาย
ทหารชั้นผู้ใหญ่จาก ๓ เหล่าทัพ ซึ่งกำหนดไว้ล่วงหน้า
นานแล้ว

ก่อนจะมีการพิจารณากฎหมายหยวนบนดินเมื่อ
ต้นเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ผมและสมาชิกสภา
นิติบัญญัติแห่งชาติทุกได้รับจดหมายคัดค้าน
จำนวนมากมาย ในฐานะที่ “เราคิดอะไร” ต่อ
ด้านอบายมุขทุกชนิดมาตลอด ผมขอเอา
จดหมายจากประชาชนฉบับสั้นที่สุดมาเผยแพร่
เพื่อยืนยันว่าชาวบ้านที่ติดตามข่าวคราวไม่ได้อยู่
เฉยๆ เมื่อรู้ว่าท่านนาวาอากาศตรี ประสงค์
สุนทรศิริ เป็นประธานคณะกรรมการพิจารณา
กฎหมายที่จะเอาหยวนใต้ดินมาอยู่บนดิน ก็แสดง
ความเห็นคัดค้าน

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๐

กระผมขอเรียนคุณประสงค์ สุนทรศิริ ที่หวังดีต่อชาติและแผ่นดินของไทยเหมือนกระผมคนหนึ่ง
เหมือนกัน ผมอยากจะถามคุณประสงค์ สุนทรศิริว่า ประชาธิปไตย ศีลธรรม และจรรยาบรรณ อยู่ตรงไหน
อยู่ที่รัฐบาลหรือเปล่า ชี้แจงให้ประชาชนทราบและเข้าใจด้วย แต่รัฐบาลนี้อ้างคุณธรรมจริยธรรม
มาตลอด กำลังจะแก้กฎหมายที่รัฐบาลที่แล้วทำผิดเอาไว้ ให้กลับเป็นถูก เรื่องสามตัวสองตัวบนดิน
และเอาขึ้นมาทำใหม่อีก มันถูกต้องแล้วหรือ กระผมจึงขอเรียนถามคุณประสงค์ สุนทรศิริ ว่า ศีลธรรม
จริยธรรมมันอยู่ที่ไหน ช่วยตอบประชาชนคนไทยทั้งประเทศด้วย ประชาชนสับสน หรือศีลธรรม
จริยธรรม อยู่ที่ผู้มีอำนาจและความพอใจหรือเปล่า ถ้าแก้กฎหมายจากผิดให้เป็นถูกแล้ว รัฐบาล
ก่อนที่กล่าวหาเขาเอาไว้ จะได้พ้นผิด และรัฐบาลที่มาจากการยึดอำนาจนั้น จะได้เอาสามตัวสองตัว
บนดินขึ้นมาทำอีกต่อไปเป็นร้อยปี ระวังประชาชนจะตายหมดทั้งประเทศนะครับ

กระผมขอให้ท่านนายกสุรยุทธ์ จุลานนท์ อย่าให้เอากลับขึ้นมาทำอีกเลย ประชาชนทั้งประเทศ
ระยะยาวอีกห้าปีสิบปีและยี่สิบปีและตลอดไป จะยากจนและอ่อนแอหมดทั้งประเทศ แล้วประเทศ
ชาติจะมั่นคงได้อย่างไร สุดท้ายนี้ กระผมขอให้คุณประสงค์ สุนทรศิริ ตอบประชาชนทั้งประเทศด้วยครับ
กระผมปรารถนาดีต่อชาติและแผ่นดินอย่างสูงสุด สุดท้ายนี้กระผมหวังว่ากองสลากไม่ควรจะปลุกผี
สามสองตัวขึ้นมาดูเด็ดขาดประชาชนคนไทยทั้งประเทศอีกต่อไปเลย

สวัสดิ์ครับ คิดว่าสงสารคนไทยด้วยเถอะครับ ผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองไทยนี้ อย่าเห็นแก่ได้บนหลัง
ประชาชนคนไทยทั้งประเทศเลย งวดหนึ่งคุณได้มาหนึ่งหมื่นล้านเดือนหนึ่งสองงวด คุณได้เงินมา
ประมาณสองหมื่นล้าน ประชาชนเจ็ดสิบเจ็ดจังหวัดจะยากจนหมด ประเทศชาติก็จะไม่มั่นคง
อันตรายมากมาย....

คราวนี้ตอนเสนอกฎหมายห่วยเข้าสภา ผู้เสนอไม่ใช่คุณประสงค์ แต่เป็นอาจารย์สังคิด พิริยะรังสรรค์ และสมาชิกสภาผู้ร่วมลงชื่ออีก ๕๓ คน โดยคุณประสงค์ไม่ได้ร่วมลงชื่อด้วยเลย

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” บางท่านคงจำได้ ผมเคยเล่าใน “เราคิดอะไร” หลายเดือนมาแล้ว ว่า พอคณะรัฐมนตรีมีมติจะเสนอกฎหมายห่วยเข้าสภา ผมนำจดหมายคัดค้านไปยื่นที่ทำเนียบ ขอร้องท่านนายกฯว่าอย่าเอาเข้าสภา ท่านไม่ฟัง ท่านเสนอให้สภาพิจารณาหลังวันประชุมคณะรัฐมนตรีเพียง ๒ วัน

ตอนนั้นผมไม่มีโอกาสจะช่วยอภิปรายคัดค้านในสภา เพราะจะต้องเดินทางไปร่วมในพิธีเปิดโรงพยาบาลที่ประเทศบุลกาเรีย จึงมีจดหมายส่งสมาชิกสภาทุกคนให้ร่วมกันคัดค้าน

ขณะที่ผมอยู่ต่างประเทศในการประชุมสภา สมาชิกสภาต่างช่วยกันคัดค้านอย่างหนัก จนรัฐบาลยอมแพ้ถอนกฎหมายกลับไป (ด้วยการตัดสินใจของสมาชิกสภาส่วนใหญ่เอง ไม่ใช่เป็นเพราะจดหมายผม) หลังจากนั้นเรื่องเงียบไปนานแล้วจู่ๆ ก็มีข่าวว่าอาจารย์สังคิด กำลังจะเสนอกฎหมายเข้าสภาเอง ซึ่งรัฐมนตรีคลังออกมาคัดค้านว่า เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน สมาชิกสภาเสนอไม่ได้ต้องรัฐบาลเท่านั้น

พวกเราที่คัดค้านก็คิดว่า รัฐบาลกับสมาชิกสภาที่หนุนกฎหมายห่วยขัดแย้งกันเองแล้ว เรื่องการออกกฎหมายห่วยคงวางใจได้ว่าจะไม่สำเร็จ ข่าวร้ายหลังสุดแจ้งว่าตกลงกันได้แล้ว อาจารย์สังคิดและสมาชิกสภาที่ห่วยใจเป็นห่วย จะเป็นผู้เสนอแล้วรัฐบาลหนุนทันที

เราประชุมสภามาเป็นปีกฎหมายที่สมาชิกสภาเสนอ ปกติเมื่อสมาชิกสภารับในวาระแรก แล้วรัฐบาลจะขอรับไปพิจารณาอีก ๓๐ วัน แล้วกลับมาสภาใหม่ แต่ปรากฏว่ากฎหมายห่วยฉบับนี้เป็นฉบับเดียวที่รัฐบาลรับทันทีไม่ต้องขอเวลาคิด ผู้ที่อภิปรายตั้งข้อสังเกตเรื่องนี้ในสภาว่า “ผิดปรกติ” เป็นนายทหารรุ่นน้องผมชื่อ พลเอก

ปานเทพ ภูวนารถนุรักษ์

อาจารย์สังคิดผู้เสนออ้างผลวิจัยว่า การเอาห่วยใต้ดินมาอยู่บนดินจะเกิดผลดี เราไม่ได้สืบว่า อาจารย์สังคิดเอาทฤษฎีวิจัยมาจากกองสลากหรือเปล่า ถ้าใช้ก็จำเป็นอยู่เองที่จะบอกว่ดี เพราะทำความประสงค์ของผู้ให้ทุน

เช่นเดียวกับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติอีกคนหนึ่งอ้างผลวิจัยของตนเองสนับสนุนน้ำเมาว่าการโฆษณาน้ำเมาที่พวกเราคัดค้านกันนั้นกั้นหนานั้น ไม่มีผลทำให้ขายน้ำเมาได้มากขึ้น ไม่ควรควบคุมการโฆษณา ต่อมาเมื่อผู้เอาหลักฐานมายืนยันว่า สมาชิกสภาคนนั้นได้ทุนวิจัยจากบริษัทน้ำเมอนั้นเอง

ข้อใหญ่ใจความที่ออกกฎหมายแก้ให้สิ่งที่มีดีกฎหมายกลับมาถูกกฎหมาย เอาห่วยใต้ดิน (สองตัวสามตัว) มาอยู่บนดินก็คืออ้างเหตุผลว่า จะทำให้ห่วยใต้ดินลดลง และจะเอากำไรจากการขายห่วยไปใช้พัฒนาบ้านเมืองได้เต็มที่ ผมอภิปรายคัดค้าน อดีตอธิบดีกรมตำรวจท่านหนึ่ง (พลตำรวจเอกประทีป ลันตีประภพ) ได้ยืนยันผ่านสื่อมวลชนในฐานะท่านมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรงว่าห่วยบนดินปราบห่วยใต้ดินไม่ได้ ห่วยใต้ดินจะลดน้อยลงหรือไม่ขึ้นอยู่กับการตรวจเป็นสำคัญว่าปราบจริงจังหรือเปล่า แล้วเราจะเชื่อใคร จะเชื่อผลการวิจัยอย่างผิวเผินหรือจะเชื่อความจริงที่อดีตอธิบดีกรมตำรวจได้ประสบมา

อดีต สว.คนหนึ่งคือคุณเตือนใจ ดีเทศน์ ประกาศกลางสภาว่าคิดผิดที่ร่วมลงชื่อเสนอกฎหมายห่วยบนดิน ขอภัย ขอถอนชื่อออกจากคณะผู้เสนอกฎหมาย สมาชิกสภาที่เป็นนักธุรกิจชั้นผู้ใหญ่ ๒ คนคัดค้านพร้อมกัน ขอร้องให้อาจารย์สังคิดถอนเรื่องออกไป เนื่องจากจะเกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงแก่สังคมในภาคหน้า

หลังจากที่ผมพูดจบได้ไม่นานผมออกจากห้องประชุมสภาไปดื่มน้ำ เดินผ่านโต๊ะที่มีสมาชิก

เสียงผิดพลาดไปแล้ว

สมาชิกสภาที่ลุกขึ้นมาคัดค้านมีจำนวนมากกว่าที่สนับสนุน คัดค้านด้วยเหตุผลมากมาย หลายประการแทบจะไม่ซ้ำกันเลย

ผมอภิปรายว่า การออกกฎหมายห่วยสองตัวสามตัวขยายการเล่นห่วยให้มากวิธีขึ้นนั้น ขัดกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นเศรษฐกิจที่พึ่งพาโชคชะตาเลื่อนๆ ลอยๆ เป็นเศรษฐกิจที่โหยหาเงินที่ไม่ควรจะได้ ไม่พึ่งตนเอง

ปัจจุบันเรามีทั้งห่วยรัฐบาล ห่วยออมสิน และห่วย ธกส. การออกกฎหมายขยายการเล่นห่วยดังกล่าวยิ่งทำให้ประชาชนโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยหมกมุ่นการพนันยิ่งขึ้น ไม่สามารถพ้นจากความยากจนได้ ผู้สนับสนุนกฎหมายอ้างว่าเป็นการให้ความสุขเล็กๆ น้อยๆ แก่ผู้ชอบเล่นห่วย ไม่ใช่ความสุขเล็กๆ น้อยๆ ตามที่อ้าง แต่จะเป็นความสุขทุกข์มากๆ มายๆ ต่างหาก

ผมเล่าให้ที่ประชุมฟังว่าหลายปีมาแล้วผมและคณะกลุ่มเล็กๆ ทำชุมชนต้นแบบสืบต่อมาจากปัจจุบัน กฎสำคัญยิ่งข้อหนึ่งก็คือชาวชุมชนต้องไม่เล่นห่วยเลย ทั้งใต้ดินและบนดิน ครอบครัวที่เคยเป็นหนี้ ธกส. อย่างท่วมท้นก็หมดหนี้ มีเงินไปซื้อที่ดินทำกินและสร้างบ้านเป็นหลักเป็นฐานที่บ้านเกิด, ถ้าติดห่วยแม้จะขายผักผลไม้ได้ราคาแพงเท่าไรก็จนก็เจ๊ง

เราตำหนิรัฐบาลที่แล้วว่าทำผิดกฎหมายที่เอาห่วยสองตัวสามตัวจากใต้ดินขึ้นมาบนดินแล้วเราก็ทำเหมือนเขาเปี้ยบ แถมใช้เลศเล่ห์ออกกฎหมายรับรองเสียอีก

ในวันพิจารณากฎหมายนั้นเป็นวันเดียวกับการเปิดอภิปรายเรื่องรัฐบาลขาดคุณธรรมสมาชิกสภาคนหนึ่งอภิปรายว่า ถ้าเรายอมให้กฎหมายห่วยกฎหมายที่ขัดต่อหลักคุณธรรมผ่านสภาในตอนเช้า แล้วตอนบ่ายเราจะไปอภิปรายเรียกร้องคุณธรรมจากรัฐบาลได้อย่างไร

เพื่อป้องกันการใช้ใจผิด พวกเราที่คัดค้านไม่ใช่ไม่เคยเล่นห่วย เล่นกันมาแล้วทั้งนั้น ผมคน

หนึ่งละที่เล่นห่วยมาตั้งแต่เด็ก เลิกมานาน นักหนาแล้ว เพราะยิ่งเล่นยิ่งเจ๊ง สมัยก่อนผมเคยเล่นห่วยปากกาหมึกซึม หยุ่นาฬิกาข้อมือ หยุ่นวิทยุ เล่นห่วยไอศกรีมก็เล่น เคยถูกรางวัลครั้งหนึ่งได้กินไอศกรีมฟรี ๑ เดือนเต็ม สมัยก่อนมีสมบัติอะไรๆ เอามาออกห่วยหมด ยกเว้นรองเท้าหุ้มส้นเพราะใช้ร่วมกันไม่ได้

“คนจนเล่นห่วย คนรวยเล่นหุ้น” รู้กันอยู่อย่างนี้ทั้งบ้านทั้งเมือง คนที่จะตกเป็นเหยื่อของห่วยคือคนหาเช้ากินค่ำ คนรวยได้ปานกลางและรวยได้มากนั้นจะรับเคราะห์ทางอ้อมไปด้วย เมื่อเล่นห่วยกันมากๆ การลักขโมยจี้ปล้นจะมากตามไปด้วยอย่างแน่นอน

ผมแถลงในสภาว่าผมเคยเป็นสมาชิกสภาจากการแต่งตั้ง (เป็น สว.เมื่อ ๒๔ ปีมาแล้ว) และก็เป็นสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งด้วย (เป็น ส.ส.เมื่อ ๑๕ ปีก่อนโน้น) ผู้คนวิจารณ์กันว่าสมาชิกสภาจากการแต่งตั้งมักจะเห็นแก่ประโยชน์คนส่วนใหญ่มากกว่าสมาชิกสภาจากการเลือกตั้ง ซึ่งเห็นแก่ประโยชน์ตนและประโยชน์พรรคเป็นหลัก กฎหมายห่วยฉบับเก่าออกมาเมื่อ ๓๓ ปีมาแล้ว มาถูกแก้ไขให้ห่วยใต้ดิน (ประเภทห่วย ๒ ตัว ๓ ตัว) เป็นห่วยถูกกฎหมายออกกฎหมายโดยสมาชิกสภาจากการแต่งตั้งชุดนี้ไม่เห็นแก่ประโยชน์คนส่วนใหญ่เลย

คุณณรงค์ โชควัฒนา ก็คัดค้านแรงมาก การอภิปรายในวันนั้นถ้าดูตามเนื้อผ้าแล้ว ฝ่ายคัดค้านมีเหตุผลหนักแน่นกว่ามาก แต่พอมีการออกเสียง กฎหมายก็ผ่านสภาในวาระแรกด้วยคะแนนท่วมท้น ตัวเลข ๑๑๔ ต่อ ๓๖ เสียง ซึ่งจะผ่านวาระ ๒ และ ๓ อย่างแน่นอน

เราเรียกร้องหาคุณธรรมวันละไม่ต่ำกว่า ๓ เวลาหลังอาหาร แล้วเราก็ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม สังคมไทยที่แย่อยู่มากแล้ว ก็แย่มากยิ่งขึ้น นำสงสารประเทศไทย เราคง “คิดอะไร” “หวังอะไร” ในบ้านเมืองไม่ได้อีกแล้ว

๒

อัปลักษณะ ๗ ประการ ของหวยบนดิน

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง

๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐

ข่าวจากสำนักข่าวประชาธรรม
ที่ www.newsppn.com

เมื่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) เปิดอภิปรายวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในญัตติเรื่อง **คุณธรรมจริยธรรม**อย่าง เป็นจริงเป็นจังนั้น

สภาแห่งเดียวกันนั่นเอง ก็ได้พิจารณาผ่านร่างกฎหมายที่จะให้หน่วยงานของรัฐออกหวย ๒ ตัว ๓ ตัว

หรือที่เรียกว่า “**หวยบนดิน**”

เพื่อจะมาถึงจุดเงินจากประชาชนไปด้วยคะแนนเสียงค่อนข้าง

พุดง่าย ๆ ว่า ค่ายรัฐบาลไม่มีคุณธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ตัวเองก็อนุมัติผ่านร่างกฎหมายที่จะทำให้มีการพ่นหวยบนดิน

ซึ่งขัดแย้งต่อคุณธรรมและจริยธรรมโดยสิ้นเชิง

การคืนชีพของหวยบนดินในคราวนี้ พิจารณาเห็นได้ว่า มี **“อัปลักษณะ ๗ ประการ”** ดังต่อไปนี้

๑. อัปมงคล

ปีนี้ ถือเป็นปีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา เหล่าบรรดาพลสกนิกรผู้จงรักภักดีทั้งหลายต่างพยายามสร้างสรรค์กิจกรรมทำความดีต่างๆ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาทิ โครงการบรรพชาสามเณร ๘๔,๐๐๐ รูป ถวายเป็นพระราชกุศล เป็นต้น

แต่ในมหามงคลสมัยเช่นนี้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) กลับผ่านการพิจารณาเพื่อให้มี **“หวยบนดิน”**อันเป็นอบายมุขที่มอมเมา ลวงหลอก และบ่อนทำลายรากฐานคุณธรรม ค่านิยมอัน

ดีงามทั้งหลาย

๒. อัปยศ

การที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) จะพิจารณาผ่านกฎหมายเพื่อให้มีการออกหวยบนดินได้อย่างถูกกฎหมายนั้น จะเป็นการยกระดับความชั่วร้ายของอบายมุขหวย จากเดิมที่รัฐบาลทักษิณเคยกระทำอย่างผิดกฎหมาย ไม่ได้รับการอนุญาตจากอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ จึงยังถือว่าเป็น **“หวยเถื่อน”** หรือ **“หวยใต้ดิน”** ไม่ได้รับการรับรองโดยมาตรฐานของกฎหมายแห่งราชอาณาจักรไทย แต่มารัฐบาลสมัยนี้ โดยฝ่ายนิติบัญญัติยุคนี้ หาก สนช. อนุมัติผ่าน ก็เท่ากับว่า ให้การประทับรับรองการอบายมุขเรื่องหวย ว่าเป็นสิ่งที่ดำเนินการอย่างถูกต้องภายใต้อาณัติของอำนาจนิติบัญญัติแห่งราชอาณาจักรไทย นับว่าเป็นความ **“อัปยศ”** ของหวยบนดินยุคใหม่ ที่ได้ลดระดับมาตรฐานของอำนาจนิติบัญญัติลงมาประทับรับรองอบายมุขหวย

๓. อัปรีย

“อัปรีย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานว่า **“ระยำ, จัญไร, เลวทราม, ต่ำช้า, ชั่วช้า, ไม่เป็นมงคล”**

แต่เดิม หวย คือ อบายมุขที่ผิดหลักศีลธรรม ผิดหลักคุณธรรม เป็นการมอมเมาชาวบ้าน หลอกกินเงินประชาชนมาทุกยุคทุกสมัย เพราะคนที่รอยจากหวยก็คือเจ้ามือหวย หรือกองสลากฯ นั้นเอง

คำว่า **“หวย”** ประกอบด้วยตัวอักษร ๓ ตัว คือ

ท.-ว.-ย.

ท. หมายความว่า หายนะ

ว. หมายความว่า วอดวาย

ย. หมายความว่า ย่อยยับ

การที่รัฐใช้วิธีหากินกับการมอมเมาประชาชนด้วยความฝืนลมๆ แล้งๆ เยี่ยงนี้ จึงนับเป็นความ “อัปรีย” อีกรูปแบบหนึ่ง

เพราะในความเป็นจริง รัฐจะต้องเป็นกัลยาณมิตรของประชาชน ทำแต่สิ่งที่ดีๆ ให้แก่ประชาชน ไม่โกหก ไม่หลอกหลวง ไม่ชักนำประชาชนไปสู่อบายมุข อบายภูมิ หรือฝึกไฟในจิตด้านต่ำ

ยิ่งในอนาคตจะขยายไปสู่ “ห่วยออนไลน์” ก็ยิ่งไปกันใหญ่ เมื่อเลิกห่วยบนดินยุคทักษิณไปแล้ว แต่กลับจะมีห่วยบนดินแบบใหม่มาแทน

หาซื้อง่ายกว่าเดิม สะดวกกว่าเดิม ไฮเทคกว่าเดิม

จึงไม่ต่างจากภาคิตที่ว่า “อัปรียไป จัญไรมา” เป็นแมนเหมาะ

นับว่าเป็น ความย่อยยับอัประมาณของสังคมไทยโดยแท้

๔. อับปาง

สนช. บางคน อภิปรายสนับสนุนการดำเนินการห่วยบนดินว่า ถือเป็นการนำความสุขคืนไปให้แก่ประชาชน เพราะการเล่นห่วยเป็นความสุขของประชาชน

เรื่อง “ความสุข” เป็นเรื่องใหญ่ ลึกซึ้ง เป็นแก่นแกน และรากฐานของวิถีชีวิต วิธีคิด สะท้อนความหมายของการดำรงอยู่ในทุกลมหายใจของความ เป็นมนุษย์

การหยิบยกว่า ห่วยเป็นความสุขของประชาชน การที่รัฐให้ประชาชนเล่นห่วย ก็เพื่อว่าจะให้ประชาชนได้มีความสุขนั้น

นับเป็นข้ออ้างที่หากไม่ตื่นเขินอย่างน่าหดหู่แล้ว

ก็จะต้องเป็นเจตนาร้ายที่ลึกล้ำ

การมอมเมาประชาชนด้วยอบายมุข

เป็นเรื่องที่ทำไม่ยากสำหรับรัฐบาลหรือคน

ที่มีอำนาจรัฐเลวๆ

แต่ย่อมเป็นเรื่องที่จะไม่คิดทำเลยสำหรับผู้ที่มีคุณธรรมจริยธรรมของการเป็นผู้นำสังคม

หากคนไทยถูกมอมเมาอยู่ด้วยความสุขในการเล่นห่วย วันๆ ไม่ต้องคิดทำมาหากินอย่างอื่น หรือดำเนินกิจกรรมชีวิตที่สร้างสรรค์ ไม่ต้องติดตามมีส่วนร่วมในการพัฒนาบ้านเมือง ทำงาน ทำกิจกรรมเพื่อกำหนดชะตากรรมชีวิตของตนเองและของบ้านเมือง เพราะมัวเมาความสุขของการลุ่มห่วย และแสวงหาตัวเลขมาเล่นห่วย

ประเทศชาติจะเหลืออะไร

หากเราคิดได้เพียงมุ่งแต่จะหาเงินแข่งขันกับเจ้ามือห่วย เรือประเทศไทยคงจะถึงคราวอัปปาง ล่มจมลงสู่วิกฤติที่สุดในโลก อย่างที่กู้ชาติไม่ได้ก็คราวนี้

๕. อับจน

การอ้างว่า รัฐต้องการเงินเพื่อจะมาเป็นทุนการศึกษาสำหรับเด็ก หรือเป็นเงินช่วยเหลือสังคมในด้านต่างๆ ก็เลยจำต้องดำเนินการห่วยบนดินเพื่อจะได้มีเงินมาดำเนินการในเรื่องเหล่านี้

เป็นข้ออ้างที่ “อับจน” อย่างไม่น่าให้อภัย

“อับจน” หมายความว่า ไม่มีทางไป; ลึ้นคิด; ยากแค้น.

ประเทศไทยทุกยุคทุกสมัย ก็ล้วนแต่มีงบประมาณแผ่นดินอยู่จำกัดทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับว่า จะตัดสินใจจัดสรรงบประมาณที่มีอยู่นั้นไปในทางใด จะจัดลำดับความสำคัญอย่างไร

การแก้ปัญหาการศึกษา และการช่วยเหลือสังคม ควรจะเป็นสิ่งที่ได้รับความสำคัญในลำดับต้นๆ ซึ่งรัฐบาลสมควรจะใช้เงินที่จัดเก็บมาจากภาษีอากรของประชาชน จัดสรรผ่านงบประมาณแผ่นดินตามปกติเพื่อไปดำเนินการในเรื่องเหล่านั้น

มิใช่จะหวังจะได้เงินโดยการสูบเลือดสูบเนื้อคนจนผ่านการพนันห่วยเยี่ยงนี้

ยิ่งสะท้อนว่า รัฐเล็งเห็นอยู่แก่ใจแล้วว่า ห่วยบนดิน จะต้องทำกำไรเข้ารัฐเท่านั้น ซึ่ง

หมายความว่า

ประชาชนผู้เล่นหอยจะต้องเสียเงินให้รัฐเท่านั้น
พูดง่ายๆ ว่า จ้องจะกินเงินชาวบ้านผู้ยากจน
อย่างหิวกระหาย

ยิ่งกว่านั้น การมีหอยบนดิน ก็ไม่ได้ช่วยให้
เศรษฐกิจที่แท้จริงของประเทศเติบโตขึ้น
เนื่องจากการเล่นหอย เป็นแต่เพียงการโอนเงิน
ระหว่างผู้เล่นไปสู่เจ้ามือ ไม่ได้มีการผลิตสินค้า
หรือพัฒนาทรัพยากรภายในประเทศ เพราะฉะนั้น
การเล่นหอยจึงมิได้ช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของ
ประเทศชาติอย่างแท้จริง

๖. อับเฉา อับอาย

นำ “อับเฉา” และ “อับอาย” อย่างยิ่ง เมื่อ
อ้างว่า รัฐทำหอยบนดิน เพราะต้องการจะแย่ง
เงินจากหอยใต้ดิน

พูดง่ายๆ จะทำแข่งกับหอยใต้ดิน

อ้างว่า ไม่สามารถปราบปรามหอยใต้ดินได้
ดังนั้น หากไม่มีหอยบนดิน เงินสกปรกก็จะไหล
เข้ากระเป๋าเจ้ามือหอยใต้ดิน แล้วจะถูกนำไปใช้
เพื่อสร้างอิทธิพล หรือติดสินบนอำนาจรัฐต่อไป

ในความเป็นจริง แม้จะมีหอยบนดิน ก็จะไม่
ช่วยลดปัญหาหอยใต้ดิน แต่กลับเป็นการส่งเสริม
เจ้ามือหอยใต้ดิน เพราะช่วยอำพรางให้เจ้ามือ
หอยใต้ดิน ไม่ต้องหลบตำรวจ เนื่องจากหน้าร้าน
จำหน่ายหอยบนดิน แต่หลังร้านขายหอยใต้ดิน

ยิ่งกว่านั้น เจ้ามือหอยใต้ดินยังสามารถรับ
แบบไม่จำกัดได้ด้วย เพราะสามารถบริหาร
ความเสี่ยง โดยแบ่งไปแทงหอยบนดินในเลขที่มี
คนแทงกันมากๆ หรือส่วนที่เสี่ยงมากๆ ได้ โดย
ไปแทงต่อกับหอยบนดินของรัฐ เท่ากับว่า หอย
บนดินเป็นเครื่องมือบริหารความเสี่ยงให้เจ้ามือ
หอยใต้ดิน

ในมุมมองของผู้เล่นหอย เมื่อมีหอยบนดิน ก็
จะเล่นหอยบนดิน

แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเลิกเล่นหอยใต้ดิน
เพราะหอยใต้ดินยังมีกลยุทธ์ กลวิธีในการจูงใจ
ลูกค้าอยู่ต่อไป ไม่ว่าจะ เป็นเครดิต หรือเงิน

รางวัลที่ชัดเจนตายตัว โดยไม่ต้องหารปันส่วน
เหมือนหอยบนดิน และไม่ต้องเสียภาษีเงินรางวัล

ในความเป็นจริง หากรัฐตั้งใจจะปราบปราม
หอยใต้ดินจริงๆ ย่อมจะกระทำได้ เพราะใน
แต่ละห้องที่เชื่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจย่อมมีการข่าว
ที่รู้ว่า ใครเป็นเจ้าของหอยเถื่อน

และยังสามารถหามาตรการจูงใจให้ประชาชน
มีส่วนร่วมช่วยเหลือรัฐในการปราบปรามหอยเถื่อน
โดยอาจจะให้มีสินรางวัลนำจับ แจ้งเบาะแส
แบ่งมาจากการยึดทรัพย์สิน

ภายใต้มาตรการคุ้มครองที่รัดกุม เชื่อว่า
ชาวบ้านจะลั่นสินรางวัลจากการทำความดีได้ง่าย
กว่ารางวัลแจ๊คพ็อตหอยเสียอีก

๗. อับราชัย

ท้ายที่สุด การฟื้นคืนชีพหอยบนดิน โดย
การสมรู้ร่วมคิดระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่าย
บริหารในยุคนี

ถือเป็นความพ่ายแพ้-อับราชัยของเศรษฐกิจ
พอเพียง

แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง มุ่งให้มนุษย์
ดำเนินชีวิตบนทางสายกลาง หากินโดยสุจริต
ทำงานเสมือนเป็นการปฏิบัติธรรม หรือการทำ
หน้าที่ของความเป็นมนุษย์ มีความสุขกับงาน

ไม่เห็นเงินเป็นใหญ่ มีภูมิคุ้มกันชีวิต

ไม่เอาชีวิตไปแขวนไว้บนความเสี่ยง หรือ
อบายมุข

อันเป็นเส้นทางฉิบหายของชีวิต

แต่หอย เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ตรงกันข้ามกับแนวคิด
เศรษฐกิจพอเพียง

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และรัฐบาล
พลเอกสุรยุทธ์

พร้อมจะถูกตราหน้าว่าเป็นผู้สร้าง “อับลักษณะ
๗ ประการ”

ให้แปดเปื้อนแผ่นดินไทย ในปีมหามงคล
เช่นนี้แน่หรือ ?

๒๕

บริษัท ดินน้ำฟ้า จำกัด (๑)

๓๐/๒๙๔ ซ.นวมินทร์ ๓๙

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

www.dinnumfa.th.gs

โทร. ๐-๒๓๓๓๙-๒๕๕๘

แฟกซ์. ๐-๒๓๓๓๔-๘๘๙๕

บริษัท ดินน้ำฟ้า จำกัด (๑)
ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการดูแล

รักษาสิ่งแวดล้อม

ก่อตั้งขึ้นโดยกลุ่มบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน

เพื่อการอนุรักษ์ให้มีวิวสวย

น้ำใส ไร้อันตรายเหมือน

ต้องการใช้จุลินทรีย์ธรรมชาติ

ที่ไม่เป็นอันตรายต่อมนุษย์ พืช หรือสัตว์

บริษัทดำเนินการภายใต้หลักการ “บุญนิยม”

ทำส่วนหนึ่งของบริษัทจะบริจาคเพื่อกิจกรรมสาธารณประโยชน์

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 207)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เรา ได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียะธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียะธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราขยับอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมัตตสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทิวาว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิวา จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนไหน หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “วิจจฉาทิวา”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทาน สำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิวาสังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้น

ลดละกิเลสลงได้ เพียงแคเห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และเป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว คือ การเห็นตัวตนของกิเลสชั้นมีญาณหรือมีวิชา(ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘) มิใช่แค่ตรรกะ แต่มี“นามรูปปริเฉทญาณ” ที่เดียว ญาณข้อ ๑

และแม้จะเป็น“ญาณ”อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ ๒. ปัจจัยปริศนญาณ คือ “อภิปัญญาสิกขา” ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิกนั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไหนจึงชื่อว่า “รูป”

๓. สัมมสนญาณ คือ “อภิปัญญาสิกขา” ที่เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่ามันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า โดยเฉพาะ“รูป”ที่เป็น“อกุศลจิต”หรือ“ตัวตนกิเลส”

เป็นต้นว่า สามารถรู้เห็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง) ในความเป็น“สักกายะ”หรือ“ตัวตนของกิเลส”ภายในจิตของตนได้ว่า มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่(อนิจจัง) มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า(อนิจจัง)

“ความไม่เที่ยง”ที่เป็นโลกีย์นั้นก็คือ ควาใดกิเลส มันสมใจ คนก็ชอบใจก็สุข เมื่อสุขกิเลสมันก็ได้อาหาร กิเลสก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น กิเลสนี้เป็นกิเลสสายระคาละโภฆะหรือแม้ไม่สมใจกิเลสมันไม่ชอบใจก็ทุกข์ ไข้ไหม กิเลสก็หนาขึ้นอยู่ดี ซึ่งกิเลสนี้เป็นสายโทษะ ไม่ชอบใจ-พยายามนั้นเอง แต่ถ้าไม่สุขไม่ทุกข์คราใด กิเลสมันก็ไม่อ้วนขึ้นไม่หนาขึ้น คือ กิเลสพักชั่วคราว ไม่ลดไม่เพิ่มชั่วคราวหนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความว่า “กิเลสได้ถูกกำจัดให้ดับไปในตอนที่พักชั่วคราวนี้”หรือขณะ ก็แค่กิเลสมันไม่อ้วนขึ้นไม่หนาขึ้น ไม่พอมลงไม่ลดลงชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น

ผู้ที่รู้จักความรู้สึกสุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์ แล้วเข้าใจได้ว่า นี่คือ “ความไม่เที่ยง” ผู้ที่รู้แค่นี้ยังนับเป็นโลกีย์

ผู้ปฏิบัติที่รู้แจ้งเห็นจริงหรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลสซึ่งไม่เที่ยง” มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า(อนิจจัง) แต่เห็น(ปัสสดี)กิเลสมันอ้วนขึ้นมันหนาขึ้นนั้น จะต้องมี“วิปชา”หรือ“วิปัสสนาญาณ” นั่นก็คือ อภิปัญญาสิกขา ของผู้ปฏิบัติพัฒนาเจริญขึ้นถึงขั้น“สัมมสนญาณ”

แต่การรู้อย่างสัมมาทัญญูที่“อภิปัญญาสิกขา”เจริญพัฒนาขึ้นมาถึงขั้น“สัมมสนญาณ”นี้ ซึ่งเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงของผู้มี“ญาณ”หรือมี“วิชา” อันเป็น“ภาวนามย

ปัญญา”แท้ๆ แม้จะจัดอยู่ในหมวดต้นของ“ญาณ ๑๖” ไม่นับเข้าอยู่ใน“วิปัสสนาญาณ ๘”ก็ตาม ก็คือ“พุทธวิปชา”โดยตรงโดยแท้ เพียงแต่ว่า ยังเป็น“ภูมิโลกีย์”อยู่เท่านั้น

นัยสำคัญที่ผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ให้ลึกซึ้งถ่องแท้จริงๆ ประเด็นหนึ่งคือ ถ้ามัน...ผู้รู้ยังเห็นจริงสภาวะอันรู้แจ้งเห็นจริงหรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง..“กิเลสซึ่งไม่เที่ยง” มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า(อนิจจัง) แต่เห็น(ปัสสดี)กิเลสมันอ้วนขึ้นมันหนาขึ้นนั้น [เห็นไตรลักษณ์คือ “อนิจจัง” ในระดับเบื้องต้น] แล้วผู้นั้นมีความสำคัญ มีมาตรฐานที่รู้สึกสมเพชที่ตระหนักสังเวปใน“ความไม่เที่ยง” และแล้วก็รู้สึกสำคัญเป็น“ความพอ”(สันโดษ) รู้สึกสำคัญเป็น“ความเบื่อหน่าย”(นิพพิทา)ขึ้นจริงในจิต คนผู้นี้ก็คือผู้มีแนวโน้มในจิตจะเจริญขึ้นเป็นอารยชนไปตามลำดับ

แต่ถ้าคนผู้นี้รู้สึกแค่ว่า ก็รู้แจ้ง“ความไม่เที่ยง.. ความหม่นหมอง”ของสรรพสิ่งสามัญๆไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้มีคุณธรรมที่เป็น“สันโดษ-นิพพิทา”เป็นต้นนั้นเกิดขึ้นแต่อย่างใดเลย คนผู้นี้ก็ยังไม่พ้นปุถุชนที่ยังไม่มีภูมิเข้าใกล้แม้“โคตรภูชน”[ปุถุชนผู้มีภูมิจอตโดยอยู่ที่จุดจะเป็นอารยชน]

หรือผู้แค่รู้ด้วยตรรกะ..ด้วยการขบคิด..ด้วยเหตุด้วยผล ก็สามารถเข้าใจ-สามารถรู้คำตอบของเหตุผล ของการขบคิดได้แจ่มแจ้งเหมือนกัน ว่า อะไรๆมันก็ไม่เที่ยง มันก็เปลี่ยนก็หม่นหมองไปวนมาสุขๆ-ทุกข์ๆ-ไม่สุขไม่ทุกข์ แต่คนผู้นี้ยังไม่รู้จัก“ตัวกิเลส”ว่า มันไม่เที่ยง ภูมิรู้เช่นนั้นแย่งยิ่งกว่า ปุถุชนที่ยังไม่มีภูมิเข้าใกล้แม้“โคตรภูชน”

ความเป็นอนิจจัง ความไม่อยู่คงที่ ซึ่งผู้รู้แบบตรรกะก็ตี หรือแบบเห็นแจ้งก็ตี เห็นว่ามัน..หาได้สุขก็คงอยู่ถาวรทุกข์ก็คงอยู่ถาวร หรือไม่สุขไม่ทุกข์ก็คงอยู่ถาวร..ไม่สภาพ“เดียวสุข-เดียวทุกข์-เดียวไม่สุขไม่ทุกข์”ชนิดนี้ มันก็แสดงให้เห็นถึง“ความไม่เที่ยง-ไม่คงเดิม”ให้เห็นได้อยู่จริง แต่การเห็นเช่นนี้ก็แค่รู้แค่เห็น“ความไม่เที่ยง”แบบโลกีย์เท่านั้น ซึ่งยังไม่ใช่การเห็นแจ้งชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความไม่เที่ยง”ที่เป็นโลกุตระ ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”ถึงขั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ชนิดสัมผัสเจตสิกในเจตสิก-จิตในจิตแท้ๆ(มนสิ) และสามารถทำให้กิเลสจากคลายที่ผู้ปฏิบัติได้รู้แจ้งเห็นจริงหรือมีการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง กิเลสว่ามัน“ไม่เที่ยง”(อนิจจัง) กิเลสมันไม่คงที่ คือ มัน

อ้วน(บุญ)ขึ้น มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า(อนิจจัง) คือ มันหนาขึ้น มันมากขึ้น มันโตขึ้น ซึ่งเป็นการมี“สัมมสนญาณ”เห็นแจ้งรู้จริง“ความเป็นอนิจจัง” แต่ยังเป็น“ความเห็นแจ้ง..ความรู้จริง”ในภาวะของ“ความเป็นบุญขึ้น”อันเห็นถึงขั้น“กิเลสไม่เที่ยง”ได้ แต่ไม่เที่ยงชนิดที่กิเลสมันหนา(บุญ)ขึ้น มันมาก(บุญ)ขึ้น มันใหญ่(บุญ)ขึ้น ซึ่งภาษาบาลีที่แปลเป็นไทยว่ามาก ว่าอ้วน ว่าใหญ่ ว่าหนานั้นก็คือ“บุญ”

ผู้นั้นจึงเห็น“เหตุ”แห่งความเป็น“บุญขึ้น”ของคนอื่นๆ **นัยสำคัญ**ของ“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)นี้ **ต้อง**ทำ**ความเข้าใจให้แม่นยำตรงๆชัดเจนๆประณีตๆ แบ่งเขตภาวะ“ความไม่เที่ยงแบบโลกีย์”กับ“ความไม่เที่ยงแบบโลกุตระ”**ให้ได้ **ตัดเขตให้ชัดเจนๆแม่นยำๆ**

ลักษณะของ“ความไม่เที่ยง”หรือ“อนิจจัง”ตามที่ได้สาธยายมาแล้วนั้น เป็นลักษณะของ“ความไม่เที่ยง”ที่ต้องถึงขั้นมีภูมิ“เห็น”(ปัสสดี)ด้วย“ตาใน”หรือด้วยตาทิพย์ที่เห็นจิต-เจตสิกได้แล้ว แต่เป็นภูมิแค่ภูมิโลกีย์ ซึ่งอาจสามารถหยั่งรู้ปรมาตถธรรม ขึ้นหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป(นามรูป)”ได้แล้ว ขณะนี้ คือภูมิขั้น มี“สัมมสนญาณ”

“ความเป็นอนิจจัง”ขั้นนี้แหละ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นผู้“**พินิจจาทิฎฐิ**” ซึ่งจ่อถึงขั้น “**เข้าถึงสักกายทิฎฐิ**” แต่ขั้นนี้ยังไม่“**พิน**”สักกายทิฎฐิ ตามที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔

กล่าวคือ ยังไม่“**พิน**”การลละตัวตน เพียงแต่“**พินิจจาทิฎฐิ**”เท่านั้น หรือมี“**สัมมาทิฎฐิ**”แรกเริ่มรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน“ปรมาตถธรรม” ซึ่งเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ภาวะจิต-เจตสิก-รูป”ด้วย“อธิปัญญาสิกขา”ที่เจริญขึ้น จาก“ญาณปริปัญญา”(กำหนดรู้ขั้นรู้จัก) เข้าสู่“ติริณปริปัญญา” อันหมายความว่า ความรู้ของผู้ปฏิบัติเจริญขึ้นจาก “กำหนดรู้ขั้นรู้จักจิต-เจตสิก-รูป”(ญาณปริปัญญา) แล้วพัฒนาสามารถ“กำหนดรู้พิจารณาเห็นความไม่เที่ยง”คือเริ่มมี“**ติริณปริปัญญา**” แต่ยังเป็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ที่ยังเป็น**โลกีย์** และยังไม่ถึงขั้นมี“กำหนดรู้**การละกิเลส**”คือ ยังไม่ถึงขั้นมีความรู้ขั้น“**ปหานปริปัญญา**”

ดังนั้น การกำหนดรู้“กิเลส”ว่า **มันไม่เที่ยง-ไม่คงที่**(อนิจจัง) ผู้ปฏิบัติก็เห็น**“ความจริง-ของจริง”**คือ กิเลส อยู่ไหนให้หลุดๆอยู่ ว่า มันหนา(บุญ)ขึ้น มันอ้วน(บุญ)

ขึ้น มันมาก(บุญ)ขึ้น” ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**ความจริงตามความเป็นจริงมีจริง**” มันจึงไม่ใช่“ความรู้”แค่ขั้นเข้าใจทะเลอุปรูปร่าง รู้แจ้งในใจอย่างซาบซึ้ง อันเป็นแค่“**ความรู้แค่รู้**”เท่านั้น แต่**นี่เป็นการรู้ที่สัมผัสกับของจริงขั้นนามธรรมทีเดียว** เพียงแต่ว่า**ความรู้ขั้น“สัมมสนญาณ”**ที่ผู้ปฏิบัติยังไม่สามารถเห็นแจ้งหรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**กิเลส”ลละจางคลายลงไป**เท่านั้นเอง

จึงชื่อว่า มี“อธิปัญญา”ระดับที่แม้ว่า จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)ของกิเลส ก็เป็นเพียง“**ภาวะของความเป็นบุญขึ้น**”แท้ๆ ยังไม่ใช่“**ภาวะของความเป็นอารยชน**”อยู่ชัดๆ

ตั้งใจอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ และข้อ ๒๕๕ ให้ชัดและพิจารณาดีๆ

(๒๕๔) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ครั้นแล้ว ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคล**รู้้อย่างไร เห็น้อย่างไร** จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคล**ผู้เห็นจักขุแล** โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ **รู้เห็นจักขุ** วิญญาณ โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ **รู้เห็นจักขุสัมผัส** โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ **รู้เห็น**แม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้

บุคคล**รู้เห็นหู... รู้เห็นจมูก... รู้เห็นลิ้น... รู้เห็น**กาย... **รู้เห็น**ใจโดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้

บุคคล**ผู้เห็นธรรมารมณ์** โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ **รู้เห็น**มนโณวิญญาณ โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ **รู้เห็น**มนโณสัมผัส โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง** จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ **รู้เห็น**แม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมนโณสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นของ**ไม่เที่ยง**(อนิจจโต) จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคล**รู้้อย่างนี้ เห็น้อย่างนี้**แล จึงจะ**ละมิจจาทิฎฐิ**ได้ ฯ

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ขะหวังอะไรได้... เมื่อกังขักรกลายเป็นตอกบัว

๑. เห็น "หอย" (หายนะ - ฆอตราช - ยอยยัม) เป็น ยอตาเยียม

๒. เห็นตารา นักร้องต่างชาติ พอยกทัพมาลดาที่ยิ่งใหญ่ของตน

๓. เห็นเจ้าบขท่ม ทุ่มทุนซื้อเสียงเพื่อโกงชาติ เป็นเจ้าบข นายตน

๔. แต่สิ่ง ที่ตัก กลับเห็นเป็น ของ อปรีชัษย์ ไรไม่นิบ (ตอกบัว กลางเป็นตอกจักร)

ความลุ่มลึกของท่านบารมี

ให้เพราะเห็นควร
เห็นประโยชน์
มิใช่ให้เพื่อหวังจะได้รับการตอบแทน
หรือเก็บเอาไว้กินในภายหน้า
ยิ่งหวังผล
อาณิสต์ยิ่งลดลง !

โลกขาด ‘ทาน’ ย่อมอยู่ไม่ได้
‘ทาน’ วรรณคดี ย่อมหมายถึง พระเวสสันดร
‘ทาน’ ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ คือ “พ่อแม่”
ตัวอย่างการให้ของพ่อแม่ ล้ำสมเป็น “สันดาน” ให้
แก่ลูกๆ ทั้งหลายในจักรวาล
ไม่มีการกระทำของพ่อแม่
ลูกๆ ทั้งหลายจะทำดีไม่เป็น นี่คือเรื่องจริงที่ผ่านจอ
ทาน หรือ ทานัง มีหลายหน้า มหัศจรรย์ยิ่งนัก
ใบหน้าที่ ๑ มิติของท่าน มี ๓ ด้าน วัตถุประสงค์-อภัย
ทาน - ธรรมทาน
สัพพทาน ธรรม ทาน ชินาติ
“ธรรมทาน” ไซ้แต่่วจกรรมสั่งสอน

สอนไม่รู้กาลเทศะ สอนเพราะมีอารมณ์
ถือสาเขาเรียก “อ้าวก”

“บำบัดความใคร่” ก็ใช่ !

การมี “กายกรรม” ที่เป็นกุศลกรรม ก็
สามารถแสดงได้ตลอดเวลา

ธรรมทาน แม้เป็นฆราวาสก็มีโอกาส แต่สุด
ยอดต้องยกให้ความเป็นบรรพชิต

**ตัวอย่างที่ดี มีค่ากว่าคำสอน ก็เป็น
ธรรมทาน**

“อภัยทาน” เป็นการเรียนรู้ ประสบการณ์
โดยตรง (learning by doing)

ความโกรธเป็นศัตรูตัวร้ายของชีวิต ก่อ
เกิดโรคภัยสารพัดที่คิดไม่ถึง

การต่อสู้เพื่อชนะความโกรธ แบ่งเป็น ๒
สำนัก

สำนักแรก **“สร้างความเย็น”** ด้วยหามุม
ไม่่วนวายหนอ

สำนักที่ ๒ **“สร้างความร้อน”** ด้วยการ
ชวนชวายเป็นกิจกรรม อาศัยกิจกรรมล่อความ
ร้อน (เสือ) ให้ออกมา

พุทธองค์ตรัสไว้ “เจริญอนิจฉัญญา มีค่า
เหนือกว่าสังฆทานทั้งหลาย”

ถอดรหัสสั้นๆ แปลว่าการรู้เท่าทันในชีวิต
ประจำวันกับสิ่งที่เกิดโดยไม่คาดคิด หรือคิดไม่ถึง

แล้วปรับจิตให้อ่อนโยน เย็นไว้ ย่อมมี
อานิสงส์ สูงกว่าวัตถุทานทั้งหลาย

ใบหน้าที่ ๒ มิติของวัตถุทาน แบ่งเป็น ๓
ด้านเช่นเดียวกัน ททรัพย์สิ่งของและบริการ
รับใช้ (แรงงาน)

ผู้ใดเห็นบุญจากบริการรับใช้ ผู้นั้นย่อมค้น
พบโอเอซิสในทะเลทราย ย่อมทำทานได้ตลอด
เวลานิจนิรันดร์

“รับสมัครผู้รับงานบริการ” ร้านค้าหลาย
แห่ง ประกาศรับสมัคร คนมีคุณสมบัติพิเศษ

ใครได้บุคคลเหล่านี้ มีแต่เองกับเอง

ใบหน้าที่ ๓ ทานใด อานิสงส์มาก - น้อย
ระดับวัตถุทาน สังฆทานเป็นทานสุดยอด

ให้แก่ท่านที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โดยไม่เลือกที่
รักมักที่ชัง

แต่ให้ผิด ก็มีโอกาสดกนรก เพราะไปให้แก่
อสังขี !

จิตใจที่ให้ยอมไม่ปรารถนา หวังสิ่งตอบ
แทน ให้เพราะให้

ให้เพราะเห็นควร เห็นประโยชน์
มิใช่ให้เพื่อมันจะได้ตอบแทนเรา หรือเก็บ
เอาไว้กินในภายหน้า

ยิ่งหวังผล อานิสงส์ยิ่งลดลง !

ทานแบบนักการเมือง คือ หวังคะแนนหวัง
ให้ผู้คนรู้จัก

ทานแบบพ่อค้า คือคิดกำไรคุ้มไม่คุ้มตลอด
เวลา

ทานแบบนักเล่นหวย กะเอาคืน หวังจะได้
ผลตอบแทน มั๊งๆ !

ทานที่คนไม่รู้ไม่เห็น เรารู้ของเราคนเดียว
จึงกลายเป็นทานที่เต็มแน่นในคุณภาพ

ไม่มีรูรั่วรูไซ
ทำดีแล้วไม่ได้อะไรกลับมา นี่ซึ้งยิ่งสุดยอด
ใครๆ เขาเลื่อนชั้น แต่เราแป้ก ก็อย่าเสีย
ใจ

ปิดทองหลังพระ จึงเป็นทานที่มีอานิสงส์
ยิ่งใหญ่มหากาล

โหว้พระทุกครั้ง อธิษฐานใหม่
“ขอให้คนอื่นมีความสุข ส่วนข้าพเจ้าไว้ที่
หลัง”

หรือจะเลือกดีกว่านี้ “ขอให้คนอื่นมีความสุข
ส่วนข้าพเจ้าไม่ต้อง !” ๓

แน่นอน คนตระหนี่ไม่มีโอกาสไปเทวโลก

แน่นอน คนโง่ไม่สรรเสริญการให้

แต่คนฉลาด ยินดีให้ทาน

นี่แลที่บันดาลให้เขาได้รับสุขในปรภพ

● พุทธวจนะ

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ที่ “เชื่อ” (ศรัทธา) ว่า ฆ่าสัตว์ก็ดี เอาของคนอื่นที่ไม่ใช่ของเราเข้าช่วยขโมยก็ดี ผิดในเรื่องกามก็ดี พุดบดก็ดี ต้มเหล้าก็ดี **ไม่มีผล หรือไม่เป็นกรรม ไม่เป็นวิบาก** ผู้นั้น “มีจิตวิภูลิว” คือ เป็นผู้เห็นผิด-เชื่อผิด-รู้ผิดโดยแท้ เพราะศีล ๕ ข้อนี้ เป็น “ศีล” หยาบที่สุด “ศีล” ต่ำที่สุด “ศีล” ระดับพื้นฐานที่สุดแล้ว สำหรับความเป็นคน ผู้ชื่อว่าชาวพุทธ

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แล่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้นๆ**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้นๆ**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัต”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้นๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตรธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บัพ หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”**อย่างจริงจังจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบัพ และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กันได้**“บัพ”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตร”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปัสสตี)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตัวของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตรกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจนุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตรสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนานุทใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่าศาสนานุทตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ“งง!” แทบจะไม่อยากจะทำเรื่องเดียวกันเลยก็เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้“เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคนั้น“เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนานุท“อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้“เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนานุท ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง“ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนานุทละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในยสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถิแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนานุท”**

เช่น **เชื่อ**โดยไม่มีคุณสมบัติของศีลพื้นฐานของพุทธเลย คือ “ศีล ๕”เป็นต้น **ไม่เชื่อว่า** *ฆ่าสัตว์เป็นบาป เป็นความชั่ว เป็นกรรมที่ไม่มีคุณค่า เป็นกรรมที่ไม่ถูกต้อง ไม่ดีงาม* โดย**เชื่อว่า** คนฆ่าสัตว์ไม่ใช่เรื่องน่าเกลียด ฆ่าสัตว์ได้เป็นปกติสามัญของคน ไม่มีผลชั่วผลดีอะไร ชีวิตสัตว์ก็ไม่ผิดกับก้อนดินก้อนหิน ไม่กระทบกับชีวิตชีวิตอะไร ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนใดๆ ไม่เกี่ยวกับผลบาปผลกรรมใดๆ การฆ่าไม่ได้เป็นนรเป็นกรรมอะไรแต่อย่างใด **เชื่อว่า** ไม่กระทบสะเทือนสะท้อนต่อตนเองผู้อื่น

ฆ่าสัตว์ใดก็ไม่สะสมเป็นผลวิบาก ไม่เป็นหนี้ที่จะต้องชดใช้ ไม่เป็นผลตกทอดที่ตนจะได้รับในเบื้องหน้าแต่อย่างใด **เชื่อว่า** การกระทำใดทำแล้วก็จบไป ไม่มีอะไรเหลือที่จะส่งผลสืบต่อเป็นเหตุเป็นผล “พาเราเกิดเราเป็น”(กัมมโยนิ) ไม่มีการสะสมลง “เป็นเผ่าเป็นพันธุ์”(กัมมพันธุ์)ที่มีค่าสูงค่าต่ำ มีค่าเจริญค่าเสื่อม อันใดแต่อย่างใด

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้ที่“มีจนาทิภูลิว” คือผู้ที่มีความเชื่อหรือมีความเห็นว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่ว ไม่มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕)

ดังนั้น ผู้ที่**“เชื่อ”(ศรัทธา)**ว่า ฆ่าสัตว์ก็ดี เอาของคนอื่นที่ไม่ใช่ของเราเข้าขายขโมยก็ดี ผิดในเรื่องกามก็ดี พุดบดก็ดี ตีฆ่าก็ดี **ไม่มีผล หรือไม่เป็นกรรม ไม่เป็นวิบาก** ผู้นั้น“มีจนาทิภูลิว” คือ เป็นผู้เห็นผิด-เชื่อผิด-รู้ผิดโดยแท้ เพราะศีล ๕ ข้อนี้ เป็น“ศีล”หยาบที่สุด “ศีล”ต่ำที่สุด “ศีล”ระดับพื้นฐานที่สุดแล้วสำหรับความเป็นคน ผู้ชื่อว่าชาวพุทธ ถ้าใครไม่มี“ศีล ๕”ข้อนี้ ก็เท่ากับว่า เป็นชาวพุทธที่ไม่ได้อะไรเลย แต่ชีวิตเกิดมาได้เฉียดผ่านสัมผัสพุทธเพียงแผ่วผินแล้วก็ตายจากไปอย่างน่าเสียดาย โดยไม่มีธรรมอะไรที่เกิดจากแค่“ศีล”ที่หยาบที่สุด ต่ำที่สุดแล้วของศาสนาพุทธใดๆ ก็ไม่มีเลย ไม่ได้เลย จึงเป็นชาวพุทธสูญเปล่าจริงๆ เป็นชาวพุทธแค่ชื่อแคในนามเท่านั้นที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “โมฆบุรุษ”(คนเปล่า,คนที่ใช้การไม่ได้) ซึ่งเกิดมาอุตสาห์ได้ชื่อว่า เป็นชาวพุทธ แต่ไม่เอาถ่าน กลายเป็น

ชาวพุทธที่เลาะๆ เทาะๆ เอาขยะมาถมถมใส่พุทธอีกต่างหาก

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ผู้มีศรัทธา แต่ไม่มีศีล เธอชื่อว่าเป็นผู้ไม่บริบูรณ์ด้วยองค์นั้น”

ก็หมายความว่า ชาวพุทธผู้ใดมี**ความเชื่อ** มี**ศรัทธา** ในศาสนาพุทธ อาจจะมั่นใจในศรัทธาของตัวเองว่ามีมากหนักหนาอีกด้วยก็ได้ ทั้งๆที่ศรัทธามากมายแต่..ไม่มี “ศีล” เลยแม้ศีลขั้นต่ำขั้นต้นขั้นต้นที่สุดปานนี้ “ความเชื่อ” หรือ “ศรัทธา” ของผู้นั้นก็ไม่บริบูรณ์ ไม่เป็น “ความเชื่อ” ที่เต็มความเชื่อ คือความเชื่อไม่เต็มด้วยองค์ประกอบข้อที่ ๑ เสียแล้วตั้งแต่ขั้นต้น ไม่ได้เนื้อศีลเนื้อธรรมเลยนั่นเอง

เพราะ “พฤติกรรม” ของคนที่ซึ่งบ่งความเป็นพุทธนั้น จะต้องมียืนยันแสดงให้รู้ให้เห็นได้ ขั้นธรรมดาคือที่สุดสามัญพยานที่ซึ่งบ่งบอกได้ ว่านี่คือความเป็นพุทธ ก็ต้องสัมผัสจากความมี “ศีล” ในบรรดาคนทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธนั่นเอง และพฤติข้อต้นก็คือ ความมี “ศีล ๕” ในคน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสขึ้น นั่นคือสิ่งยืนยันข้อแรกข้อต้นข้อต้น ให้เป็นทั้งหลักปฏิบัติ และทั้งเป็นหลักยืนยันตรวจสอบ **“คุณธรรม” ชาวพุทธ** ด้วย ว่า เมื่อปฏิบัติ “ศีล” จนเกิดมรรคเกิดผล มรรคผลนั้นก็คือ “ธรรม” ที่ผู้ใดผู้มีเนื้อพุทธจริง หากผู้ปฏิบัติสัมมาทิฐิ ก็จะสามารถบริบูรณ์จนถึงที่สุด ข้อสุดท้ายคือ “วิมุตติ” แน่นนอน [พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังความเป็นอรหัตต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘]

ดังนั้น คนผู้ใดแม้จะเป็นคนถือพุทธ แต่ “ความเชื่อ” แคมี “พฤติกรรมของศีล” ที่ปฏิบัติได้แล้ว ยืนยันความเป็นพุทธแค่เริ่มข้อต้นแท้ๆ ก็ยังมีไม่ได้เลย ทั้งๆที่ยังมี “องค์ประกอบ” อื่นที่ยิ่งกว่าศีล จะต้องมีต่อไปอีกถึง ๘-๙ ข้อ จึงจะชื่อว่า **“เป็นศรัทธาที่บริบูรณ์ เต็มครบสุดสัมบูรณ์ ในความเป็นพุทธ”** จริงของแต่ละคน ก็เป็นอันว่า คนผู้นี้ไม่มีมีพุทธศีล-พุทธธรรมใดเลย ไม่มีศีลธรรมของพุทธเลยนั่นเอง ตั้งแต่ข้อต้นข้อต้นข้อต่ำสุดแท้ๆ

คนผู้นี้ก็มีแต่ศรัทธามีแต่ “ความเชื่อ” อะไรก็ไม่รู้ ที่ไม่มีส่วนแห่งความเป็นพุทธเอาเลยสักอย่าง เพราะไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ชัดยืนยันไว้ เป็นมาตราให้ตรวจวัดได้ มีบางคนประพฤติ “ศีล” เกร็งเสียด้วยนะ แต่ยังไม่

สัมมาทิฐิ คือ **ประพฤติยังไม่พ้น “ศีลพทุปาทาน” และยังไม่พ้น “ศีลพตปราสาท”** จึงยังไม่ใช้ “พฤติกรรม” ที่เป็นพุทธที่ถูกต้องอยู่นั่นเอง ซ้ำมีหน้า แถมประพฤตินอกกริตนอกรอยศาสนาพุทธ แสงบุญนอกขอบเขตพุทธออกไปเสียอีก เช่น เอาข้าวไปถวายพระภุมิ เอาข้าวไปวางให้คนตายที่อยู่ในโลงศพบ้างในหลุมศพบ้าง เอาข้าวไปถวายพระพุทธเจ้าที่ปรินิพพานไปแล้ว สวดสังวิญญาณ ทำพิธีแบ่งส่วนบุญไปให้คนตาย อ้อนวอนขอให้พระพุทธเจ้าบันดาลบันดาลให้ ร่ำรวย-ให้แคล้วคลาดอยู่คงกะพัน เป็นต้น พฤติธรรมดังกล่าวนี้ มันล้วนเป็นเรื่องออกนอกพุทธไปแล้วซัดๆ ฯลฯ

ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า **“บุญบาปเป็นของตน”** ตามที่ตน**ทำ** หรือตาม**กรรม**ที่ตนได้**กระทำ** คือ “กัมมัสมณะ” หรือ **“กรรมเป็นของของตน”** ตนต้องเป็นทายาทกรรมของตน หมายความว่า ต้องรับมรดกกรรมที่ตนทำทั้งสิ้น (กัมมทายาท) ไม่ใช่เอาไปแบ่งใครได้ มันแบ่งไม่ออก แบ่งไปไม่ได้

กรรมคือการกระทำ **ไม่ใช่ข้าวไข่ของ** ใครทำก็คนนั่นเอง **“ทำ”** มันก็ต้องเป็น **“ของคนนั้น”** ทั้งหมด คนอื่นก็ของเขา **“ทำ”** (กรรม) แล้วมันจะฉีกจะแบ่ง “การกระทำ” หรือ “กรรม” ออกไปให้ผู้อื่น ให้เป็น “กรรม” ของผู้ไม่ได้ทำด้วยเลยอย่างไร ใคร “ทำดี” ก็คือ “กุศลกรรมหรือบุญ” ใคร “ทำชั่ว” ก็คือ “อกุศลกรรมหรือบาป” จะแบ่ง “การกระทำ” (กรรม) ของผู้ “ทำ” ออกไปเป็น “ของผู้อื่น” ไม่ได้ทำ “ได้อย่างไร แบบไหน

คุณ “ทำ” (กรรม) ก็คุณทำ (กรรม) คนใด “ทำ” (กรรม) ก็คนนั้น “ทำ” (กรรม) “การกระทำ” (กรรม) นั้นมันจะแบ่งจาก “การกระทำ” ของคนนั้น “ทำ” ไปเป็นของผู้อื่นอีกคนหนึ่งที่เขา ก็ต้องมี “การกระทำ” ของเขาเป็น “ของเขา” “การกระทำ” ของใคร “กระทำ” มันก็ต้องของของคนนั้น มันจะแบ่ง “การกระทำ” ที่ไม่ใช่ “การกระทำ” ของเขา..ที่เขาไม่ได้ “ทำ” แล้วจะแบ่ง “การกระทำ” นั้นไปให้..ไปเป็น “การกระทำ” ของอีกคนหนึ่งได้อย่างไร

ทำความเข้าใจดีๆ แม่นๆ คมๆ สุกๆ ชัดๆ ตรงๆ เกิด ว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า “กัมมัสมณะ” แปลว่า **“กรรมเป็นของของตน”** นั้นจริงที่สุดแล้ว ไม่ว่า “กรรมบุญ” หรือ “กรรมบาป” อย่าอุตริไปแบ่ง “บุญ” อันเป็น “กุศลกรรม” ของใครที่เขาทำ ก็ต้องของคนนั้น ไปให้คนอื่นคนนั้นที่เขาไม่ได้ “ทำ” ให้มันผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้ากันเลย [น่าจะแบ่งบาปด้วยนะ]

หรือแม้แต่คนที่“ไม่เชื่อ”ว่าตนจะต้องปฏิบัติ“ศีล”ก็ เช่นกัน เพราะเขา“ไม่เชื่อ”ว่า“กรรมเป็นของจริงของคน”ที่ ใคร“ทำ”ต้องเป็นจริงของคนนั้น “กรรม”ที่ทำทุก“กรรม” ล้วนเป็น“ทรัพย์”เป็น“สมบัติ”ของตน ใครปฏิบัติ“ศีล”ได้ จริงก็จะเกิด“ธรรม”เจริญเป็น“สมบัติ”ของตน เป็น“ทรัพย์” จริงยิ่งกว่าเงินทองลาภยศ เพราะติดตัวเราแม้ตายก็ไปด้วย ดังนั้น คนที่ไม่ปฏิบัติ“ศีล”เลย ก็เพราะคนคนนั้น เป็นผู้“ไม่เชื่อ”ในหลักกรรมของพุทธอยู่ “๔ ข้อ” หรือถึง เชื่อก็อธิษฐานใจไม่อยู่ในร่องในรอยของ“จรณะ ๑๕” [วิชชา จรณะสัมปันโน” คือ ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า แล้วเอามาทรงสอน ทรงประกาศความเป็นพุทธ] หรือเชื่อน้อยจนไม่มีน้ำหนักพอที่ ทำให้คนผู้นั้นทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเลย แม้แค่ “ศีล”อันเป็น“การประพฤติ”(จรณะ)ข้อต้นของ“จรณะ ๑๕” เขาก็ไม่ยอม“ทำ” เพราะเขา“ไม่ศรัทธา”หรือ“ไม่เชื่อ” อยู่ ๔ ข้อ

“๔ ข้อ”ที่ว่านั้น ได้แก่ ๑.กัมมสังคทา(หรือกัมมศรัทธา)

๒.วิปากัสสทา ๓.กัมมัสสกตาสัทธา ๔.ตถาคตโพรีสัทธา

๑.กัมมสังคทา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฏฐิจริง จะ เชื่อกรรม เชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อว่า เมื่อทำอะไรโดยมีเจตนา หมายความว่า มีความตั้งใจทำ ย่อมเป็น“กรรม” นั่นก็คือ เมื่อ“ทำ”เสร็จ ก็เป็นอัน“เป็น”แล้ว เป็นอัน“มี”แล้ว ทันททีที่ เสร็จลง ดีหรือชั่วก็ตาม [ไม่ใช่..ไม่เกิด ไม่เป็น ไม่มี ทำแล้วก็ ผ่านไปเป็นความว่าง ไม่เป็นอันทำ ไม่เหลืออะไร]

๒.วิปากัสสทา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฏฐิจริง จะ เชื่อวิบาก เชื่อผลของกรรม เชื่อว่าผลของกรรมมีจริง ทำ แล้วจะสะสมลงเป็นผลมากขึ้น สังเคราะห์กันแล้วออกฤทธิ์ แรงตอบสนองแก่ตนได้อาศัยได้พึ่งพาเป็นทุกข์เป็นสุข(กัมม ปฏิสระณะ) กรรมดีมากก็สังเคราะห์กันออกฤทธิ์ให้เราได้อาศัย ได้พึ่งเป็นสุข...เจริญเป็นสวรรค์ชั้นสูง กรรมชั่วมากก็ สังเคราะห์กันออกฤทธิ์ให้เราได้อาศัยได้พึ่งเป็นทุกข์...เสื่อม เป็นนรกตกต่ำ กรรมอดีตกับกรรมปัจจุบันที่เข้าไปสะสม สังเคราะห์กันเข้าเป็นเผ่าเป็นพันธุ์(กัมมพันธุ์) ขนาดนั้นทีเดียว “กรรม”นี้แหละที่เป็นผู้บันดาลบันดาลเราจริงยิ่งกว่าพระเจ้า(สิ่ง ที่เชื่อว่าวิเศษกว่ากรรมของเราและบันดาลบันดาลเราได้) นำพาส่งผล ให้เราเกิดสู่ต่ำสู่สูง เจริญหรือเสื่อม รวยหรือจน โง่หรือฉลาด (กัมมโยนิ) มีผลออกฤทธิ์ทั้งอดีตทั้งปัจจุบันและถึงอนาคต

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า “อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก” แปลว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำดี ทำชั่ว..มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕-๒๕๗) หากใคร ไม่เห็นไม่เชื่อไม่รู้ ว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่ว..มี” ผู้นั้นก็ยังมี“มิจฉาทิฏฐิหรืออวิชชา” ซึ่ง“มิจฉาทิฏฐิ-อวิชชา” หมายความว่า เห็นไม่ถูกหรือไม่เห็น เชื่อไม่ถูกหรือไม่เชื่อ รู้ไม่ถูกหรือไม่รู้ นั่นเอง ส่วนผู้เชื่อหรือผู้รู้เห็นจริง ก็ เชื่อว่า มี“สัมมาทิฏฐิหรือวิชชา” ซึ่ง“สัมมาทิฏฐิ-วิชชา” ก็หมายความว่า เห็นถูกหรือเห็นชัดเห็นจริง เชื่อถูก หรือเชื่อมั่นเชื่อจริง รู้ถูกหรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ดังนั้น ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงมีสัมมาทิฏฐิหรือมีวิชา จึง “เชื่อ”ในกรรม(กัมมสังคทา) “เชื่อ”ในวิบาก(วิปากัสสทา) อย่าง ไม่มีวิธีจิจจาลังโยชนใดๆ ดังที่ได้แนะนำตรัสของพระพุทธเจ้า มายืนยันแล้วว่า “อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก” แปลว่า “ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่ว..มี” ฉะนั้นแล้ว

๓.กัมมัสสกตาสัทธา คือ ผู้เป็นชาวพุทธที่สัมมาทิฏฐิ จริงจะเชื่อว่าการกระทำของตนย่อมเป็นของตน เป็นทรัพย์ ของตน เป็นสมบัติของตน [ไม่ใช่..ไปเอาที่คนอื่นเขาทำมาเป็นของ ตนได้ ไม่ใช่ให้คนอื่นแบ่งมาให้ตนได้ หรือตนแบ่งไปให้คนอื่นได้] ตนกระทำเองต้องเป็นของตนเอง เป็นของคนอื่นไม่ได้เลย ตนต้องรับ“การกระทำ”ที่ตนได้ทำแล้วทุกกรรมเป็นมรดกของ ตน(กัมมทายาท) เราทำจริงแล้วปฏิเสธว่าไม่ใช่ของเราไม่ได้ ไม่ รับกรรมที่ตนทำไม่ได้ ตนต้องเป็นทายาทการกระทำที่ตน ได้ทำแล้วทุกกรรม(กัมมทายาท) ไม่หกไม่ตกไม่หล่นไปไหน ไม่ระเหย ไม่ระเหิด กรรมกุศลและอกุศลทั้งหลายทุกกรรม ทุกการกระทำจะสะสมแล้วสังเคราะห์กัน ออกฤทธิ์หรือ บันดาลบันดาลแก่ตนไปตลอด พาเราเกิดเราเป็นไปสารพัด ในวัฏสังสาร กรรมที่สะสมลงเป็นวิบากของเราในอภิปภาพ ของเราแต่ละที่บันดาลบันดาลเราเกิดเราเป็น พระพุทธเจ้า ตรัสว่า “กัมมโยนิ” หมายความว่า กรรมของเราเป็นผู้ให้ กำเนิดหรือกรรมของเราเป็นผู้บันดาลให้เกิด พุทฺธมิได้เชื่อ หรือนับถือว่า “ก๊อดโยนิ” พระเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดหรือพระเจ้า เป็นผู้บันดาลให้เกิด พุทฺธนั้น “กรรม”เป็นผู้ให้กำเนิด

ศาสนาพุทธเชื่อตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าแล้วนำ มาทรงสอนยิ่งกว่านั้นอีกว่า “กัมมพันธุ์” หมายความว่า

กรรมนี้แหละคือต้นตอเผ่าพันธุ์ของเราเองแท้ๆ พันธุ์ของเราจะเป็นสัตว์ชนิดใดก็เพราะกรรมที่เราสะสมลงไปนี่เอง ที่เป็นเชื้อแท้ เป็นต้นกำเนิดแท้ ซึ่งเกิดจากเราเอง-ตนเอง แท้ๆที่สร้างพันธุ์ หรือแปลงพันธุ์เปลี่ยนพันธุ์ของเราให้แปรไปสู่ความเป็นสัตว์ที่เจริญขึ้น-สูงขึ้น หรือเสื่อมลง-ต่ำลง

เช่น เราจะมีเผ่าพันธุ์ของสัตว์นรก เป็นต้น ซึ่งเมื่อมีพันธุ์เป็นสัตว์นรกแล้ว แน่แน่นอนว่า อัฒภาพของคนผู้นี้จะต้องเกิดเป็นสัตว์นรกไปอีกนานเท่านาน กว่าจะเปลี่ยนพันธุ์ของตนเองได้ ดังที่ใครก็คงจะเคยได้ยินว่า คนที่ทำบาปถึงขั้นต้องเกิดมาเป็นหมาหรือยาคติ..ห้าร้อยชาติ หรือต้องตกนรกขุมนี้อยู่นานตั้งร้อยกับพันกับ อะไรวางนี้ เป็นต้น

จนกว่าจะใช้หนี้วิบากนั้นเพียงพอ หรือมี“กรรม”ใหม่ที่ตนได้กระทำทุกปัจจุบัน และต้องเป็นกุศลกรรม หรือเป็นกรรมที่เป็นส่วนแห่งบุญ(บุญภาคียา) จึงจะมีคุณค่าไปบวกลบคุณหารกับวิบากในอดีต เช่น กรรมใหม่ที่เป็นส่วนแห่งบุญเชิงนั้นเชิงนี้ และเมื่อได้ทำมากพอ ก็จะบวกลบคุณหารกับ“วิบากเดิม”(ผลกรรมที่มีเพราะเราสะสมมาแล้ว) จนกระทั่งทำให้เปลี่ยนแปลงจากพันธุ์สัตว์อบายไปเป็นสัตว์พันธุ์ใหม่ เกิดเป็น“พันธุ์แห่งสัตว์เทวดาหรือสัตว์มนุษย์หรือพรหมสัตว์”(ปรลัตตานัง) โดยเฉพาะจากพันธุ์ปุถุบุคคลไปเป็นอารยบุคคล(ปรบุคคลานัง) ก็เพราะเราทำ-เราสร้างพันธุ์นั้นๆเองให้แก่ตนเองแท้ๆ ไม่มีใคร“สร้างเรา”หรือ

การกระทำทุกกรรมของเราเอง คือพลังสร้าง-พลังบันดาลให้เราเกิดเราเป็นโดยแท้ เมื่อกรรมนั้นๆมีความเป็นบาป-เป็นอกุศล หรือเป็นความชั่ว สัจจะของกรรมที่เราทำทั้งหลายนั้น ซึ่งต้องเป็นของเราทั้งนั้น ไม่มีหกดกหล่นหายไปไหนเลย แม้ระเหยหรือระเหิดก็ไม่มี ล้วนสังเคราะห์กันอยู่ในวิบากทั้งหลายทั้งหมดของตนๆไม่มีหยุดหย่อนสักเวลาเดียว ไม่มีการพัก ไม่มีช่วงปิดสวิทช์แห่งการบวกลบคุณหารในกรรมวิบากของคนแต่ละคน วิบากอดีตกับกรรมปัจจุบันที่ทำเสร็จลงไปเป็นอดีตใหม่ ทุกวิบากจะบวกลบคุณหารกันตลอดไม่มีพัก-ไม่มีสะดุด-ละเอียด-ครบ-ชื่อสัตย์-ไม่มีผิดพลาดแม้แต่น้อย ยิ่งกว่าการทำงานของคอมพิวเตอร์ชนิดดีที่สุด เก่งที่สุดใดๆในโลกเสียอีก

การบวกลบคุณหารกันอยู่ตลอดนั้น ก็จะก่อให้เกิดผล

วิบากที่แปรเปลี่ยนไปได้เรื่อยๆ ไม่เที่ยง ไม่คงที่ ไม่เท่าเดิม
อนิจจัง จนกระทั่งมีจำนวนผล ครบขนาด หรือถึงรอบ
แห่งการหลุดพ้นจากขอบเขตเผ่าพันธุ์เก่า ชนิดหนึ่งไปสู่เผ่า
พันธุ์ใหม่อีกชนิดหนึ่ง จึงจะหมดสิ้นความเป็นสัตว์ชนิดนั้น
ๆ ไปเป็นสัตว์อื่น(ปรลัตตานัง) ตามสัจจะแห่งกรรม

เช่น สัตว์ที่ทำกรรมชั่วกรรมบาป หรือกรรมดีกรรม
บุญก็ตาม กรรมที่ทำนั้นเป็นของจริงที่ผู้ทำจะสั่งสมลงเป็น
วิบาก(ผล)ของตนๆ เป็นทรัพย์ของตน ซึ่งเป็นสมบัติของตน
จริงๆสั่งสมลงในอัฒภาพของผู้ทำแต่ละคน ใครทำก็เป็นของ
คนนั้น เป็นสมบัติจริงติดตัวเราไปแม้จะตายไปอีกก็ชาติๆ
ก็ยังคงเป็นสมบัติของตนแท้จริงติดตัวเราไปนานเท่านาน ยิ่ง
กว่าสมบัติที่เป็นโลกีย์ คือ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข เป็นต้น
ที่คนทั้งหลายหลงแย่งกันหนักกันหนา ซึ่งหลงแย่งกันเอาเป็น
เอาตายแม้จะต้องทำบาปทำชั่วทำร้ายสาหัสสาครรจ์ขนาดไหน
ก็ยอมสู้ทนทำ (อถถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิบาโก)

หากเราทำจริงแล้วการกระทำนั้นสำเร็จลงเป็น“วิบาก”
(ผล)ของตนแท้ๆแน่นอน เราไม่เอาก็ไม่ได้ ต้องเป็น“กรรม
ของตน”(กัมมัตสสกะ)ตามสัจจะแห่งกรรม ตามกฎแห่งกรรม
ไม่มีใครสามารถปฏิเสธกรรมที่ตนทำไปได้ ต้องเป็นของตน

ดังนั้น ถ้าสั่งสมกรรมที่เป็นบาปใส่ตนเข้าไปๆ จนกระทั่ง
มากพอก็ก่อให้เกิดเป็น“พันธุ์สัตว์อบาย”แน่นอน ซึ่งสัตว์อบาย
ก็มีต่างกันไปอีก เช่นชนิดหยาบๆ เป็นต้นว่า สัตว์นรก
สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เปรต สัตว์อสุรกาย สัตว์
ทูดติวิบาตทั้งหลายนั้นๆจะเป็นสัตว์นรกหนักนรกเบา จะ
เป็นสัตว์เปรตต่ำเปรตสูง เทาใด ขนาดไหน ก็ต้องเป็นเท่านั้น
ขนาดใดก็ขนาดนั้น ตามจริงอันเกิดจาก“กรรม”ที่ตนทำแท้ๆ

หรือจะเป็นสัตว์ที่นับว่า “สบาย”กว่าสัตว์ทูดติวิบาต
ทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งเป็นสัตว์ที่จัดอยู่ในหมู่เทวดา เช่น สัตว์
ที่สะสมอารมณ์สุขแบบโลกีย์ จนหลงติดโลกีย์สุข ก็เท่ากับ
สร้าง“พันธุ์สัตว์เทวดาโลกีย์”ใส่ตนให้ตนหลงยึดหลงติดไปใน
อัฒภาพ(หลงติดยึดในความเป็น“สมมุติเทพ”) หรือสัตว์ที่สะสม
บุญกุศลแบบโลกีย์ ก็สั่งสมลงเป็น“พันธุ์สัตว์เทวดา”ตาม
เผ่าพันธุ์เทวดาต่างๆหลากหลายพันธุ์นั้นจริง(สมมุติเทพ)

หรือสูงไปกว่านั้นอีก เป็นสัตว์เทวดาที่สามารถปฏิบัติ
จนกระทั่งจิตเกิดกุศลชนิดที่เข้าสู่ภูมิโลกุตระ เริ่มเป็น

“พันธุอาร์ยยะ”ตั้งแต่โสดาบันเป็นต้นไป(อุบัติเทพ) แม้ที่สุดสามารถปฏิบัติกระทั่งจิตเกิดเป็น“พันธุอาร์ยยะ”สูงสุดเป็น “พันธุเทวดาบริสุทธิ์สูงสุดที่ยั่งยืนถาวร”คือ เป็น“อรหันต์”(วิสุทธิเทพ) ก็เปลี่ยนพันธุไปตาม“กรรม”ที่เจ้าของ“จิต”ได้กระทำจนเป็นมรรคผลสั่งสมในจิต กระทั่ง“จิต”มีคุณสมบัติที่เป็นปรมาตถธรรมถึงขั้นเกิดทางจิต“ผุดเกิด”(โอบปาติโกโยนิ) เป็นสัตว์อื่น(ปรสัตตนาง)–บุคคลอื่น(ปรบุคคลนาง)ตาม“กรรม”ที่เจ้าตัวกระทำเองทั้งนั้น จึงชื่อว่า“กัมมพันธุหรือกรรมพันธุ”(พันธุที่เกิดจากการกระทำของตน ไม่ใช่จากส่วนที่เป็นสรีระของพ่อแม่) เพราะถ่ายทอด“พันธุ”กันด้วย“การกระทำ”(กรรม)ของใครก็ได้ ของตนเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่ถ่ายทอด“พันธุ”กันมาจากส่วนของ “สรีระ”พ่อแม่หรือตกทอดมาจากปฏยาตาทวดหลายชั่วคน ไม่ใช่ถ่ายทอดกันทางโครโมโซม(chromosome) ไม่ใช่ถ่ายทอดกันทางยีน(gene) นั่นเอง

ดังนั้น “กัมมพันธุสัตว์”หรือ“พันธุกรรมของสัตว์”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้นี้ ล้วนเกิดจาก“กรรม”สั่งสมลงเป็น “พันธุ” จึงชื่อว่า“พันธุกรรม”หรือ“กรรมพันธุ”แท้ๆ ซึ่งไม่ใช่ “พันธุสรีระ”หรือ“สรีระพันธุ”เลย เพราะไม่ได้ถ่ายทอดกันทางโครโมโซมหรือถ่ายทอดกันทางยีน แต่“พันธุ”ชนิดนี้เป็นการถ่ายทอดทาง“กรรม”โดยเฉพาะเท่านั้น “กรรม”ของใครก็ได้“พันธุ”ของคนนั้นที่ตนทำ “กรรม”นั้นแหละสั่งสมลงเป็น“เชื่อ”เป็น“พันธุ” ซึ่งลึกซึ้งถึงที่สุดขั้น“ปรมาตถธรรม”ทีเดียว ไม่ใช่ถ่ายทอดกันด้วย“มหาภูตรูป ๔”(ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) แต่เป็น“อุปาหารรูป” คือ อาการของมหาภูตรูปหรือรูปที่เกิดสืบเนื่องจากมหาภูตรูป ซึ่งเป็นรูปละเอียดเป็นอนุรูปเข้าไปถึงนามธรรมชั้นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน

“เผ่าพันธุ”ชนิดนี้แหละที่เกิดจาก“กรรม”(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม) ถ่ายทอดกันได้เฉพาะทาง“กรรม”แท้ๆ ถ่ายทอดกันทาง“กรรม”เท่านั้น “กรรม”ของใครของมัน ใครทำก็ถ่ายทอดของตนๆ คนใดทำก็เป็นเชื่อเป็นพันธุของคนนั้นๆ จะแบ่งเอา“ผลของกรรม”(วิบาก)ของตน ไปแบ่งให้คนอื่นไม่ได้เลย “กรรมพันธุ”จึงถ่ายทอดไปให้คนอื่นทำไม่ได้ ของใครก็ของมัน ไม่สามารถถ่ายทอดกันทาง“วัตถุ”ทาง“สรีระ” หรือทางมหาภูตรูป เช่น ยีน หรือโครโมโซม แต่ถ่ายทอดกันเฉพาะทาง“กรรม”ที่ตนทำ “กรรม”นั้นก็

“เป็นของตน”(กัมมัสสกะ) แบ่งใครไม่ได้ แบ่งพ่อแม่แบ่งแม่แบ่งปู่แบ่งย่า หรือแบ่งลูกแบ่งหลานเหลนโหลน ไม่ได้ทั้งนั้น แม้แต่ญาติทางสายเลือดก็ยังไม่แบ่งบุญแบ่งกรรมกันไม่ได้ ดังนั้นใครจะแบ่งบุญแบ่งกรรมให้คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติก็ไม่ต้องพูดกันแล้ว

พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ชัดเจนๆ ว่า “กรรมเป็นของของตน”(กัมมัสสกตา) ใครทำก็ถ่ายทอดก็สะสมเป็นของตนๆ (กัมมัสสกะ) ตนต้องเป็นทายาท“กรรม”ของตน(กัมมทายาท)

ที่... นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดเจนก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเพิ่มเติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ

“อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค
ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว
เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง
มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์
พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่อง
ไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร
จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”
ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็น
พลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**นี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”**หรือ**“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาล
อะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ
ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้**“นั้นๆ”** มีหน้าสำหรับ
ผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์**

สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้ แม้
เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล
บาป”**ของผู้**นั้นๆ**นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็
จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์
ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแอะ
หรือไม่ก็**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก
ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปาน**“ละนึ่งที่เดียว”**
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานละนึ่งนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียด
ลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำ
อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความ
หมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของ
ตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”
ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น
“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อภิปภกชาติ) หากความดีริเริ่ม**“พร้อม
ไปด้วยเจตนา”**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**
(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**“ทรัพย์คือ
สมบัติแท้ของผู้นั้นๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น
ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของ

ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสรณะ” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”**ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

[เรากำลังจะมาถึงลักษณะ“นानาสังวาส” เพราะมี“กรรม”ต่างกัน มี “อุเทศ”ต่างกัน มี“ศีล”ไม่เสมอสมานกัน หรือ“ศีล”ข้อเดียวกันแต่ทำไม่เหมือนกัน]

การกระทำ(กรรม)ที่ประพฤติปฏิบัติก็ต่างกัน นั้นหมายความว่า พฤติกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะ...กายกรรม วชิกรรม โดยเฉพาะมนเกรรม มันไม่ลงร่องลงรอยกันแล้ว มันต่างประพฤติ ต่างกระทำไปคนละแบบคนละอย่าง แตกต่างกันไปแล้วจริง ต่างก็ประพฤติให้เห็นกันอยู่ว่า ต่างคนต่างก็กระทำด้วยความมั่นใจของตนๆ แต่ต่างคนต่างทำไปคนละทาง มันขัดแย้งกันจริงแล้ว มันไม่ไปด้วยกัน มันไม่สมควรสมานกัน มันเป็นกรรมอันไม่สามัคคีแล้ว ทั้งสองฝ่ายมันไม่เป็นเอกภาพ

หรือ **คำอธิบายขยายความหัวข้อธรรม(อุเทศ)** ก็ไม่เหมือนกัน หมายความว่า การอธิบายขยายความจากหัวข้อธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่เหมือนกัน คำตรัสของพระพุทธเจ้าหัวข้อเดียวกันแท้ๆ แต่อธิบายขยายความไม่เหมือนกัน บางหัวข้ออธิบายชี้แจงไปคนทางเลย บางหัวข้อสวนทางกันคนละซีกก็เป็นได้ เป็นต้น โดยเฉพาะหัวข้อธรรมที่สำคัญๆ เช่นคำว่า“สัมมาสมาธิ”พยัญชนะเดียวกันแท้ๆ แต่อธิบายกันไปคนละอย่าง หรือคำว่า “อนุสสัมปันน-อุปสัมปันน” ก็อธิบายกันไปคนละอย่าง หรือคำว่า ผู้มี“อุตตริมนุสสรธรรม”ก็อธิบายว่า อวดตัว

แสดงตัวไม่ได้เลย ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ถึงกับบางท่านกล่าว ว่า **“ถ้าผู้ใดขึ้นแสดงตัวว่า ตนเป็นอริยะ นั้นเท่ากับผู้นั้นไม่ใช่อริยะ** แต่อีกฝ่ายอธิบายว่า อวดได้แสดงได้ ตามความจำเป็น ตามความเหมาะสมเหมาะสม หากใครมีจริงและถึงคราวที่ควรจะแสดงก็จะไม่เก้อยาก(ไม่มั่งกุ) จะแสดงตามภูมิตามหลักเกณฑ์แห่งวินัย ยิ่งเป็นอรหันต์แล้วยิ่งแสดงได้เต็มที่อยู่ถูกต้องตรงจริง เพราะท่านจิตบริสุทธิ์แล้ว ท่านจึงแสดงได้ตามนัยสำคัญแห่งสติวินัย

แต่นั้นแหละมันก็ยังเข้าใจความหมายของวินัย และอธิบายวินัยนี้ต่างกันไปอยู่อีกแหละ เป็นต้น

นี่คือ **“อุเทศ”**ต่างกัน

ส่วนความมี**“ศีล”**ไม่เสมอสมานกันนั้น ก็เช่นว่า “ศีล”ข้อเดียวกันแท้ๆ แต่ต่างประพฤติกันไปคนละอย่าง เป็นต้นว่า ใน“จุลศีล”พระพุทธเจ้าให้เว้นขาดจาก“การรับเงินทอง” ฝ่ายหนึ่งก็เลี้ยงไปว่า รับได้ แถมใช้เงินทอง เป็นปกติเหมือนฆราวาสเขาเป็นธรรมดาด้วย แต่อีกฝ่ายนั้น“เว้นขาด” ไม่รับเงินทอง ไม่ใช้เงินทอง เป็นต้น

หรือใน“มหาศีล”พระพุทธเจ้าให้เว้นขาดจาก“ทำพิธีบูชาไฟ-ทำพิธีชัศตเกลบบูชาไฟ(เพื่อให้เกิดควัน บัจจุบันนี้ใช้รูป)-ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ(เพื่อให้เกิดเปลวไฟ บัจจุบันนี้ใช้เทียน)-รดน้ำมันต์-พ่นน้ำมันต์” เป็นต้น ฝ่ายหนึ่งไม่ถือว่าเป็น“ศีล” ก็ไม่“เว้นขาด” ก็รดน้ำมันต์-พ่นน้ำมันต์-จุดไฟ ทั้งรูปทั้งเทียนทำพิธีบูชากันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ส่วนอีกฝ่ายเห็นว่า ต้อง“เว้นขาด” ไม่ประพฤติ

“ศีล”ก็ไม่เสมอสมานกัน ฉะนั้น

เมื่อ**“กรรมหรือการกระทำ”**ต่างกัน **“อุเทศ”**ต่างกัน **“ศีล”**ไม่เสมอสมานกัน จนกระทั่งต่างคนต่างยึดกันปฏิบัติขัดแย้งกัน เป็นอยู่ไม่ผาสุกแล้ว พระพุทธองค์ก็ให้ประกาศแยกกันเป็น**“นानาสังวาส”**ได้ หมายความว่า ยัง**“เป็นพุทธร่วมกันอยู่”**(สังวาส) หรือ**“มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกัน”**(สังวาส) แต่มี**“ความต่างกัน”**(นานา) ก็สามารถประกาศเป็น**“นานาสังวาส”**กันได้ เมื่อเป็น**“นานาสังวาส”**กันแล้ว ก็มีหลักเกณฑ์ต่างๆที่พระพุทธเจ้าตรัสห้าม ไม่ให้ละเมิด เช่น **ร่วมสังฆกรรมกัน-อิทธิกรรมกัน**ไม่ได้แล้ว

๗ [มีต่อฉบับหน้า]

แว้งที่รัก

• ชบาบาน

← บ้านผู้เขียนแว้งที่รัก ตัวเรือนใหญ่ถูกตัดไปทำถนน ส่วนที่เหลือคือห้องครัว และห้องกินข้าวในเรือนกระเบื้องที่เห็นคือนอกชานกลางบ้านเดิม

คุณลัดดา (ลูกสาวมหาแดง)

← คลองแว้งและภูเขาที่มองเห็นจากหลังบ้านของผู้เขียนเรื่องแว้งที่รัก...

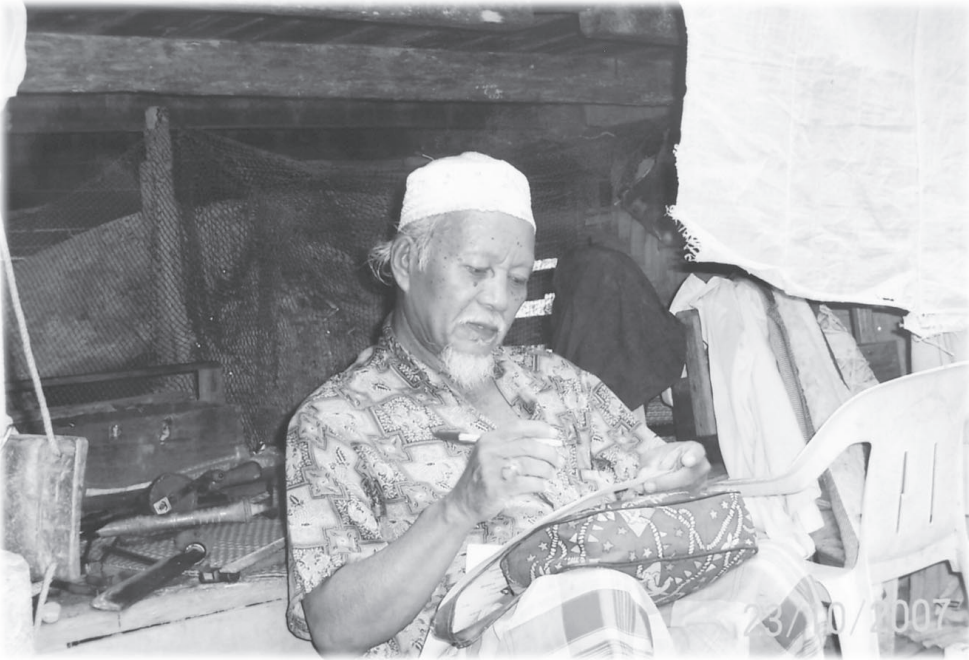

คุณ मामูและคุณลัดดา

← “ภูเขาดอกไม้” รูปร่างเหมือนภูเขาไฟอยู่ในฝั่งประเทศมาเลเซีย ซึ่งผู้เขียนชอบนั่งมองจากหน้าบ้านทุกเช้า

คุณ मामู

ตอน หน้าฝน

เมื่อ เล็กๆ น้อยไม่ค่อยชอบหน้าฝนที่แว้ง
มันช่างไม่เป็นฤดูกาลสนุกสนานของเด็กๆ เอา
เสียเลย จะออกไปเดินเล่นตามป่าข้างหรือตาม
กาบง (หมู่บ้าน) ก็ไม่ได้เพราะเสื้อผ้าจะเปียก
ชุ่มโชกเสียหมด ลงเปียกแล้วก็ต้องมาผึ่งไว้ที่ราว
ใต้ถุนบ้าน มันจะอ่ำๆ อยู่นานมากกว่าจะแห้ง แล้ว
ถึงแห้งก็แห้งไม่สนิทเหมือนที่ตากกลางแดด แม่
จะไม่ให้เก็บขึ้นมาพับเพราะถ้าไม่แห้งจริงเสื้อผ้าก็
จะขึ้น **ซีเหเนา**^๑ เสียหมด

เวลาเดินไปโรงเรียนในหน้าฝน น้อยและพี
แมะจะถือทางกล้วยกันฝนกันไป ถนนตรงที่เป็น
ร่องรอยคนเดินเป็นประจำอยู่ทุกวันก็กลับเดิน
ลำบากเสียนี้เพราะมันจะกลายเป็นดินโคลนอัด
แน่นสีนวล ต้องคอยมองเท้าของตนทุกก้าวอย่าง
ไม่เช่นนั้นก็อาจลื่นไถลล้ม เสื้อผ้าและกระเป๋า
หนังสือเประอะโคลนหมดได้ ประพณ์และไฟทुरย
ที่มักสวมรองเท้าผ้าใบไปโรงเรียนก็ต้องหยุดสวม
เพราะจะเดินไม่ถนัดแถมรองเท้าจะเปียกเสียด้วย

๑ มักใช้กับเสื้อผ้า หมายถึง ขึ้น แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นคำบักษะใต้แท้ หรือเป็นคำไทยโบราณ เคยพบในเรื่องสุบินคำกาพย์ ใช้ว่า ชะอ่ำ และน่าจะตรงกับคำว่า ชรอำ ในวรรณคดีไทยโบราณสมัยอยุธยาหลายเรื่อง นอกจากนั้นยังน่าจะสังเกตว่าสถานที่หลายแห่งจะขึ้น ต้นด้วยพยางค์ ชะ เช่น ชะอวด ฯลฯ

๒ คือ ขึ้นรา แต่จะใช้เฉพาะกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย น่าจะมาจาก ชีเหเนา

เด็กๆ จะดีใจมากเมื่อถึงโรงเรียน ต่างพากัน เซ็ดเท้ากับกอบกอบจนหมดโคลนก่อนก้าวขึ้นบน พื้นซีเมนต์ที่ยกสูงและเพื่อนนักเรียนที่ทำเวรได้ กวาดไว้อย่างสะอาดสะอ้านแล้ว พอเท้าแห้งก็จะ รู้สึกว่าร่างกายสะอาดด้วยเหมือนกัน ถึงเสื้อผ้าจะ ขึ้นอยู่บ้างก็ไม่ใช่ไรหรอกเพราะความชื้นกับฤดูกาล ทำให้ไม่มีใครเป็นหวัดหรือป่วยไข้แต่อย่างใด

เลียบ้านน้อยบนเส้นทางหน้าบ้านข้ามเนิน สูงและปีศาจหิมะ (บิงใหญ่) ไปไกลหลายกิโล- เมตร มีหมู่บ้านชื่อบือเลาะห์ เป็นหมู่บ้านคนลีแยะ (สยาม นับถือพุทธศาสนา) อยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ พวกเขาพูดภาษาไทยสำเนียงแปลกมาก ไม่เหมือนภาษาปักษ์ใต้ทั่วไปเอาเสียเลย คนที่อยู่ใน อำเภอก็เรียกเขาว่าเป็น “บือบือเลาะห์” และ ว่าเขาพูด “บาชอบือเลาะห์” น้อยว่าเขาพูดเหมือน ครอบครัวน้ำกิมบ้านติดคลองหลังบ้าน พอ ครอบครัวมหาแดง ย้ายจากอำเภอบะนาระ จังหวัดปัตตานีมาอยู่ที่แว้ง น้อยก็ว่าพวก บือเลาะห์พูดเสียงเหมือนครอบครัวน้ำแดง เวลาเดินทางจากอำเภอแว้งไปขึ้นรถไฟที่อำเภอสู่โขงโลกต้องผ่านหมู่บ้านต้นหยงมะลิ คนที่รู้จัก พ่อออกมาทักทาย น้อยก็ว่าพวกต้นหยงมะลิพูด เสียงเหมือนคนบือเลาะห์อีกแล้ว พ่อบอกว่าถ้า เดินทางจากสู่โขงโลกไปริมทะเลก็จะถึงอำเภอนี้ชื่ออำเภอดากใบที่คนไทยมุสลิมเรียกว่า ตาบา และเรียกตัวหมู่บ้านตรงนั้นว่าเจ๊ะเห ที่นั่นมีคน ลีแยะที่พูดเหมือนบือบือเลาะห์แต่เขาว่าเขาแหล่ง ์ เจ๊ะเห ถ้าไปที่บ้านเดิมน้ำแดงน้ำเหลืองเขาก็ว่า

เขาแหล่งภาษาปะนาระ

“ก็ไม่ใช่มีแต่คนบือเลาะห์หิซึค๊ะพ้อที่พูดแบบนี้ น้อยนึกว่ามีแต่ที่บือเลาะห์เสียอีก นึกว่าอย่าง น้ำแดงน้ำเหลืองเขามาพูดตามคนบือเลาะห์” น้อย พุดกับพ่อวันหนึ่งในหน้าฝน เธอเข้าใจว่าแว้งนั้น เป็นศูนย์กลาง ใครๆ ต้องมาเอาอย่างที่แว้งกัน ทั้งนั้น

“เพราะน้อยยังเล็กและไม่เคยได้ออกไปไหน ไกลๆ จึงคิดอย่างนั้น ลูกยังรู้บ้าง ความจริง ไม่ใช่น้อยที่น้อยคิดหรอก คนที่พูดไทยสำเนียง อย่างนั้นมียู่หลายแห่ง ที่บือเลาะห์เห็นจะเป็น กลุ่มไม่ใหญ่นัก ที่ปะนาระเป็นกลุ่มใหญ่กว่ามาก ที่เจ๊ะเหก็ใหญ่กว่าที่บือเลาะห์ คนที่ย้ายจาก กลันตันมาอยู่ที่แว้งเคยบอกพ้อว่าทางกลันตันก็มี คนลีแยะที่พูดแบบนี้อยู่มากเหมือนกัน ไม่มีใครรู้ว่า พวกเขามาจากไหน ทำไมมากระจ่ายกันอยู่แถบ ชายแดนและในประเทศมลายูด้วย” พ่ออธิบาย

“น้ำแดงก็ไม่ทราบหรือคะ?” พี่แหมะถามบ้าง “อย่ารู้ทำไมไม่ถามเขาล่ะ” แม่แสดงความคิด เห็น แล้วพุดกับพ้อต่อ “ฉันว่ามหาแดงน่าจะรู้ เพราะเขาเรียนหนังสือสูง เป็นมหาด้วย”

“น้อยว่าพี่แหมะน่าจะถามลูตินดูเขาอยู่ชั้นเดียว กับพี่แหมะนี่” น้อยว่า

“ถามไปทำไมก็ไม่รู้ ตัวเองอยากรู้จักถามเองซิ” พี่แหมะเริ่มรำคาญน้องสาวอีกแล้ว

“ก็เมื่อเช้าเขามาโรงเรียนสายมากนี่นา เด็ก นักเรียนที่โรงเรียนมองเขาทั้งนั้นไม่ใช่หรือ แต่ คุณครูใหญ่ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลย” น้อยพุด

“เรื่องอะไรกันนะ เล่าพ้อมั่งได้ไหม เกิดอะไร

๓ ชื่อสถานที่มักตั้งตามสิ่งที่เป็นเครื่องหมายเหมือนกันหมดทุกภาคของประเทศ เพียงแต่ภาษาเท่านั้นที่เปลี่ยนไปตามถิ่น เช่น เจ๊ะโอร้อง อันเป็นที่ตั้งกองทหารที่ถูกปล้นปืนเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๓๗ ผู้ที่ไม่รู้ที่มา หรือไม่รู้ภาษามลายูท้องถิ่นก็จะไม่ทราบ ว่ามาจากคำ บิเจ๊ะหะ+โอร้อง ซึ่งแปลว่า บิง+โค้ง หรือ บิง+คด หรือหมู่บ้านที่นาวิกโยธิน ๒ นายถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยมนั้น ก็ ชื่อว่าต้นหยงลิ้มอ แสดงว่าที่นั่นเคยมีต้นพิทูลอยู่ ๕ ต้น เพราะคำบอกอยู่ชัดเจน ต้นหยง (พิทูล) + ลิ้มอ (๕)

๔ “บือบือ” เป็นคำที่ภาษามลายูยืมมาจากภาษาไทย “พวก” ส่วน “บาชอ” นั้นรากเดิมเป็นภาษาสันสกฤตแน่ ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูยืมมาใช้ ไทยว่า ภาษา มลายูว่า บาชซา (bahasa)

๕ มีตัวตนจริง นามสกุล ปานสมทรง ปัจจุบันยังอยู่ที่อำเภอแว้งทุกคน

๖ ปักษ์ใต้ใช้ทั้ง “พุด” และ “แ (ถ) ลง” เฉพาะคนไทยกลุ่มนี้จะใช้ แถลง

ขึ้น สุตินลูกเจ้าดำที่บือเลาะห่นะหรือ เด็กคนนั้นกลัวใครเสียที่ไหน ฝนตกไม่ลืมหูลืมตาอย่างนี้สุตินยังไปโรงเรียนอีก มิเบียกไซกหรือหรือนั่น” พ่อพูด

“บ้านอยู่ถึงหลังเขาโน่น” แม่พูดพลาบองฝ่าสายฝนทึบไปทางบือเลาะห่ ในมือของแม่มีมัดบางที่แม่เคาะฝ่าลูกหมากอ่อนกับพื้นบ้านซ้าๆ เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ “เป็นฉันทันไกลอย่างนั้นฝนตกอย่างนี้ ฉันทยอมไม่ให้แม่กับน้อยรู้หนังสือดีกว่า จำพุทไธเฮ้อย!”

“เด็กคงอยากมาโรงเรียนเองด้วย อยู่บ้านจะทำอะไร หน้าฝนอย่างนี้ตัดยางก็ไม่ได้ ผักเห็ดอะไรก็ขึ้นงามไปหมด ปลาหรือก็แค่ไปกู้อะนางลักอันสองอันที่คันทันก็เหลือพอที่จะเอามาแกงกินกันทั้งบ้านแล้ว” พ่อพูด

น้อยมองดูพ่อ เธอเพิ่งนึกขึ้นได้ เมื่อวานนี้เหมือนกันที่เธอเดินเปลือยกายล่อนจ้อนถือขันน้ำกับสบู่ไปอาบน้ำในคูหน้าบ้านข้างกอบอนแล้วกลับมาพร้อมกับปลาช่อนขนาดยาวเกือบศอก น้ำเปี่ยมล้นและปลาฉลามันไม่รู้ว่าเป็นถนนจึงกระโดดขึ้นมาตายอยู่บนกอหญ้า

จริงด้วย ฤดูฝนไม่สนุก แต่ก็ยังเป็นช่วงที่ทุกอย่างเติบโตงดงาม ภูเขาก็กว้าง ป่าย่างก็เขียว ป่าสาครก็เขียว กอบอน กอเตยริมคูก็เขียว แม้แต่ปลาช่อน ปลาตุ๊ก ปลากระดี่ที่ตอนหน้าร้อนเธอไม่เคยเห็นมันล้นตัวเพราะดินแห้งผากให้เธอและมาไปวิ่งว้าวกัน แต่พอถึงหน้าฝนปลาจากไหนถึงพากันดีใจเพราะ “ได้น้ำ” จนกระโดดขึ้นมาตายอย่างนั้นให้คนก็เก็บมากินเป็นอาหาร

แล้วน้อยก็หวนคิดถึงพี่สุตินเพื่อนพี่แม่เป็นเธอจะเอาอย่างไร อยู่บ้านให้อุ่นสบาย

อย่างที่แม่ว่าไม่ดีกว่าหรือ? ทำไมต้องเดินฝ่าฝนที่หนาวเป็นม่านมองอะไรก็ไม่เห็นตั้งไกลเพื่อไปโรงเรียน?

“สุตินเขาไม่ได้มาโรงเรียนทุกวันหรือคะแม่ บางทีเขาก็กินนอนหลายวันเหมือนกัน” พี่แม่พูดกับแม่

“แต่เมื่อวานเขา มาสายด้วย เด็กนักเรียนเข้าแถวที่ชั้นล่างกันแล้วเพราะออกไปเข้าแถวที่สนามไม่ได้คะ ฝนตกหนักมาก พี่สุตินเขารีบขึ้นมาหาแข่งเขามีโคลนติดหนา เขาคงรีบ เพราะระฆังสองแล้ว เลยไม่ทันได้อาโคลนออกที่สนามเสียก่อน” น้อยเล่า

“แล้วอย่างไรต่อ น้อยเล่าซิ” พ่อซัก

“ก็เลยสกปรกกว่าเพื่อน เขาวิ่งหอบขึ้นมาขึ้นคนเดียวทำแถวเพราะมาสาย พี่โรงเรียนก็เปื้อนโคลนด้วย แล้วคุณครูมนัสก็ให้นักเรียนร้องเพลงชาติ คุณครูทุกคนไม่ได้ดูพี่สุตินเลย มีแต่พวกนักเรียน-” น้อยกำลังจะเล่าต่อแต่พี่แม่ขัดขึ้นก่อน

“สุตินเขาเป็นเด็กนักเรียนคะ เรียนชั้นเดียวกับแม่ ก็เช้าวันนั้นเขาทำพื้นสกปรกนี่คะ พวกเราก็มองเขาซิ แล้วก็มาสายด้วย-”

“น้อยสงสารเขาคะ น้อยไม่ได้มองเขา บ้านเขาอยู่ถึงบือเลาะห่ ถูกมองอย่างนั้น เป็นน้อยๆ จะไม่มาโรงเรียนอีก คุณครูยังไม่เห็นว่าเขาซุกกะหนอย ทำไมเด็กๆ ต้องมองเขาอย่างนั้น ไม่สงสารเขาจังหรือ พวกพี่แม่นะ” น้อยพูดเหมือนเป็นคนละฝ่ายกับพวกพี่สาว

“แล้วสุตินเขาว่าไงลูก?” แม่ถามบ้าง

“เขาก็กินนอนอยู่อย่างนั้น เขาไม่มีโคลนติดเต็มจนถึงเท้า แต่เขาก็มองหน้าพวกเด็กที่มองเยาะเย้ยเขา แล้วเขาก็ถามเด็กนักเรียนพวกนั้น เขาพูดเสียงดังเลยคะแม่ เขาว่า พวกสุ๊ แลอิไทร

๗ ส่วนวน “จำพุทไธเฮ้อย” เคยเป็นคำอุทานแสดงความสงสารหรือสังเวชใจ อีกไม่นานอาจจะหมดไป จึงบันทึกไว้ น่าจะมาจาก “อนิจจา พุทไธ เฮ้อย”

๘ “สุ” “เรา” เป็นสรรพนามบุรุษที่ ๑ และ ๒ ที่ใช้กันในภาษาปักษ์ใต้และในภาษาคนไทยกลุ่มน้อยที่พูดถึง

ไม่รู้จักสกุล” เหนอ สลุดนะ เราเดินตามบั้งนา^๙ อี^{๑๐} ให้ถึงโรงเรียนเร็วๆ สลุดมันก็ติดดินเราเต็มแล^{๑๑} เป็นพวกสูก็ติดเหมือนกัน” น้อยเล่าทำเสียงเป็น สำเนียงปือเลาะห์ “คุณครูมันสั่งให้เด็กๆ เดิน แถวเข้าห้องเรียน แล้วมาบอกให้ที่สุทินไปล้างเท้าให้สะอาดเสียก่อนมาเข้าห้องเรียน อย่างนี้พี่แม่ไม่ว่าเขาน่าสงสารหรือ?”

แม่ก้มหน้ากะหมากอ่อนในมือ พ่อมองไปทางท้องนาหน้าบ้าน ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ

สิ่งที่น้อยไม่ชอบในหน้าฝนยังมีอีกหลายอย่าง เธอไม่สามารถไปเล่นน้ำในคลองแว้งได้ เพราะน้ำจะท่วมขึ้นมาจากจนถึงตลิ่ง น้ำจากภูเขาที่มันไม่ได้ไหลเอื่อย แต่จะตกลงมาเสียงดังคึกๆ จนน่ากลัว ดินคงถูกชะลงมาด้วยเพราะน้ำได้เปลี่ยนจากสีใสแจ๋วเหมือนตาตุ๋กแต่นในหน้าร้อนมาเป็นน้ำขุ่นเหมือนน้ำโคลน เกล็ดแร่ที่ติดตามตัวระยิบระยับเวลาเล่นน้ำก็หายไปด้วย หายไปไหนไม่รู้ คลองแว้งเลยหมดเสน่ห์ในหน้าฝน

ฝนในฤดูมรสุมไม่เคยหยุดขาดเม็ดเลยสักวัน มันตกซู่ๆ เหมือนใครเทน้ำจากกระบอกบนฟ้าลงมา ฝนอย่างนั้นภาษามลายูเรียกว่า “ฝนไล่พ่อตา” พ่อจวนหมดกระบอกก็ซาลงมาหิมๆ ก่อนที่จะซู่ลงมาใหม่ให้ทุกคนเข้าที่กำบังอีก ตอนที่ฝนซาหิมๆ นั้นแหละที่ผู้คนจะรีบไปไหนหรือทำอะไรเสียให้เสร็จ

น้อยก็เหมือนกัน เธอจะวิ่งไปล้างหลังบ้านจะไปบ้านمامู หรือรีบวิ่งข้ามสะพานไปซื้อของให้แม่ที่ตลาดก็ต้องรีบตอนนั้น ต้องรีบจริงๆ เพราะดินก็เปียก หญ้าก็เปียก ยิ่งไปไม้ที่หล่นลงมาเน่าทับถมกันก็เริ่มเปื่อยเฉอะแฉะ น้อยต้องรีบก้าวเท้าให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ หรือไม่ก็ออกวิ่ง

คือเสียเลย ชินยกเท้าจากกอหญ้าหรือใบไม้เน่า ซักเข้าไปสักสองสามวินาทีไอ้ตัวทากมันจะซึกชวบกันมาจากไหนไม่รู้ คีบยุบๆ เข้ามาหาเท้าที่ซึกจากทุกทิศทุกทาง น้อยเกลียดกลัวมันที่สุด ขนาดระวังแล้วมันยังกัดชุกอยู่ตามหว่างนิ้วเท้าได้แทบทุกที

พี่แม่ไม่กลัวมัน แล้วก็ดูเหมือนพวกมันกลับกลัวพี่แม่ด้วยเพราะไม่เห็นเขาโดนมันกัดมากเหมือนน้อย พ่อก็โดนกัดบ่อยเหมือนกัน มันกัดชุกอยู่ตามขนหน้าแข้งของพ่อ แม่ก็ไม่ชอบมันเหมือนกับน้อย ถ้าถูกมันกัด น้อยจะรีบหยิบกิ่งไม้มาแตะหรือยอมหลับตาตั้งมันออกแล้วรีบล้างเท้าที่เลือดไหลเป็นทาง

مامูบอกว่าเขารู้วิธีเพาะทาก เขาเลยไม่กลัวมัน น้อยเคยให้เขาเพาะทากให้ดู มามูแค่เอาใบไม้อะไรบ้างก็ไม่ทราบมาตัดๆ ใส่ลงไปใ้ในกะละมังพร้าว เอาน้ำใส่ลงไปด้วยเล็กน้อย แล้วเอากะลาอีกใบครอบไว้ บอกน้อยว่าอีกสองสามวันค่อยมาเปิดดู จะเห็นทากเกิดจากใบไม้ที่เขาตัดไว้ยุบยับทีเดียว พ่อบอกว่าเป็นไปไม่ได้ที่สัตว์จะเกิดจากใบไม้ แต่พอถึงวันเปิดกะลา น้อยเห็นทากอยู่ในกะลาของ मामูจริงๆ ด้วย แต่ไม่ถึงกับยุบยับ मामูว่าเห็นไหมเขาเพาะทากได้ แต่พ่อว่าทากมันคงลงไปอยู่ในกะลาที่เย็นๆ ซึ้นๆ มากกว่า น้อยเชื่อพ่อ แต่ก็อยากเห็น मामูเป็นเด็กพิเศษ จึงนั่งเสียไม่เข้าข้างใคร

เวลาถูกทากกัด คนมุสลิมเขาจะเฉยๆ ไม่ขยะเขยงจนกรีดเหมือนน้อย เธอเห็นเขาแค่เอาบูหรืใบจากที่กำลังสุบนั้นแหละจ่อเข้าไปตรงตัวมันหรือถ้าเขากำลังขีดไม้ขีดไฟจะสุบใบจาก จ่อที่มวนใบจากเสร็จแล้วก็เอาก้านไม้ขีดที่ยังมีไฟไป

๙ “สลุด” แปลว่า โคลน กลุ่มคนไทยที่พูดถึงออกเสียงเป็นสองพยางค์ ขณะที่คนปักขีได้ออกเพียงพยางค์เดียวว่า หลุด ไม่แน่ใจว่าเป็นคำจากภาษาใดหรือเป็นภาษาไทยมาแต่เดิม ภาษามลายูว่า สลู่ ส่วนคำว่า “เหนอ” และ “เหย” ในภาษาถิ่นปักขีได้ ยังใช้กันเป็นสามัญ ตรงกับภาษาถิ่นภาคเหนือว่า เหย และแปลตรงกันด้วยคือ เอ๋ย

๑๐ “บั้งนา” คือ แปลง หรือ ผืนนา

๑๑ คำว่า “อี” “จิ” ทางปักขีได้ใช้กันเป็นสามัญ เท่ากับ จะ ในภาษากลาง ที่น่าสังเกตคือเสียงจะใกล้เคียงกับภาษาอีสานว่า ลี

๑๒ “แล แล” เป็นพยางค์ต่อท้ายประโยคที่ภาษาไทยใช้กันมาแต่โบราณดังจะเห็นได้มากมายในฉันทลักษณ์ต่างๆ แต่ในภาษาพูดของภาคกลางไม่ใช้แล้ว ทางภาคใต้ยังใช้อยู่โดยตลอด

จ่อต่อที่ตัวทาก มันก็หลุดหล่นจากเนื้อเหมือนกัน พอก็ทำตามที่พวกเขาทำ แม่บอกว่าให้น้อยมา เอาน้ำมันมากของแม่แต่ที่มันกัดเสียวก็หมดเรื่อง น้อยกลับยังไม่ชอบเพราะเลือดที่ไหลออกมาจากที่ทากกัดก็สีแดง น้ำมันมากของแม่ก็สีแดงซ้ำเข้าไป ยิ่งเหมือนมีเลือดออกมากเพิ่มขึ้นไปอีก เธอจึงขอน้ำมันพม่า^{๑๓} มาป้ายแทน

จนมามุบอกวิธีใหม่ที่ได้ผลและไม่ต้องเปลืองน้ำมันพม่าด้วย พอถึงหรือแซะทากออกแล้วก็รีบเอาใบจากในกระป๋องที่แม่ให้ตัดไว้รับแขกมาเปิดออกแล้วหักมันพับไปข้างหลังตามธรรมชาติเวลาจะเตรียมสูบ ลอกเจียะ^{๑๔} ของมันออกมาตามวิธีธรรมชาติอีก แต่มามุบอกให้น้อยลอกเจียะมันออกมาแค่นิดเดียวก็พอ เอาด้านที่ติดกับใบซึ่งจะสากกว่าอีกด้านปิดลงบนรอยปากทากดูเลือด เจียะใบจากจะติดบนปากแผลและเลือดจะหยุดไหล น้อยลองทำและมันก็ได้ผลจริงๆ เสียด้วยวิธีนี้ของมามุพ่อยอมรับว่าเป็นได้ว่าเจียะใบจากมันฝาดอาจจะมีคุณค่าทางสมุนไพรจริงๆ

น้อยชอบตามมามุไปหาปลาทั้งในหน้าร้อนและหน้าฝน เธอไปวิดปลากับชาวบ้านเมื่อน้ำจวนแห้งและบึงในหน้าร้อน เธอชอบโยกคันโปงที่เขาปักลงตรงที่กั้นคันดินไว้เป็นตอนๆ สำหรับวิดแล้วโยกโปงที่ทำจากหลาชะโอนหรือไม้เตาะ^{๑๕} เพื่อตักน้ำออกทิ้งไปนอกคันกัน พอน้ำเหลือน้อยเด็กๆ ก็กรูกันลงไปจับปลาใส่ชูเป๊ะ^{๑๖} ที่ติดไว้ข้างสะเอว เรื่องนี้เธอหยุดอย่างเด็ดขาดแล้วหลังจากถูกพิษเจียงปลาตุกจนหมดสติในโคลนและถูกแม่ดูว่าเป็นเพราะทำบาป

จากวันนั้นน้อยรู้สึกสงสารที่เห็นปลาไปติดอยู่ในตุวาที่มามุและมะแตเอาไปวางไว้ตามคันนาตรงที่เขาฟันดินให้น้ำจากนาฝืนหนึ่งไปลง

ในนาอีกฝืนหนึ่ง ปลา มันเข้าไปติดอยู่ที่คันตุวาที่เขารวบไว้ มันออกไม่ได้ จะว่ายทวนน้ำออกมาก็ไม่ไหว ยิ่งเวลาที่เขาลดปลาที่ติดเบ็ดทั้งเบ็ดทงและเบ็ดธรรมชาติ เขาไม่ได้ค่อยๆ ปลดมันออกแต่จะกระชากตาเบ็ดออกจนเหงือกมันขาด จากนั้นเขาก็หักเอากิ่งไม้มาปลิดใบออกเสียบ้างก่อนที่จะสอดเข้าไปทางเหงือกปลาจนทะลุออกทางปาก มันอย่างไม่ปรานีปราศรัย ปลา มันจะดิ้นพรวดๆ ก่อนที่จะทำปากพะงาบๆ เพื่อหาอากาศในน้ำหายใจ แล้วมันก็ขาดใจตายอย่างทรมาน

น้อยชอบที่จะลงไปในห้องนาเพื่อเก็บผักตบฝักรินต้นน้อยๆ มาให้แม่ไว้จิ้มน้ำพริก แต่ในหน้าฝนก็มีปลิงมากเสียวอีก ต้องเก็บอย่างรีบร้อนไม่เช่นนั้นปลิงเข็มตัวเล็กแต่ว่ายเร็วที่สุดก็จะมาเกาะที่น่องและดูดเลือด ยิ่งเป็นปลิงตัวโตที่เรียกว่าปลิงควายยิ่งน่ากลัวมากที่สุด เธอเคยเห็นมันดูดเลือดควายจนตัวมันเป่งเท่านิ้วหัวแม่เท้าแล้วยังไม่ยอมปล่อย น้อยขยาดปลิงเป็นที่สุดนับตั้งแต่วันที่เห็นมันอัดแน่นอยู่ในรูหูมามุและผู้ใหญ่ต้องช่วยกันเอาหนามเตยเกี่ยวออกมา เลือดมามุกระจายเต็ม อี๊ยย!

น้อยไม่ชอบหน้าฝนเลย แกรมยังได้รู้จากหนังสือเรียนอีกว่า ภาคอื่นในประเทศไทยเขามีกัน ๓ ฤดูทั้งนั้น คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว แต่ภาคใต้ที่เธออยู่นั้นมีเพียง ๒ ฤดู ไม่มีฤดูหนาว แต่มีฤดูฝนยาวนานเป็นสองเท่าของภาคอื่น ยิ่งแย่งเข้าไปใหญ่

พ่อยบอกว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ ภาคใต้ของประเทศไทยอยู่ในเขตมรสุม ฤดูฝนจึงยาวนานมาก แต่น้อยก็ยังเถียงในใจว่าแล้วทำไมธรรมชาติต้องเป็นอย่างนั้นด้วยในเมื่อเธอไม่ชอบอะไรๆ รอบตัวในหน้าฝนสักนิดเดียว

๑๓ นำแปลกที่คนภาคใต้เรียกยาหม่องว่า น้ำมันพม่า เพราะในภาษาภาคกลางเอง คำว่า หม่อง ก็หมายถึง พม่า

๑๔ ไม่เคยได้ยินคำว่า “เจียะ” ในภาษาไทยภาคอื่น เจียะ ในภาษาปักขได้หมายถึงเยื่อบางที่ประกบติดอยู่กับอีกสิ่งหนึ่ง เช่น ในผลเงาะ หรือในไข่ต้ม๑๕ “หลาชะโอน” คือกาบของต้นชะโอนซึ่งเป็นพืชตระกูลเดียวกับปาล์ม ส่วน เตาะ คือกาบหมากที่ภาคกลางเรียก กาบปูเล

๑๖ “ชูเป๊ะ” คือภาชนะสานด้วยใบเตย รูปร่างเหมือนถุงหรือกระเป่า

เธอขอให้พ่ออธิบายในคืนวันหนึ่งหลังอ่านหนังสือเสร็จแล้ว ฝนข้างนอกกำลังตกหนักจนต้องพูดกันด้วยเสียงดังกว่าปรกติ พຽงนี้ก็ต้องตัดทางกล้วยกันฝนไปโรงเรียนอีกแล้วซี เสื้อผ้าก็เปียก เดินก็ลำบาก

“พ่อคะ น้อยไม่เห็นพี่สุทินมาโรงเรียนหลายวันแล้ว ต้องเป็นเพราะฝนตกหนักจนเขาเดินมาลำบากแน่ๆ น้อยว่าฝนนี้ไม่ดีเลยสักนิด พี่สุทินมาเรียนไม่ได้ ถึงอยู่บ้านก็ตัดยางไม่ได้อีก โรงเรียนน่าจะหยุดเรียนยาวๆ ในฤดูฝนมากกว่าหน้าร้อน หน้าฝนไม่ดีเลยจริงๆ” น้อยว่า

คราวนี้พี่แม่ก็พยักหน้าเห็นด้วยกับเธอเต็มที่ เขาอาจจะคิดส่งสารเพื่อนอย่างสุทินแล้วก็ไม่ได้ เพราะเป็นเพื่อนในห้องคนเดียวที่ขาดเรียนบ่อยมาก

“เป็นเรื่องของธรรมชาติจริงๆ ลูก ลูกเชื่อไหมว่าถ้าธรรมชาติถูกใจคนไปหมดทุกอย่าง ในโลกนี้คนจะไม่มีความคิดที่จะทำอะไรเอาเลยสักอย่างเดียว นี่เพราะมีฝนมีลมมีสัตว์ร้าย คนเลยรู้วิธีที่จะหลบภัยเข้าไปอยู่ในถ้ำก่อน ต่อมาก็รู้จักสร้างบ้านเรือนด้วยไม้บ้าง รู้จักทำอิฐมาก่อนสร้างตึกบ้าง เชื่อไหมว่าถ้าไม่มีฝน ร่มที่เราอยู่ทั้งบ้านแค่สองคัน คนก็ยังไม่รู้จักคิดจะทำ” พ่อพูดเสียวว สองพี่น้องตั้งใจฟัง พ่อพูดหยุด น้อยก็พูดขึ้นเบาๆ ว่า

“แต่เพราะฝนตกคนที่แฉ่งก็ไม่ได้ตัดยาง แล้วก็ทำให้มีปลิงมีทากเยอะแยะ น้อยไม่ชอบเลย”

“เอาละพ่อมีนิทานจะเล่าให้ฟัง พ่ออ่านมาจากหนังสือ ฟังนะ แม่กับน้อยเคยได้ยินเรื่องนางแมวไหม?” พ่อเริ่มเรื่องเท่านั้น สองคนพี่น้องส่ายหน้าปลางขยับตัวตั้งใจฟัง นางแมวเป็นอย่างไร อย่างสามสี่ที่บ้านหรือ ทำไมต้องแหม่นด้วยเล่า

“นึกแล้วว่าไม่เคยฟังเรื่องนางแมว เขาแหม่นจริงๆ ทุกภาคเลย แต่ภาคใต้ไม่มี เพราะอะไรรู้ไหม ก็เพราะภาคใต้มีฝนตกชุก ถึงฤดูทำนาฝนตกเยอะแยะ ไม่ต้องเดือดร้อนเรื่องน้ำ แต่ภาคอื่นถ้าฝนไม่ตกก็ทำนาไม่ได้ ทีนี้จะทำอย่างไรถ้าไม่มีข้าวกิน พวกเขา ก็คิดพิธีขอฝนจากเทวดาขึ้น

เอานางแมวมาใส่กรง แหม่นไป ร้องเพลงขอฝนไปปลาง บางคนก็พากันสาดน้ำนางแมวจนมันเปียกปอนไปหมด”

“มีจริงหรือนั้น พ่อ เวทนาสัตว์” แม่ว่า

“เพราะเราต้องมีฝนถึงจะทำนาให้ได้ข้าวมากินกันไงเล่าแม่ ทำไ้ได้ เราเรียกฝนเหมือนพราหมณ์ในเรื่องพระอภัยมณีของแม่ไม่ได้นี่ ฉันท่านมาว่าทางภาคอีสานเขายังมีอิทธิฤทธิ์เหมือนกันนะ แปลกดีเหมือนกัน” พ่อว่า

“พ่อเล่าหน่อยซีคะ” สองพี่น้องขอร้องพ่อน้อยนั้นเริ่มเห็นด้วยนิดๆ โดยไม่รู้ตัวว่าฝนเป็นเรื่องสำคัญ

“เขาเล่าว่าทางภาคอีสานนะ ฝนน้อยมากจนทางการต้องอพยพคนมาอยู่ภาคใต้ อย่างที่บือเลาะหาก็มีมาตั้งเยอะแยะ ความที่แห้งแล้งมากทำนาไม่ได้ทั้งๆ ที่ที่ดินมีกว้างใหญ่เหลือหลายพวกเขาแหม่นกันบ้าง แล้วก็พอถึงเดือนหกถ้าฝนไม่ตกเขาก็จะพากันแห่บั้งไฟ บั้งของเขา คือบ้องของทางภาคใต้ เขาเอาดินประสิวและอะไรมั้งก็ไม่รู้อัดเข้าไปในกระบอกหรือที่เขาเรียกว่าบั้งนั้นแหละ แล้วก็แห่กันไป บ้านใครก็บ้านมันไปจุดไฟส่งบั้งนั้นขึ้นไปบนฟ้าให้สูงที่สุดเพื่อไปเตือนแกมขอร้องเทวดาแต่ที่อีสานเขาเรียกว่าแถนนะ ให้ช่วยส่งฝนลงมาให้ที ถึงเดือนหก จะทำนากันแล้ว แต่คนทางภาคอีสานเขาเป็นคนชอบสนุกสนานกัน เขาก็เลยมีการแห่ มีดนตรี มีการร้องเพลง แล้วก็มีการเป็นนิทานเล่ากันด้วยเรื่องขอร้องแถนนี่นะ สนุกไหมล่ะ” พ่อเล่าอย่างสนุกสนาน พอจบพี่แม่ก็พูดขึ้นว่า

“น่าสนุกจัง บ้านเราน่าจะมีแห่กันมั้ง”

“แห่บั้งไฟ น้อยก็ว่าน่าสนุก แต่แห่นางแมว น้อยสงสารมัน” น้อยพูดแสดงความคิดเห็น “แต่พ่อคะ น้อยว่าฝนที่แฉ่งมันมากไป จะไปตามป่ายางก็มีแต่ทาก ถ้าไม่มีฝน คนก็ได้ตัดยาง ทากก็ไม่มีความด้วย”

“ไหนน้อยเคยว่าคนที่เขวเอาป่ายางในหน้าร้อนทำไม รู้ไหมน้อย ถ้าไม่มีฝนนานเข้า น้ำยาง

ที่เขาตัดยางมะกัไม่ค่อยไหลเหมือนกันนะ เพราะ
ตอนหน้าร้อนต้นยางมันไม่มีอาหารให้ลำต้นดูดขึ้น
มาเลี้ยงชีวิต เลี้ยงใบ เลี้ยงดอก เลี้ยงลูกยาง
อดนานเข้า ต้นยางมันก็ต้องสลัดใบทิ้งเสีย ไม่งั้น
มันก็ตายเพราะอดอาหาร อดน้ำ น้อยไม่ชอบใบ
มันที่เนาใช้ไหมละ เพราะฝนตกชุกนี้ไงเล่าลูกที่
ทำให้ใบยางเปื่อยกลายเป็นปุ๋ยให้ดินอุดมสมบูรณ์
ให้ต้นยางได้ดูดขึ้นไปเลี้ยงชีวิตใหม่ คราวนี้น้อย
กับแม่คงเข้าใจธรรมชาติแล้วสินะ” พ่ออธิบาย
ให้ลูกฟังซ้ำๆ

“แม่ว่าฟังแล้วธรรมชาตินี้เหมือนเป็นวงกลม
เวียนๆ กันนะคะ” พี่แม่พูดทำให้พ่อขมทันที

“ถูกปะเลย ธรรมชาติช่วยเราหลายๆ เป็นห่วง
เป็นวงอย่างแม่ว่านั้นแหละ น้อยก็คงเข้าใจ
แล้ว ไม่มีฝน แม้แต่ที่แว้งก็จะขาดน้ำในคูหน้า
บ้านเรา ในคลองก็ไม่มี พอไม่มีน้ำแม้แต่ผักกูดก็
ไม่ขึ้น ไม่มีปลาที่น้อยเคยชอบไปเที่ยวชนหาก็จะ
ไม่มีสักตัวเดียว ความที่น้อยเคยเห็นปลิงเกาะดูด
เลือดของมันก็จะไม่มีหญ้ากิน จะพอมตายกันหมด
พ่อว่าน้อยยอมเดินไปโรงเรียนกลางฝนแบบสุทิน
ดีกว่าไม่มีปายาง ไม่มีป่าสาคร แล้วก็ไม่มีน้ำใน
คลองให้ไปเล่นน้ำ เชื่อพ่อเถอะ อย่าเกลียด
ธรรมชาติเลย”

วันนั้น เป็นวันอาทิตย์ ฝนตกไม่ขาดสาย
น้อยไม่ได้ออกไปไหนมาสองวันแล้ว เธอรู้สึก
เหมือนโดดเดี่ยวและว่าเหว่มาก ตอนเช้า พ่อเธอ
เปิดหน้าต่างออกมองไปทางภูเขารอบบ้าน ก็มีแต่
ม่านฝนและม่านหมอกหนาเป็นสีขาวทึบเสียจน
มองไม่เห็นภูเขาเลยสักลูกเดียว ไม่เห็นแม้แต่
ปายาง แนวป่าสาครและทุ่งนาเท่านั้นที่พอมอง
เห็นอยู่บ้าง น้อยจึงปิดหน้าต่างทุกบานเสีย กัน
ฝนสาด แล้วออกมานั่งหน้าบ้าน

ที่นั่นตรงชายคามุงด้วยจากสาคร เธอเห็น
น้ำฝนไหลลงมาเป็นสาย บ้านน้ำเหลืองไหลออก
ไปตรงกันข้ามเริ่มมีควันไฟลอยอ้อยอิ่งขึ้นเหนือ
หลังคาบ้าน น้อยนึกภาพเห็นในบ้านนั้นมีกันอยู่
สี่คน เขาคงกำลังทำอาหารเย็นกัน อีกด้านหนึ่ง

ห่างออกไปอีกก็มีบ้านมาอยู่กันสามคน บ้าน
อีกหลังติดริมคลองทางหลังบ้าน มองไม่เห็น
แต่เธอก็รู้ว่าที่บ้านนั้นมีพ่อ แม่ และลูกๆ ชื่อ จิต
เจิม สุนีย์ และกมล อยากจู้จิงว่าพวกเขารู้สึก
อ้างว้างเหมือนเธอไหมนะ?

น้อยมองสายน้ำฝนใสสะอาดที่ชายคาอีกครั้ง
“น้ำฝนที่ลงมาเป็นสายๆ นี้นสวยดีแท้” เธอ
คิดพลางยกมือขึ้นกอดอก “สายฝนมันมีคุณอย่าง
ที่พ่อว่าจริงๆ ด้วยมันไม่ได้ทำให้เธอว่าเหวหรือ
เธอคิดไปเอง ฝนในหน้าฝนทำให้เธอและพี่
แม่ เล่นน้ำฝนกันที่นอกชานกลางอย่าง
สนุกสนานช่วยพ่อรองน้ำฝนที่แสนอร่อยไว้ดื่ม
จนเต็มหมดทุกโถ่ง นอกชานกลางที่ปูด้วย
แผ่นไม้เคี่ยมเคยสิ้นเพราะตะไคร้ วันนี้พวก
เธอก็ได้ช่วยกันเอาแปรงขัดจนสะอาดเอี่ยม
ทุกอย่างดีมากเพราะน้ำฝนแท้ๆ ที่เดียว”

เสียงแม่เรียกให้ไปกินข้าวดังมาจากในครัว
อาหารร้อนๆ พร้อมแล้ว พ่อ แม่ พี่แม่ก็หน้าตา
แจ่มใส ความร้อนยังแผ่มาจากแม่ไฟที่เพิ่งทำกับ
ข้าวเสร็จทำให้อากาศไม่ได้หนาวเย็นขึ้นเหมือน
ข้างนอก น้อยรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ชานอยู่ในตัว
เธอ ไม่ใช่เพราะความร้อนจากแม่ไฟหรือ เป็น
ความอบอุ่นกลางฤดูฝนที่เกิดจากความรักร
ระหว่งกันในครอบครัวต่างหากที่ให้ทั้งความ
อบอุ่นในหน้าฝนและความเย็นสบายในหน้าร้อน ☀

หมายเหตุ เขียนเสร็จเวลา ๑๓.๐๔ น. ที่บ้านบาง
ชื่อ วันอาทิตย์ที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ขอคุณ
ความดีที่คนไทยทั้งชาติทำมาร่วมกัน และสิ่งศักดิ์
สิทธิ์ทั้งมวลได้โปรดช่วยอภิบาลให้พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระเจ้าฟ้าฯ กรมหลวงนราธิวาส
ราชนครินทร์พ้นจากโรคาพยาธิสภาพทั้งปวงด้วย
เถิด ความรู้สึกเย็นเยือกของปวงราษฎรนั้นเกิน
กว่าที่จะบรรยายได้แล้วพระพุทธเจ้าข้า โดยเฉพาะ
ชาวจังหวัดนราธิวาสโปรดช่วยกันสวดขอพรคุณพระ
ศรีรัตน-ตรียและสวดดูอาขอพรจากพระอัลเลาะห์
ร่วมกันในวาระนี้ด้วยเถิด - ชบาบาน

๘ เลขเด็ดหลวงพ่อ

รี ธิปป์คัฟสองแถวสีฟ้าซีดๆ รับส่งผู้โดยสาร ระหว่างหมู่บ้านกับอำเภอ ชะลอความเร็วลง ก่อนจอดสนิทหน้าบ้านไม้ ๒ ชั้น คนขับเปิดประตู เดินมาทำยารถ เสียงผู้โดยสารยี่สิบกว่าคนที่นั่งอัด กันมาหาเลขเด็ดดังแข็งแช่

“ถึงแล้วรี บ้านนี้แน่นะ”

“หลังนี้แหละครับ ส่งถึงที่นะเนี่ย นั่นใจได้ถุน บ้านคนแน่นเลย ขอค่าโดยสารเพิ่มคนละ ๕ บาท นะครับ” คนขับยืนยันและย้ำค่าบริการตามที่ ตกกลงกัน เสียงผู้โดยสารบ่นอุบอิบ ชะเง้อมอง เข้าไปในบ้านแล้วทยอยกันลงจากรถ รีบจ่ายค่า

โดยสารแล้วจำอ้าวไปยังได้ถุนบ้านทันที

“เอ๊ะ อีพรนี่ เดินตีๆ ลี เบียดเข้าอยู่ได้” เสียง ชุ่่นๆ ดังขึ้น

“เออ..อีพรมันยังงั้นแหละ กลัวไม่ได้เลข ต้องไปถึงก่อนใคร มันว่าเป็นเคล็ดของมัน” อีก เสียงชี้แจงน้ำเสียงสะบัด

พรไม่ใส่ใจ ในกลุ่มหล่อนต้องมาถึงเป็นคนแรก ครั้งนี้ตั้งความหวังไว้มาก เมื่อคืนฝันว่าได้จับอุจจาระเต็มมือ ตำราทายฝันบอกว่าฝันเห็น ชี้อจะมีโชคกลาง ขอให้เป็นตามนั้นทีเถอะ

ที่ได้ถุนเนืองแน่นไปด้วยชาวบ้านชายหญิง

จากที่ต่างๆ ที่มาด้วยจุดประสงค์เดียวกัน หลายคนกำลังนั่งจุดธูปทำปากขมุบขมิบ พรแทรกตัวจนไปอยู่ด้านหน้า สายตาจ้องเขม็งไปที่กะละมังอะลูมิเนียมขนาดใหญ่ นั่นไงตัวโชคกลาง **ปลาไหลทอง** เหลืองอร่าม ตัวยาวเกือบ ๓๐ นิ้ว ทอดตัวนิ่งที่ก้นกะละมัง ใครๆ ก็บอกว่าเป็นปลาเจ้าที่ ต้องให้ลากก้อนใหญ่แน่

พรจุดธูปอธิษฐาน “ขอสักรางวัลเถิดเจ้าที่ เจ้าทางผู้ศักดิ์สิทธิ์ หรือถ้าไม่ได้ก็ขอเป็นเลขท้าย ๓ ตัวหรือ ๒ ตัวสักครั้งเถิด จะได้เอาเงินไปใช้หนี้ ถ้าถูกจะแก้บนด้วยไข่ต้ม ๓๐ ฟอง เจ้าประคูนช่วยลูกทีเถอะ” แล้วก็ลงกราบ ๑ ครั้ง เงยหน้าขึ้นยื่นหน้าไปใกล้กะละมัง สังเกตที่หัวปลาไหลทองที่เป็นลวดลายแล้วตีเป็นตัวเลขอยู่ในใจ

“อย่าดูนานนักสิ คนอื่นจะดูมั่ง” เสียงหนึ่งเปรยดังๆ

พรถอยออกมา รู้สึกหงุดหงิด แต่ใจส่วนหนึ่งก็แอบดีใจ “ตัวเลขชัดแจ้ว ถูกแบ่งวุดนี้”

ตั้งแต่ซื้อหอยมาอีสิบกว่าปี หล่อนเคยถูกรางวัลเลขท้าย ๓ ตัวอยู่ ๒ ครั้ง ใจหนึ่งก็อยากจะทำเล็กเพราะแต่ละงวดหมดเงินหลายร้อยบางทีก็เป็นพัน แต่ใกล้วันหอยออกที่ไรหัวใจก็ร้อนรุ่มอดไม่ได้ทุกที เหมือนมีเสียงกระซิบว่างวดนี้จะมีโชค ลุ้นอีกสักทีเถอะ ถ้างวดนี้ไม่ถูกงวดหน้าก็เลิกซื้อ แต่แล้วก็ไม่เคยชนะใจตนเองได้ งวดแล้วงวดเล่าถูกหอยกินเรียบ ข้าวของในบ้านเอาไปจำหน่ายในตัวจังหวัดจนแทบจะเหลือแต่ครกกับสาก หล่อนเคยคิดเสียดายเหมือนกันว่า ถ้าเอาเงินซื้อหอยออมสะสมไว้ ปานนี้มีเงินเก็บเป็นแสนสองแสนแล้ว นับว่าไม่น้อยเลย เงินเป็นแสนเอาไปลงทุนค้าขายก็คงพอตั้งตัวได้ ไม่ทุกข์ยากเหมือนทุกวันนี้

พรก็หันหน้าก้มตาตรวจลือตเตอเรื่องงวดประจำวันที่ ๑๖ มีนาคม แล้วก็ใจหายวาบเฉียดรางวัลที่ ๒ ไปแค่ตัวเดียวแท้ๆ หล่อนอุทานอย่างสุดแสนเสียดาย ถอนหายใจยาว พุดพรั้งกับตนเอง ไม่น่าเลยๆ ทำไมโชคชะตาไม่เข้าข้างบ้าง

เจ้าที่เจ้าทางสิ่งศักดิ์สิทธิ์น่าจะช่วยสักหน่อย ไกลแคไหนเสียค่ารถไม่รู้เท่าไร ก็อุตส่าห์ตื่นตื่นไปท่านยังไม่เห็นใจอีก หล่อนครวญคร่ำตัดพ้ออยู่ในใจ

นึกถึงเรื่องที่เจ้หยดแม่ค้าขายผักที่ตลาดเล่าให้ฟังว่า มีคนไปขอหอยกับนางตะเคียนที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดอยุธยา ถูกหอยจนรวยไปตามๆ กัน ว่ากันว่าตะเคียนต้นนี้มีเรื่องอัศจรรย์ หลวงพ่อที่วัดจะโคนนางตะเคียนก็ไม่ยอมให้โคน จะรานกิ่งก็ไม่ยอมให้ราน หลวงพ่อเลยบอกว่าถ้ากิ่งตะเคียนหล่นมาถูกหลังคาภูมิ กระเบื้องแตกนิดเดียวก็จะต้องโคน นางตะเคียนก็ให้สัญญาว่าจะไม่ให้กิ่งหล่นโดนหลังคา และนำแปลกบางที่กิ่งแห้งใหญ่ๆ หักนำจะหล่นลงมาแต่ก็ไม่หล่น ห้อยต่องแต่งอยู่อย่างนั้น จนลมพัดมากิ่งตะเคียนหล่นเลยภูมิพระไปตั้ง ๒ วา ตะเคียนต้นนี้แหละให้หอยแม่นัก ต้องหาโอกาสไปสักคราวหนึ่งเผื่อนางตะเคียนจะเมตตาบ้าง หล่อนवादหวัง

“พร พรอยู่หรือเปล่า” เสียงตะโกนอยู่หน้าบ้าน พระชะงักหน้า เจ้หยดนั่นเอง พอเจ้หยดเห็นพรก็พูดต่อเสียงดัง

“อ้ออยู่ ไม่แวะนะ จะบอกข่าวนะ ที่ท้ายหมู่บ้านมีพระธุดงค์มาปักกลด ไปดูสิ ได้อะไรดีๆ เด็ดๆ อย่าลืมกันนะ”

ใช้วันรุ่งขึ้น พรจัดแจงสำหรับกับข้าวบรรจุกุ้งพลาสติกลงตะกร้าไม้ไผ่สาน หยิบกล้วยครึ่งหวีใส่ตะกร้าด้วย เดินมุ่งหน้าไปท้ายหมู่บ้าน

กลดสีน้ำตาลห้อยกับกิ่งไม้ มุงกลดถูกรวมม้วนพันรอบด้ามกลดเก็บชายอย่างเรียบร้อย มีเพื่อนบ้านชายหญิง ๔-๕ คนนั่งคุยกันอยู่ พรมองไปรอบๆ ไม่เห็นพระ คิดในใจว่าท่านคงไปบิณฑบาตและยังไม่กลับ หล่อนเดินเข้าไปทักทายเพื่อนบ้านและนั่งร่วมวง

“เดี่ยวท่านคงมา” เสียงหนึ่งเปรยขึ้น

“คงได้เลขเด็ด..” อีกคนคาดหวัง

สักพักใหญ่ ก็มีเสียงบู้ยไปพยักพเยิด

“ท่านมาแล้วว้”

ทุกคนหันไปมอง เห็นพระครองจิวรสีน้ำตาล
อุ้มบาตรเดินมาช้าๆ เมื่อท่านเดินมาถึงชาวบ้าน
ก็ก้มลงกราบพร้อมกัน ๓ ครั้ง

“เจริญพร โยม” ท่านทักทาย

“นิมนต์ค่ะ ดิฉันมารอใส่บาตรค่ะ” พรพุด
นอบน้อม คนอื่นๆ ขยับตัวเตรียมใส่บาตร

ท่านรับบาตรจากโยมเสร็จแล้ว ก็เดินไป
บริเวณที่แขวนกลด วางบาตรลง คลี่อาสนะ
ชาวบ้าน ๔-๕ คนรวมทั้งพรค้อยๆ คลานเข้ามา

“เฮ้า นิ่งตามสบาย คงอยู่หมู่บ้านนี้ใช่ไหม”

“ค่ะ หลวงพ่อ” พรตอบ

“หลวงพ่อกับมาจากไหนครับ” ผู้ชายในกลุ่มถาม

“อาตมามาจากนครสวรรค์ จะไปศรีสะเกษ
พอดีมีงานปลูกเสกที่นั่น”

“ปลูกพระรุ่นอะไรครับ” เสียงเดิมถาม

“ไม่ได้ปลูกพระแบบทั่วไปหรอก แต่เป็นการ
อบรมธรรมะแบบเข้มข้น มีการบรรยายธรรม
ปลูกคนให้เป็นพระ บรรจุพุทธะลงในใจคนนะโยม
ปลูกให้ตื่นจากความหลงมกมาย ไม่เป็นทาส
อบายมุข ไม่กินเหล้า สูบบุหรี่ ไม่เล่นหวยเบอร์
พวกนี้เป็นการพนัน ไม่ทำให้เราเจริญอะไร”

“ท่านครับ ถ้าไม่กินเหล้าเที่ยวไม่มีเพื่อน เขา
จะว่าไม่เอาพวกเอาพ้อง” คนหนึ่งให้เหตุผล

“เป็นเพื่อนกัน คบกันด้วยน้ำใจมีอะไรที่เรา
พอช่วยเหลือเขาได้ก็ช่วยกันไป เอาน้ำใจเป็น
ตัวเชื่อมดีกว่าน้ำเหล้า กินเหล้าเสียทั้งเงิน เวลา
สุขภาพก็แย่ เวลาผ่านไปคนขายเหล้าเขา
รวยเอาๆ เราก็จนลงๆ อาตมาทราบมาว่า
เจ้าของเหล้าตราช้างคู่นี้เขาไม่กินเหล้านะ แต่ทำ
เหล้ามาขายดูตูดเงินเรา โยมลองคิดดู ถ้ามันดีเขา
ก็ต้องกินเหล้าประกาศความดีของเหล้าแล้วสิ”

ชาวบ้านตั้งใจฟัง หลวงพ่อพูดต่อ

“บุหรีก็เหมือนกัน เป็นอบายมุขแท้ๆ แต่สูบ
กันทั้งบ้านทั้งเมือง เดียวนี้เด็กนักเรียนผู้ชายอายุ
สิบกว่าปีอยู่ ม.ต้นก็ริสูบแล้ว เผาเงินทั้งซัดๆ ถ้า
เอาแบงก์จริงๆ มาเผาเราคงเสียชีวิตแย่ใช่ไหม นี้
ก็เพียงไปเปลี่ยนเป็นบุหรีมานั่งเผาทีละมวน รุม
ปอดรวมจุมูกทำลายสุขภาพ เสียเงินซื้อมะเร็ง

ผ่อนส่งแท้ๆ”

“ผมอยากเลิกเหมือนกันครับ แต่เลิกมา
หลายทีแล้ว ไม่สำเร็จ” เสียงอ่อยๆ อยู่ข้างพร

“อยู่ที่ใจโยม ตั้งใจให้จริง แข็งใจไว้ บุหรีมัน
ไม่เก่งไปกว่าเราหรอก”

“ผมจะพยายามอีกทีครับ” น้ำเสียงมุ่งมั่น

“หลวงพ่อกะ เมื่อกี้หลวงพ่อกะเล่นหวยเบอร์
ไม่ตี แต่มันจนก็จำเป็นต้องเล่นนะคะ ถ้ารวยแล้ว
ดิฉันไม่เล่นหรอกค่ะ”

หลวงพ่อยิ้มอย่างเมตตา

“โยมเข้าใจว่า ถ้ารวยแล้วไม่เล่นหวย ไม่จริง
เลย คนเรายังรวยก็ยิ่งอยากรวยไปเรื่อยๆ ไม่มี
คำว่าพอหรอกนะ เพราะฉะนั้นถ้าถูกหวยได้เงิน
มาก็ยามใจอยากจะทำอีก เพราะคิดว่าเรามีโชค
ดวงขึ้นแล้ว จะยิ่งซื้อมากกว่าเก่าด้วยซ้ำ คน
เล่นหวยจึงทุ่มซื้อ จำนวนเงินที่เล่นเพิ่มขึ้นๆ เลข
นั้นก็ตี เลขโน้นก็เด่น ถ้าหากไม่ถูกก็ต้องซื้อหวย
ต่ออยู่ดีนั่นแหละ เลิกไม่ได้ เพราะคิดว่าเสียไป
ตั้งเยอะ ถ้าถูกก็จะถอนทุนคืนได้ สรุปแล้วก็มีแต่
ซื้อกับซื้อแล้วในที่สุดก็เสียกับเสีย”

พรนิ่งอึ้งเช่นเดียวกับเพื่อนบ้านที่นั่งเงียบกริบ
พรเห็นด้วย แต่ยังคงว่าจะพลาดโอกาสทอง

“ถึงอย่างไรก็ขอความกรุณาหลวงพ่เมตตา
ช่วยสักครั้ง มีเลขขงมาๆ ก็ช่วยดิฉันหน่อยเถิดค่ะ”

“อาตมาเป็นพระ ให้หวยไม่ได้หรอก ผิดศีล”

“ดิฉันสัญญาว่า จะเล่นเป็นครั้งสุดท้าย ขอ
เด็ดๆ เลยนะคะหลวงพ่อ”

ท่าทางหลวงพ่อก็คิดอะไรสักอย่างแล้วล้วง
กระเป๋าสบง หยิบดินสอเขียนรวดเร็วบนเศษ
กระดาษขยับๆ พับทบไปมา วางตรงหน้าพร

“เฮ้าโยม ต้องเปิดที่บ้านเท่านั้นนะ จึงจะชล้ง”

พรยิ้มอึ้งใจ กราบลาท่านกลับ เดินอย่างรวดเร็ว
พร้อมหัวใจสิงโลด

กลับถึงบ้าน พรค้อยๆ คลี่กระดาษชิ้นเล็ก
นำโชคจากพระธุดงค์ ใจเต้นระทึก

“คนเล่นหวยมีแต่ฉิบหาย” ข้อความสั้นๆ
เด่นชัดถนัดตา

จะขอ ขงขอ ลั้งดี
 อยากดี อยากได้ ดั่งขอ
 จะให้ ขงให้ เพียงพอ
 กล้าขอ กล้าให้ ไร้เลย

ใบครวที่พระอนนทจะได้เป็นผู้ปฏิฐาก (คอย
 รับใช้ดูแล) ประจำตัวของพระศาสดานั้น ได้กราบทูล
 ขอพร (สิ่งที่ปรารถนา) ต่อพระศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ขอพร ๘
 ประการ ถ้าทรงประทานให้ ข้าพระองค์ก็จะยินดีรับ
 เป็นผู้ปฏิฐากประจำตัวของพระผู้มีพระภาคเจ้าทันที
 คือ

๑. จิวรอันประณีตที่พระองค์ได้มา จะต้องไม่ให้แก่
 ข้าพระองค์
๒. บิณฑบาตอันประณีตที่พระองค์ได้มา จะต้อง
 ไม่ให้แก่ข้าพระองค์
๓. จะต้องไม่ให้ข้าพระองค์พักอยู่ในพระคันธกุฎี
 (ที่พักของพระพุทธเจ้า) เดียวกันกับพระองค์
๔. จะต้องไม่พาข้าพระองค์ไปยังที่ที่นิมนต์

ให้ตามขัขอ
 (ชุนหชาดก)

พรทั้ง ๔ ข้อนี้ ข้าพระองค์ขอไว้เพื่อ
ปลดเปลื้องคำติเตียนที่จะถูกกล่าวหาว่า
อุปัฏฐากพระศาสดาด้วยหวังผลประโยชน์

๕. พระองค์จะต้องเสด็จไปยังที่นิมนต์ ซึ่ง
ข้าพระองค์รับไว้แล้ว

๖. ถ้ามีผู้มาจากแดนไกล ข้าพระองค์สามารถ
นำเข้าเฝ้าได้ในทันที

๗. เมื่อใดเกิดความสงสัยขึ้น ขอข้าพระองค์
เข้าเฝ้าถามได้เมื่อนั้น

๘. พระองค์ทรงแสดงธรรมใดในที่ลับหลัง
ข้าพระองค์ เมื่อเสด็จกลับมาแล้ว ขอทรงแสดง
ธรรมนั้นแก่ข้าพระองค์ซ้ำอีก

พร ๔ ข้อหลังนี้ ข้าพระองค์ขอไว้เพื่อป้องกัน
คำสบประมาทว่า เป็นอุปัฏฐากเสียเปล่า แม้
เรื่องเท่านั้นก็ช่วยเหลือไม่ได้ เหล่านี้คือพรทั้ง ๘
ประการที่ขอจากพระองค์”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ก็ได้
ประทานพรทั้ง ๘ ประการแก่พระอานนท์ตามที่ขอ
ภิกษุทั้งหลายพากันนำเรื่องนี้ไปสนทนากันใน
โรงธรรมสภา

“ท่านทั้งหลายพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงให้ท่าน
อานนท์อัมหนา ด้วยการประทานพรถึง ๘
ประการเลยทีเดียว”

พอติพระศาสดาเสด็จมาได้ยินเรื่องแล้ว จึง
ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น
แม้ในกาลก่อน เราก็ได้ให้อานนท์อัมเอบด้วยพร
มาแล้ว ให้ได้สมตามที่ปรารถนาทุกอย่าง”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....
ในอดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวย
ราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี ของแคว้นกาสี
ทรงมีพระโอรสนามว่า **ชุนหกุมาร**

ชุนหกุมารได้ไปศึกษาศิลปวิทยาที่กรุงตักสิลา
ในแคว้นคันธาระ มีอยู่วันหนึ่งหลังจากเลิกเรียน
แล้ว ออกจากสำนักอาจารย์ก็มีดคำ มีหมอกอง

หนาทึบ จึงรีบร้อนกลับสู่ที่พำนักของตน บังเอิญ
เดินไปชนถูกพราหมณ์คนหนึ่งล้มลง ข้าวของ
พราหมณ์หล่นแตกกระจาย นอนร้องคร่ำครวญอยู่
ชุนหกุมารจึงรีบพุงพราหมณ์ลุกขึ้น พราหมณ์
เรียกร้องว่า

“เจ้าทำให้ข้าวของเราแตกเสียหาย จงชดใช้
ค่าเสียหายแก่เรา”

“ท่านพราหมณ์ขอภัยด้วย ตอนนี้เราไม่มี
เงินทองใดๆ เลย แต่เราเป็นโอรสของพระเจ้า
กาสีนามว่า ชุนหกุมาร หากเมื่อใดเราได้ครอง
ราชสมบัติแล้ว ท่านจงไปขอทรัพย์จากเราเถิด”

พราหมณ์ได้ยินเช่นนั้น ก็ได้แต่บ่นแล้วจากไป
ส่วนชุนหกุมารครั้นจำเรียนจบการศึกษาแล้ว ก็
กลับคืนสู่กรุงพาราณสี แสดงศิลปะต่างๆ ให้พระ
บิดาทอดพระเนตร พระเจ้าพรหมทัตจึงทรงดำริว่า
“ขณะนี้เรายังมีชีวิตอยู่ เราน่าจะได้เห็นบุตร
ของเราเป็นพระราชอา”

ดังนั้นทรงอภิเษกให้ชุนหกุมารขึ้นครองราชย์
เป็นพระราชอาพระนามว่า **พระเจ้าชุนหะ**

เมื่อพราหมณ์นั้นได้ยินข่าวนี้ รีบเดินทางไป
ยังกรุงพาราณสีทันที พอได้เห็นพระราชาองค์
ใหม่กำลังเสด็จประทับชัณ (แสดงความเคารพ
โดยการเวียนขวา) เลียบพระนคร จึงเข้าไปยืน
อยู่ในที่เห็นได้ชัด แล้วเหยียดมือยื่นขอออกไป แต่
พระราชอาเห็นแล้วทรงจำไม่ได้ เสด็จผ่านเลยไป
พราหมณ์จึงร้องตะโกนเสียงดังออกไปว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นจอมคน ทรงสดับคำ
ของข้าพระองค์ก่อน ข้าพระองค์มาถึงที่นี่ด้วย
ประโยชน์ของพระเจ้าชุนหะ เมื่อพราหมณ์ยื่นขอ
อยู่ บัณฑิตทั้งหลายไม่ควรผ่านเลยไป”

ทรงได้ยินอย่างนั้น จึงทรงหยุดชะงักลง แล้ว
ตรัสถามว่า

“ดูก่อนพราหมณ์ เรากำลังรอฟังอยู่ ท่านมา
ถึงที่นี่ด้วยประโยชน์ใด จงบอกประโยชน์นั้นเถิด
หรือท่านปรารถนาประโยชน์อะไรจากเรา ก็เชิญ
บอกมา”

“ขอพระองค์โปรดพระราชทานบ้านสวย ๕

ตำบลแก่ข้าพระองค์ ทาลี (นางทาส) ๑๐๐ คน โค ๗๐๐ ตัว ทองเนื้อดี ๑,๐๐๐ แท่ง และขอทรงโปรดประทานภรรยาที่พริ้มเพราแก่ข้าพระองค์อีก ๒ คน ด้วยเถิด”

พระราชาทรงฟังแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ ทรงไต่ถามว่า

“ท่านพราหมณ์ ท่านเป็นผู้มีตบะ (ความเพียรเพื่อกิเลส) แก่กล้าหรือ มีมนต์ขลังยิ่งหรือ พวักยักษ์ (ผู้มีใจต่ำไร้ศีล) เชื่อฟังถ้อยคำของท่านหรือ หรือว่าท่านจำได้ถึงประโยชน์ที่เคยทำมาก่อนแล้วแก่เรา”

พราหมณ์รีบทูลตอบในทันทีนั้น

“ตบะของข้าพระองค์มิได้มี มนต์ขลังก็ไม่มี ยักษ์ที่จะมาเชื่อฟังก็ไม่มี แม้ประโยชน์ก็ไม่เคยทำแก่พระองค์ แต่ว่าเมื่อก่อนเคยได้พบปะกับพระองค์มาแล้วเท่านั้นเอง”

พระราชายังคงทรงจำไม่ได้ จึงตรัสว่า

“เราคิดว่านี่เป็นการเห็นกันครั้งแรก เราจำไม่ได้ว่าเคยพบกันเมื่อใดที่ไหน ท่านจงบอกแก่เราเถิด”

“ก็ข้าพระองค์อาศัยอยู่ในกรุงดักสิลา อันเป็นเมืองที่รื่นรมย์ของพระเจ้าคันธารราช มีคินหนึ่งพระองค์ได้กระแทกชนถูกข้าพระองค์ท่ามกลางความมืดของหมอกหนาที่บ แล้วได้เจรจาปราศรัยกัน นั้นเป็นการพบกันเพียงครั้งเดียว ภายหลังจากเหตุการณ์นั้นมีได้มี ก่อนแต่นั้นก็ไม่มี”

พระราชาทรงระลึกขึ้นมาได้ในทันทีนั้นเอง ทรงอุทานออกไปว่า

“การสมาคมกับสัปบุรุษ (คนที่มีสัมมาทิฐิ) ย่อมมีในหมู่มนุษย์ ผู้เป็นบัณฑิตย่อมไม่ทำการพบปะ หรือความสนิทสนม หรือคุณที่ทำได้แล้วในการก่อน ให้เสื่อมสูญไป เพราะบัณฑิตเป็นคนกตัญญู

ส่วนคนพาลย่อมทำการพบปะ หรือความสนิทสนม หรือคุณที่ทำได้แล้วในกาลก่อน ให้เสื่อมสูญไปหมด เพราะคนพาลเป็นคนอกตัญญู

ดังนั้น เราจะให้บ้านส่วย ๕ ตำบลแก่ท่าน ทาลี ๑๐๐ คน โค ๗๐๐ ตัว ทองเนื้อดี ๑,๐๐๐ แท่ง และภรรยาที่พริ้มเพราอีก ๒ คน ตามที่ท่านขอ”

พราหมณ์ดีใจยิ่งนัก กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระราชชา การสมาคมกับสัปบุรุษย่อมดีอย่างนี้ บัดนี้ข้าพระองค์บริบูรณ์ไปด้วยสมบัติเสมือนดวงจันทร์ตั้งอยู่ท่ามกลางหมู่ดาวทั้งหลาย ฉะนั้น การได้สมาคมกับพระองค์นั้น เป็นอันว่าข้าพระองค์ได้ดีแล้วในวันนี้เอง”

พระเจ้าชุนหะได้ประทานพรตอบแทน ให้แก่พราหมณ์ได้อิ่มเอิบตามคำขอแล้ว

.....

พระศาสดาทรงเล่าเรื่องราวนั้นจบ ได้ตรัสเฉลยว่า

“พราหมณ์ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ ในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าชุนหะได้มาเป็นเราตถาคตเอง” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๕๐๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๑๑)

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ▶ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
โทร. ๐-๒๓๓๕-๒๓๖๙, ๐-๒๓๓๕-๘๙๙๐
๐-๒๓๓๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๓๕-๙๑๘๙

เดือนสิงหาคมมีวันพิเศษอยู่วันหนึ่ง ที่ทางราชการ
ลงสนับสนุนกำหนดให้เป็นวันสำคัญอย่างยิ่ง ทางราชการ
 ต้องจัดงานรับรอง ทำกิจกรรมพิเศษ ยกเกียรติคุณ
 ให้เกียรติบัตร โดยกำหนดวันพระราชสมภพของสมเด็จพระ
 พระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเป็นฤกษ์ชัย “วันแม่”

ตามหน้าหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ถ่ายทอดเรื่อง
 ราวเกี่ยวกับ “แม่” ตลอดมา ไม่ว่าจะเป็นงานมอบ
 รางวัล “แม่ดีเด่น” หรือ “ลูกกตัญญู” เพื่อเชิดชูถึง
 คุณงามความดีของเพศหญิงโดยเฉพาะ

สิ่งที่พ่อแม่ปรารถนาจากลูก
 ก็เพียงหวังให้ลูกเจริญรุ่งเรือง เป็นคนดี
 ให้ลูกเลี้ยงตัวเองได้ แม่จะไม่เลี้ยงตอบแทนพ่อแม่ก็ตาม
 คำพูดเชิงนี้คงมาแต่เหตุที่เห็นความเป็นจริงส่วนใหญ่
 ว่าจำนวนคนกตัญญูกตเวที
 คือรู้คุณพ่อแม่ ตอบแทนคุณพ่อแม่ด้วยนั้น
 หาได้ยากขึ้น

ภาพจาก gotoknow.org

ของพวกคุณในแม่

เริ่มตั้งแต่บรรยายพระเกียรติคุณอนเนกอนันต์ของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ที่ทรงบำเพ็ญพระบารมีคู่กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาตลอดกาลนาน

ผลสืบเนื่องมาแต่พระองค์ท่านทำให้แม่ในอาณาจักรพลอยได้รับการเอาใจใส่ไปด้วย เพราะทรงเห็นว่ามวลประชาชนชาวไทยที่เป็นกำลังของประเทศชาติเติบโต เจริญวัย มีสติปัญญา ความสามารถต่างๆ แม่เป็นส่วนสำคัญในการอุ้มชูหล่อหลอมทั้งสิ้น

จากข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันเดลินิวส์ ฉบับวันพฤหัสบดีที่ ๒ ส.ค.๕๐ ปีนี้มีแม่ดีเด่นถึง ๒๑๑ คน ลูกกตัญญูอีก ๗๘ คน ซึ่งบุคคลผู้ได้รับเลือกทั้งสองประเภทนี้จะเข้าเฝ้ารับพระทานโล่รางวัลจากพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ ณ อาคารใหม่สวนอัมพร

ที่ผู้เขียนอยากหยิบยกมากล่าวถึง จะถือได้ว่าเป็น “ของขวัญให้แม่” ที่ผู้เป็นเพศหญิงคงจะยินดีโดยถ้วนหน้ายิ่งกว่า คือของขวัญในคอลัมน์ “คุยกับครูหุຍุຍ” (วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์) เปิดเผยว่า

นานาอารยประเทศระบุว่า ประเทศไทยมีขบวนการนำเด็กและสตรีจากประเทศเพื่อนบ้านเข้ามาค้าประเวณี ใช้แรงงานเยี่ยงทาส เป็นขอทาน เป็นผู้ค้ายาเสพติด หรือนำไปประกอบกร โดยมิชอบในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการค้ามนุษย์ หรือค้าประเวณี ด้วยประโยคคำหุนิติตียนชัดเจนนว่า “นำเข้าไปและส่งออกซึ่งการค้ามนุษย์”

ทั้งนี้เพราะหลักฐานรายงานจากการปฏิบัติการด้านสิทธิมนุษยชนประจำปี ๒๕๔๗ ของประเทศสหรัฐฯ ระบุว่าไทยเป็นแหล่งต้นทาง เป็นทางผ่าน และเป็นจุดหมายปลายทางการค้าเด็กและสตรี โดยกลุ่มเป้าหมายมาจากประเทศเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นพม่า เขมร ลาว เวียดนาม จีน รัสเซีย รัสเซียอื่นๆ ในรัสเซียด้วย

แม้ว่าประเทศอื่นๆ จะมีสถานการณ์เยี่ยงนี้ อยู่เหมือนกัน แต่เมื่อเมืองไทยถูกหยิบยกขึ้นมาติดอันดับด้วย ซึ่งไม่น่ายินดีนัก เหตุนี้เองที่ทำให้

สมาชิกรัฐสภาหญิงท่านหนึ่งกับเพื่อนในคณะกรรมการกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และความมั่นคงของมนุษย์ ได้ร่วมกันเสนอ “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์” ต่อสภา ให้พิจารณากฎหมายฉบับนี้ มีเนื้อหาควรแก่การติดตามคือ

๑. เอาโทษอย่างหนักต่อผู้ค้ามนุษย์ ตั้งแต่ขั้นตริเตรียมการ สนับสนุน ชี้แนะ ติดต่อบริการ และลงมือกระทำการ โทษจะอยู่ในเกณฑ์จำคุก ๖ ปี หรือ ๑๒ ปี ปรับตั้งแต่ ๑ แสน ๒ หมื่นบาท ถึง ๒ แสน ๔ หมื่นบาท หากผู้กระทำความผิดตามกฎหมายนี้ แสดงตนเป็นเจ้าของพนักงาน ต้องระวางโทษสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

๒. การช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ในกรณีเป็นชาวต่างประเทศ เมื่อได้รับการช่วยเหลือแล้ว จะมีการรักษาความปลอดภัย การหาที่พักพิงชั่วคราว การบำบัดฟื้นฟู การชดเชยค่าเสียหาย การประสานตัวกลับประเทศต้นทาง เช่นเดียวกับกรณีคนไทยที่ตกเป็นเหยื่อค้ามนุษย์ ในต่างประเทศ จะได้รับการดูแลช่วยเหลือส่งคืนกลับประเทศไทย

๓. การทำงานเป็นองค์คณะ เนื่องจากเป็นเรื่องใหญ่ ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนของสังคม กฎหมายจึงออกแบบให้มี “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์” ขึ้นประกอบไปด้วยส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ผนวกกับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ทำงานในด้านนี้ มาโดยตรงแล้วไม่ต่ำกว่า ๗ ปี จำนวน ๑๒ คน เข้าร่วมเป็นกรรมการด้วย เพื่อร่วมกันทำหน้าที่เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีทั้งในดำนนโยบาย แผนงาน มาตรการ ตลอดจนถึงการประเมินผลการทำงาน

แม้ว่ากฎหมายฉบับที่ตีเยี่ยมต่อสังคมเช่นนี้ กว่าจะเสร็จทุกกระบวนการไปจนถึงการประกาศใช้บังคับต้องรอถึงเดือนตุลาคมปีนี้ก็ตาม เราก็คิดว่ามันเป็นของขวัญที่นำมาซึ่งความสุขที่มอบ

ให้แก่เพศแม่อย่างยิงแล้ว

เรื่องนี้ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยมีผู้ตำราดำเนินการ ที่จริงเป็นเรื่องเก่าเล่าซ้ำๆ ที่ความทุกข์อันเกิดมาแต่พฤติกรรมที่เป็นต้นทาง เป็นความเชื่อมโยงใยลูกกลม ฯลฯ มันเกิดรุนแรงขึ้นๆ ควบคู่กับ “ภาวะโลกร้อน” (จากเรือนกระจก โรงงาน อุตสาหกรรม ความแปรปรวนของภูมิอากาศ ความเปลี่ยนแปลงของภูมิประเทศ น้ำมือ จิตใจ) ความร้อนอันเกิดมาแต่กิเลสราคะ โลภะ ทำให้ทุรกรรมชนิดนี้ยิ่งซับซ้อน พิสดาร วิปริตมากขึ้นๆ

ทุกๆ ที่เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ คุยอวดบอกคนทั่วโลกว่านับถือศาสนาพุทธถึง ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ แต่ทำไม “มัจฉาณิขชา” ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ในพระไตรปิฎกข้อที่ว่าด้วย “การคำนุษย์” ถูกลบหายไป

แม้การค้าของเมา การค้าสัตว์ การค้าอาวุธ การค้ายาพิษ การค้ายาเสพติดให้โทษ พระพุทธองค์ก็ตรัสไว้ว่าเป็นอาชีพที่พุทธศาสนิกชนไม่พึงกระทำ ยังตรัสว่ามันเป็นบาปมหันต์ แล้วจะกล่าวไยถึงการค้าคน

สติ๊กเกอร์ “เมาอย่าขับ” เกิดขึ้นเพราะไม่อาจยับยั้งการค่าน้ำเมาได้ใช่ไหม?

โรงงานฆ่าสัตว์เถื่อนไม่มีสัตวแพทย์ตรวจสอบก่อนถูกสังเวย ถูกลงโทษเพราะไม่อาจยับยั้งการค้าสัตว์ได้ใช่ไหม? แต่ถ้าเป็น “โรงงานฆ่าสัตว์” ที่ได้รับอนุญาตของเทศบาล ฯลฯ สัตวแพทย์ตรวจสอบแล้ว ก็สมมุติกันว่าไม่ผิด ที่ๆ ไม่มีเงื่อนไขนี้ในพระไตรปิฎกเลย

ข่าวการจับผู้ค้าเฮโรอีน ยาบ้า ฯลฯ หรือเจ้าพนักงานมิของชนิดนี้ในครอบครองก็มีบ่อยๆ ซึ่งเราก็ไม่เคยพบเงื่อนไขว่า เจ้าพนักงาน ผู้มีอำนาจในการปกครองจะกระทำเช่นเดียวกัน

จะกล่าวไปใยกับเรื่องค้าคน เพราะแม่เอาลูกสาวไปแลกเงินก็ได้ยินบ่อยขึ้น ทั้งที่สังคมยกย่องแม่ว่า

แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง
ที่เฝ้าหวงหวงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล

แม่เราเฝ้าโอดระเห่

กล่อมลูกน้อยนอนเปลไม่ห่างหันเหไปไกล
แต่เล็กจนโตไอ้แม่ถนอม

แม่ผ่ายผอมย่อมเกิดจากรักลูกปักดวงใจ

เติบโต ไอ้เล็กจนใหญ่

นี่แหละหนาอะไร มิใช่ใดหนาเพราะค่าน้ำนม... ฯลฯ

แต่โดนข่าวร้ายๆ เรื่องแม่ขายลูกจึงมีอยู่ในสังคมพุทธ ถ้าจะกล่าวโทษก็ต้องยกคำพระขึ้นมาอ้างอิงว่าเป็น “กรรมของสัตว์โลก” แค่นั้นเอง เพราะความลึกซึ้งซับซ้อนเรื่อง “กฎแห่งกรรม” นั้นเป็น “อจินไตย” ประการหนึ่ง

ถึงอย่างไรก็ตาม เราก็ควรช่วยกันเสริมส่งคุณธรรมที่ดั่งงามอยู่แล้วที่ “แม่พระ” พึงมีอยู่ต่อไป อย่าคิดว่าเป็นเรื่องล้าสมัย เรื่องเชยเป็นอันขาด เพราะคนเขาตั้งแม่ไว้ในที่สูงว่า

แม่ แม่ แม่ คำคำนี้มีความหมาย

มีพระคุณมากมายหลายสถาน

ทั้งเป็นได้หลายสิ่งหลายประการ

เป็นธนาการ เป็นพระพรหม เป็นร่มไทร

ฉะนั้นหากผู้เป็นแม่ทำหน้าที่ตามที่สังคัมกำหนด มีอหยาศัยน้ำใจ ก็จะได้รับฉายาว่า “แม่พระ” ทันทิ โดยไม่ต้องไปบรรพชา

ในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ พรหมสูตร ข้อ ๔๗๐ ได้แนะนำอบรมบุตรพึงปฏิบัติต่อบิดามารดาว่า

สกุลใด บุตรบูชาบิดา มารดาในเรือนตน สกุลนั้นมีพรหม
สกุลนั้นมีบูรพาจารย์ สกุลนั้นมีอา
หุโนยบุคคล

คำว่าพรหม บูรพาจารย์ และอาหุโนยบุคคลนี้เป็นชื่อเรียกของบิดามารดา

เพราะบิดามารดามีอุปการะมาก บำรุงเลี้ยงดูและแสดงโลกนี้แก่บุตร

บัณฑิตพึงนอบน้อม สักการะบิดามารดาด้วยข้าว น้ำ ผ้า ที่นอน

การอบกลิ่น การให้อาบน้ำ การล้างเท้าทั้งสอง

เพราะการที่เขาปรนนิบัติบิดา มารดานั้น บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญเขาในโลกนี้

เขาตายไปแล้ว ย่อมบังเกิดในสวรรค์

การจะเป็น “แม่คน” (ที่ดี) ผู้หญิงคนนั้นต้องเป็น “คนดี” ให้ได้ก่อน คนดีคือคนที่มีศีลธรรม รับผิดชอบต่อหน้าที่ ขยันหมั่นเพียร มีสติปัญญา รู้จักบริหารตน บริหารงาน บริหารคน (อื่น) ตั้งแต่หุ้นส่วนคนแรกของสมาชิกครอบครัวคือสามี หลักธรรมในพุทธศาสนากล่าวถึงสามีดี ภรรยาดี สามีเทวดา ภรรยาเทวดา สามีเทวดา ภรรยาดี สามีดี ภรรยาเทวดา แม่ดีเด่นน่าจะจัดอยู่ในประเภทใดใน ๔ ชนิดนี้ผู้อ่านคงจะตอบเองได้

เมื่อผู้หญิงคนใดปฏิเสธการครองเรือนไม่ได้ ผู้หญิงคนนั้นต้องหัดครองใจตนเองก่อน

การครองใจตนเองทดสอบได้ด้วยการถือศีล อบรมจิต ไม่ว่าจะด้านสมณะภาวนา หรือวิปัสสนา ภาวนาก็ตาม เพื่อฝึกความหนักแน่น รับมือได้ในทุกสถานการณ์ เพราะการครองเรือนหมั่นหม่อมต่อการประทุษร้ายคู่สมรสด้วยกันทั้งสิ้น ดังกรณีว่าที่เจ้าสาวคนหนึ่ง หวาดระแวงในพฤติกรรมว่าที่เจ้าบ่าวจะนอกใจ เพราะทะเลาะเบาะแว้งกัน แม่ใกล้จะถึงวันแต่งงานในเดือนหน้าแล้ว จึงกินยามาตัวตายก่อนการแต่งงาน แต่ก็มีวายุที่จะขอให้แม่หาชุดแต่งงานมาแต่งตัวศพด้วย

ถ้าหากว่าที่เจ้าบ่าวระมัดระวังในการถือศีล ๕ ก็คงไม่ต้องเห็นเจ้าสาวในรูปศพอย่างนี้ และหากว่าที่เจ้าสาวมีศีลข้อ ๑ ชัดเจนหน่อย ก็คงไม่ต้องแต่งชุดเจ้าสาวแค่รูปศพอย่างนี้

แต่เพราะทั้งสองฝ่ายไม่ได้เตรียมที่จะเป็นผู้นำครอบครัว ซึ่งรู้ว่าชีวิตครอบครัวนั้นต้องหนักแน่น ต้องทำเอาหูหนวก ตาบอด หรือหูหนวก ใจหนักบ้าง หากคู่สมรสสมบุญจริงทั้งคู่ พระไตรปิฎกที่เขียนถึงสามีดี ภรรยาดี จะอาศัยอะไรเป็นข้อมูล

ที่หยิบยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างนี้ เพื่อจะเตือนสติว่า “ความซื่อตรงต่อกันและกัน” เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ตั้งแต่เริ่มเกี่ยวพันระหว่างคนสองคน เพราะตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน ลูกชาย

หญิงจะดีได้ ก็เพราะพ่อแม่เป็นคนดี พ่อแม่ขยันสั่งสอน ทำความดีให้เห็น ลูกชายหญิงก็จะซึมซับไว้รอออกผลในกาลต่อไป อย่างน้อยก็มีความเกรงใจเป็นเครื่องป้องกันความเหลวไหลของลูกในระดับหนึ่ง มิฉะนั้นหากลูกใครไปทำสิ่งที่เป็นภัย ทำความเดือดร้อนให้คนอื่น ก็จะถูกค่อนได้ว่า “พ่อแม่ไม่สั่งสอน” หรือ “เชื่อไม่ฟังแถว”

“มารดาเป็นมิตรในเรือนตน” ลูกทุกวันนี้มักติดเพื่อน ปรึกษาหารือเพื่อน ไว้วางใจเพื่อนมากกว่าแม่ แม้จะเป็นเพศเดียวกัน อันตรายยิ่งไปกว่านั้นอีกเมื่อนิยมเพศชายเป็นที่ปรึกษาแทนแม่ หรือแม่คิดจะส่งลูกให้คนอื่นอบรม

หากไม่ปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมให้กลับไปสู่สิ่งที่ดั้งเดิมๆ ที่สังคมไทยเคยถือปฏิบัติมา คือแม่คือผู้อยู่เหย้าอยู่เรือน ถนนมรกตมเกลี้ยงลูกเข้าทำนอง “เปลก็ไกว ดาบก็แกว่ง” ทนต่อความลำบากในการเลี้ยงดู อบรมลูกได้ อันเป็นที่มาของการเกิดรางวัลแม่ดีเด่นในปัจจุบัน

ผู้ชายที่รักแม่จะไม่รังแกผู้หญิง ผู้หญิงที่รักแม่จะสงวนเนื้อสงวนตัวไม่ปลอยงายกับผู้ชาย เพราะสังคมเขากล่าวโทษว่า

นวนนางนุ่งแนบเนื้อ	หัวใจเสื่อร้อนคำราม
เห็นภาพที่วาบหวาม	ก็อยากชิม อยากลิ้มลอง
กำหนดพวกเหล่านาย	ระเบิดระบายนหลายทำนอง
สมคบตาโอกาสช่อง	ก็ฉุดคร่าอนาจาร
เดินอวดประกดกาย	สื่อทำลายอันโอฬาร
เปิดโปงโชว์ประจาน	สื่อโลมมล้างคมเมื่อง
อาชญากรที่ลั่นหลาม	เพราะอาชญากรรมที่รุ่งเรือง
ประเทศจงประเทือง	อย่าเกลื่อนกลาดอาชญากรรม

ถ้าผู้ชายเป็น “สุภาพบุรุษ” และผู้หญิงเป็น “สุภาพสตรี” อาจแสดงออกด้วยการแต่งกายที่เรียบร้อยปกปิดส่วนไม่พึงเปิดเผย กิริยามารยาทที่ปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างให้เกียรติเคารพกัน พุดจาอย่างเกรงใจกันและกัน เท่ากับเป็นการเพาะพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ที่ดีในวันข้างหน้า

และการเรียกร้อง ความเกรงว่าการร้าย เสนอ พ.ร.บ. การป้องกันปราบปรามการค้ามนุษย์

จะตร่วงไปคงบรรเทาขึ้น

ในระหว่างที่รอคอยฟังการสรุปผลของการ เสนอออกพระราชบัญญัติที่ว่านี้ เราน่าจะทำสิ่งที่ ดี ที่เป็นประโยชน์ต่อกันและกันก่อน อย่างที่ ท่านผู้รู้ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เราไม่รอ เราไม่หวัง แต่เราจงทำ” จงประกอบกรรมในสิ่งที่เรา ปรารถนาผล

รางวัลที่พ่อแม่ปรารถนาจากลูกส่วนใหญ่คง จะตอบเหมือนกันหมดว่า หวังให้ลูกเจริญรุ่งเรือง หวังให้ลูกเป็นคนดี ขอให้ลูกเลี้ยงตัวเองได้ แม้จะ ไม่มีพอมมาเลี้ยงตอบแทนพ่อแม่ก็ตาม แม้คำพูด เชิงนี้จะมาแต่เหตุที่เห็นความจริงเป็นส่วนใหญ่ใน ชีวิตประจำวันของผู้ผ่านวัย กาลเวลามานานของ พ่อ แม่ว่าจำนวนคนกตัญญูกตเวที คือรู้คุณพ่อแม่ ตอบแทนคุณพ่อแม่ด้วย จะหาได้ยากขึ้นก็ตาม พ่อแม่ก็ยังได้อาศัยความภูมิใจที่พ่อแม่ทำหน้าที่ ของพ่อแม่แล้วทดแทน

ส่วนผู้เป็นลูกสิ! จะคิดเห็นอนาคตใหม่ว่า トラบใดที่ยังปฏิเสธเรื่องชีวิตคู่ไม่ได้ ตัวเองก็ ต้องมีฐานะเป็นพ่อแม่ในอนาคตเหมือนกัน กว่า จะรู้ตัวก็สายเสียแล้ว หรือไม่ก็ต้องฆ่าตัวตายก่อน จะได้นั่งตำแหน่งนั้น เพราะไม่เคยฝึกหัดอบรม ฝึกซ้อมความเป็นผู้นำในระดับครอบครัวมาก่อน เพราะเพียงการทำตัวให้เป็นสมาชิกที่ดี เป็นลูกที่ ดีในครอบครัวก็ยากเสียแล้ว การโตเต้าขึ้นไป เป็นพ่อแม่ ยิ่งยากกว่าเป็นทวิคุณ ดังที่คำกล่าว ในศาสนาคริสต์เขียนไว้ว่า “การให้กำเนิดบุตรเป็น งานของพระเจ้า” ดังนี้

ศาสนาพุทธกล่าวว่าผู้แต่งงานแล้วไม่มีลูกชื่อ ว่าเป็นผู้มีบุญ เพราะถ้ามีลูกคนนั้นต้องทำสิ่งที่ เป็นบาปมากขึ้นเพื่อลูก ถ้าไม่ทำบาปก็โดนกล่าว ทหาว่าไม่ทำหน้าที่อีก ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงก่อน แต่งงาน ไม่เคยฆ่าปลา ไม่เคยฆ่าสัตว์ใดๆ เลย แต่เมื่อแต่งงานสามีชอบกินเนื้อ ลูกชอบกินปลา ตัวเองก็ต้องฆ่า หรือไม่ก็ต้องไปเกี่ยวข้องกับ การฆ่าทางอ้อม ต้องเอาเงินไปจ้างให้เขาฆ่า คือซื้อที่ เขาฆ่า ทำมาแล้ว ถ้าไม่เคยทำอาหารเนื้อสัตว์เลย

เพราะอยู่ครอบครัวเดิม มีคนทำให้กิน แต่งงาน แล้วก็ต้องมาลงมือทำอาหารเองอีก ไม่เคยเป็น หนี้ใครเลย เมื่อแต่งงานแล้วก็ต้องแบกหน้าไปกู้ หนี้ยืมสิน ในหน้าที่แม่บ้านต้องรับผิดชอบเรื่อง เงินทอง ค่าใช้จ่ายในครอบครัว ตัวเองก็ต้อง ยอมทนทุกข์เหล่านั้น หลายรายต้องผัดผ่อน หมองใจกับพ่อแม่ตัวเอง พี่น้องตัวเอง เพราะ ความซัดซึ้งของเรื่องพ่อแม่ พี่น้องของอีกฝ่าย ไม่มี นิสัยบ่น หรือบ่นน้อย ก็ต้องกลายเป็นคนปาก มากก็มี เดิมเป็นคนอารมณ์ดี กลายเป็นคนขี้ หงุดหงิด เพราะภาวะในความเป็นคู่นี้แหละ เป็นต้นเหตุ

แต่คนก็ไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน ไม่เคย คิดให้รอบคอบถึงสิ่งที่ตัวเองจะต้องมาพบในชีวิต แต่งงาน จึงคิดว่าการแต่งงานเป็นความสุข ยิ่งไปกว่าเรื่องที่ยกขึ้นมากล่าวนี้ก็คือ สุขภาพ ความเสื่อมของร่างกาย โรคร้ายไข้เจ็บที่ไม่บอก ล่วงหน้า ประกอบกับชีวิตเป็นอยู่ ใครกลัวความ แก่ก็ต้องเจอกับความแก่ ใครกลัวความเจ็บก็ ต้องเจอกับความเจ็บ โรคที่มากับการใช้ชีวิตคู่ ย่อมมีอยู่ตามธรรมชาติ เพิ่มขึ้นจากโรคที่คู่ สมรสหามาให้ตัวเองด้วย เช่น แม่บ้าน หรือลูก เป็นโรคเอดส์มากขึ้นจากความล่าช้าของพ่อบ้าน อันเป็นปัญหาหลังคมทุกวันนี้

ฉะนั้นในวาระวันแม่ นำที่ลูกผู้ชายควร จะ ให้ของขวัญแม่ด้วยการตั้งใจรักษาศิลข้อ ๓ ข้อ ๕ ให้มากยิ่งขึ้น หรือไม่เคยรักษาเลยก็ควรตั้งใจให้ ของพิเศษแก่แม่บ้าง ชับน้ำตาแม่ที่เคยร้องให้ เพราะเป็นห่วงในสุขภาพของลูกชาย อันมาแต่ เหตุติ่มน้ำเมา เทียวกลางคืน ดูการละเล่น มหรสพไร้สาระต่างๆ เล่นการพนัน เชื้อฟุ้งเฟ้อ นมากกว่าพ่อแม่ จะเป็นหนทางป้องกัน กำจัด กรณีพ่อโดนลูกชายพันคอ โดนลูกชายชกตอย เพราะพ่ออดตักเตือนลูกให้ละเว้นอบายมุข ห่วง อนาคตของลูกไม่ได้

ลูกผู้หญิงก็ควรให้ของขวัญแม่ด้วยการรัก เนื้อสงวนตัวเหมือนแม่ประคบประหงมยุงไม่ให้ไต่

ไรไม่ให้ตอม น้อยนิดไม่ให้บอบช้ำเสียหาย คำ
น้อยไม่ยากให้คนดำ เพื่อลดข่าวประจานผู้หญิง
ทางหนังสือพิมพ์

ลูกหญิงชายที่มีพ่อแม่เป็นคนสูงอายุ ควร
ให้ของขวัญแม่อย่าง**จริยวัตรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่มีต่อสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี** ดังที่ พันเอกพิเศษ ทองคำ
ศรีโยธินนำมาเล่าเผยแพร่สู่ประชากรราษฎร์ เพราะ
ทรงเป็นตัวอย่างลูกที่กตัญญูกตเวทีย่างยิ่งใน
แผ่นดิน

พระมหาเถระพระเดชพระคุณเจ้าคุณ
ปัญญานันทะ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ ปากเกร็ด
นนทบุรีเคยแสดงธรรมเทศนาไว้ว่า ธรรมะ
เป็นร่มคันใหญ่ คุ้มครองโลก รักษาโลกไว้
ตลอดเวลา ธรรมะนี้แหละคือมารดาของเธอ
ทั้งหลาย เธอต้องเอาใจใส่ดูแลมารดาของเธอ
เอามารดาของเธอใส่ไว้ในจิตใจของเธอ แล้ว
เธอจะปลอดภัย ไม่มีปัญหา ไม่มีความทุกข์
เดือดร้อน

คนที่รักแม่ควรเริ่มต้นวันแม่ด้วยการทำสิ่งที่

เป็นกุศล เอาฤกษ์เอาชัยในวันนี้ ทั้งน่าจะสะสม
บุญกุศลไปทุกวันก็ไม่ขาดทุนอะไร ทั้งที่เป็นทาน
ภาวณา ศิลภาวณา (ภาวณาคือทำให้สม่าเสมอ ทำ
จนกลายเป็นอุปนิสัยอยู่ในเนื้อในตัวในจิตวิญญาณ)
เพื่อเพิ่มพูนขวัญแม่ เป็นของขวัญวันแม่ ทั้งพ่อก็
พลอยได้รับส่วนกุศลนี้ไปด้วย คำอวยพรของผู้
หลักผู้ใหญ่ที่ให้แก่คู่บ่าวสาวว่าขอให้เป็นผู้ร่วมทุกข์
ร่วมสุขตราบจนถือน้ำเท้ายอดทอง กระบองยอด
เพชรเถิด จะสัมฤทธิ์ผล

ถึงแม้ว่าที่ สุดแล้วพระท่านจะสอนว่า

ใครเล่าจักพึงได้

ยามมีภัยมาคุกคาม

ตนเองไม่เกรงขาม

คือที่พึ่งพึ่งแนใจ

ใจเรจักกองอาจ

ไม่หวั่นหวาดต่อสิ่งใด

หากยึดคุณพระไตร-

รัตน์ไว้มันไม่ผันแปร

บทความนี้เขียนขึ้นเป็นของขวัญสำหรับวันแม่
เช่นกัน ☞

คำสองคำ

คุณคือคนมีคุณค่า

ชีวิตคนเกิดมาล้ำค่านัก
ควรพุ่มพักสรรสร้างทางสุชี
หากมัวเพลินเกินกาลผลาญความดี
ไยจะมีคุณค่าคำว่าคน

แม้ยากจนแสนเข็ญเป็นยาก
ควรหยิบยกคุณธรรมนำเหตุผล
ก็่องหุดสุดเลิศล้ำคำว่าคน
อันความจนมิใช่หนามกั้นความดี

● พระอานนท์ อภิชาโต

● นายหนูนดี

สื่อตัวดี หรือ ตัวร้าย

พมว่า “สื่อ” นี้มีผลต่อสังคมสูง เช่น สื่อจากหนังสือพิมพ์รายวัน ข่าวพาดหัวหน้า ๑ ในแต่ละวัน ทำให้คนไทยส่วนใหญ่ที่อ่าน น.ส.พ.เป็นโรคเครียดได้ง่าย ดู น.ส.พ.ทุกวัน ก็สะสมความเครียดทุกวันตั้งแต่เช้า

เวลาใครเครียดก็มักส่งผลไปถึงคนรอบข้าง รวมถึงการทำงานของตน และของคนอื่น

กรณีปัญหาเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนบางกลุ่มมา นักศึกษาในเหตุการณ์ ๖ ตุลา อย่างทารุณ ผมว่า น.ส.พ. วิทยุ โทรทัศน์ มีส่วนอย่างมากในการผลักดันให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่ดีนี้ขึ้น

หรืออย่างเรื่องคนไทยหลงมกมายในเครื่องรางของขลัง จะเห็นได้ว่า น.ส.พ.ลงข่าวเชียร์ โฆษณาองค์จตุคามรามเทพกันทุกวัน แล้วจะมาสอนให้คนไทยเลิกมกมายในบางคอลัมน์ ก็สู้กระแสจตุคามไม่ได้หรอก

ผมคิดว่า สื่อไทยยังไม่ช่วยสังคมไทยเท่าการทำลาย

ผมว่า ดูจะบ่อนทำลายความคิด หรือความรู้สึกดี ๆ ของคนไทยเสียมากกว่า ถ้าสื่อไร้คุณธรรม

ที่เห็นได้ชัดก็เรื่องห้างต่างชาติเบียดเบียนโชว์ห่วยไทย กลับไม่ระโกมข่าวกระตุ้นให้ผู้มีอำนาจได้ช่วยเหลืออย่างจริงจัง ถ้าพาดหัวข่าวหน้า ๑ ทุกวัน หรือแค่สัปดาห์ละ ๑ วัน แทนรูปโป๊หน้า ๑ หรือข่าวหญิงไทยเกิดแพชั่นไม่มุ่งกางเกงใน

ประเทศไทยคงดีกว่านี้แน่ ถ้าสื่อมีคุณธรรมนำธุรกิจ

สื่อใดจะเริ่มนับ ๑ เป็นตัวอย่างครับ **๒**

๗๑๑๖๖๓^๒

‘หญิง’ สุดจะเบื่อ ที่สามีกลับบ้านดึกๆ เสมอ ไม่รู้งานอะไรมากมาย

‘ชาย’ สามีของหญิง เป็นผู้บริหารระดับนำภูมิใจพอสมควร แต่คอยดูแลบริการ ช่วยเหลือคนอื่นจนน่าเบื่อ

หลายๆ ปี ที่ ‘ชาย’ กลับบ้านมืดค่ำ

‘ชาย’ เปิดประตูเข้าบ้าน

‘หญิง’ รอในห้องรับแขก “เราควรพูดกันนะ”

“เธอจะเอาอะไรกับฉัน เธอรู้มั๊ย อยู่นอกบ้านเนี่ยใครเขาก็ชมผมทั้งนั้น

มีคุณคนเดียวที่คอยจะว่าผม

เฮ้อ... โลกทั้งโลกเขาชม แต่เมียคนเดียวในบ้านมีปัญหา”

‘หญิง’ ครวินขึ้นหู ตะลึงชั่วขณะ ไม่คิดว่า จะเจอการตอบโต้ที่แปลกประหลาด เธอเองก็ยอมรับว่า ‘ชาย’ เป็นสามีที่ดี ชย้นอดทน มุมานะ

‘หญิง’ สะกดอารมณ์ ค่อยๆ พูด

“คุณคะ คนอื่นเขาชมก็จริง แต่เวลาป่วย คนเหล่านี้เขาก็มาเยี่ยมประเดี๋ยวประด๋าว ถ้าคุณตายเขาก็แค่ใส่ซอง แต่ฉันนี่จะทุกข์ใจตลอดชีวิต”

‘ชาย’ นิ่ง ไม่คิดว่าจะถูกตอบโต้

แต่ประโยคเดียวประโยคนี้ ‘ชาย’ ก็ได้เปลี่ยนพฤติกรรม เพื่อให้ ‘หญิง’ สบายใจขึ้น

ใครๆ ลือว่า ‘หญิง’ มีคาถา

‘หญิง’ ยิ้ม พูดอย่างอารมณ์ดี “จริงใจต่างหาก”

● **ดังนั้น วิมุตตินันตะ**

ส มัยก่อนย้อนไปรุ่นพ่อแม่ปู่ย่าทำมาหากินต่างมีอาชีพทำนาสวนทั้งนั้น เป็นเศรษฐกริกเลี้ยงชีพพึ่งตนเอง คนส่วนใหญ่ร้อยละ ๙๐ เป็นชาวนา เมื่อต้องกินข้าว ก็ต้องทำนาข้าวเอง ราคาข้าวจะถูกอย่างไร ชาวนาก็ทำเมื่อถึงฤดูเราจึงมีข้าวเหลือล้นจนแจกจ่ายแบ่งปันกันเองได้ง่าย ทั้งส่งออกเลี้ยงโลกขึ้นชื่อลือชาข้าวไทย การทำนาก็เป็นพระคุณล้นเหลือแก่ชาวโลก

เมื่อไม่ต้องยืมจมูกคนอื่นหายใจ เพราะเศรษฐกริกพอเพียงเลี้ยงตัวเองได้ดี ชีวิตไม่ต้องแขวนไว้กับเม็ดเงิน คนจึงไม่รู้จักเครียดเหมือนทุกวันนี้

ทำไมข้าวของต้องแพงขึ้น

ยิ่งต่อๆ มาพัฒนาเศรษฐกริกเกินปัจจัยสี่ไปไกลเพื่อรับใช้คนมีดั่งค์ให้ได้กินใช้หรูหรา ฟุ้งเฟ้อ อบายมุข สนองตัณหาบริโภคนิยม ข้าวฝ้ายบ้านของจำเป็นถูกๆ มันจึงหายากขึ้นและราคาแพง คนจนเลยเดือดร้อนก่อนเพื่อน เศรษฐกริกทุนนิยมมันสามานย์เพราะทำลายตัวเองเหมือนฆ่าตัวตายชัดๆ แบบนี้แหละ ไม่ต้องห่วงหรอก ทุนนิยมมันลุ่มจมด้วยตัวมันเองแน่ๆ

จะไม่ให้คนจนเครียดได้อย่างไร ในเมื่อข้าวถูกไป ไม่ทำ ไปทำอ้อยมันอันที่มีราคาแพงกว่า

แม้จะกินเองไม่ได้ แต่เพื่อเม็ดเงินก็ยอมเป็นทาส เขาจุจุมูก ตามแห่กันไปทั้งบาง นาข้าวน้อยลง หนุ่มสาวไปเข้าโรงงานหมด ไปหากินขายบริการ เป็นทางเครื่อง เดินกินรำกินก็เยอะ พอหาคนทำนาเกี่ยวข้าวยากมาก ค่าตัวแพงอีก ข้าวต้องขึ้นราคา มันก็พาของอื่นขึ้นแพงไปหมด

เคยสังเกตบ้างไหม ทำไมยิ่งพัฒนาเศรษฐกริกมันถึงเกิดเงินเพื่อ ข้าวของต้องแพงขึ้นโดยตลอด เป็นผลคู่เคียงที่เลี่ยงไม่ได้ เงินเพื่อจะอ่อนหรือแรงก็ตาม มันแปลว่าเงินมันเล็กลง คนจนมีเงินน้อยนักรยังต้องตายก่อนใคร ใช่เลย

การหันมาทำนาเพื่อหาเม็ดเงินมากกว่าเม็ดเงิน ข้าว กระทั่งทั้งไร่นาเข้าเมืองมาขายแรงงาน ไม่เอาเศรษฐกริกพอเพียง ขอเป็นทาสนิยม สามานย์ หลงอบายมุข ทันสมัยบริโภคนิยม อะไรต่างๆ ทั้งหลายล้นเลื่อนไหลพาลงเหวทั้งสิ้น

ผลพวงคู่เคียงพัฒนาเศรษฐกริก ที่ทำให้ ข้าวของแพงขึ้นบานปลาย ทั้งช่องว่างคนมีคนจนก็ถ่างกว้างขึ้นเหมือนปากกรวย มันผิดทางแล้ว การที่อะไรๆ เป็นเงินทองไปหมด ซี้เยียวก็ขายได้ ดูเผินๆ เหมือนดีจังเลย ที่แท้มันแปลว่า อะไรๆ ก็ต้องซื้อ ทั้งเบลีงเงินแพงขึ้น ต้นทุนสูงตลอด เศรษฐกริกที่ขับเคลื่อนด้วยตัณหาพาชีโลก หนีไม่พ้นต้องเจอทุกข์มหาภัย เกิดข้าวยากหมากแพง

เช่นนี้เอง

ในทางทวนกระแสทุนนิยม คือ เศรษฐกิจพอเพียง ทุกคนพึ่งตนเองมีผลผลิตเหลือเผื่อแผ่คนอื่นได้ด้วย ย่อมช่วยให้ข้าวของถูกลงเรื่อยๆ กระทั่งอะไรๆ ก็เหลือล้น ไม่เป็นเงินเป็นทอง ไม่ต้องซื้อขาย แจกจ่ายกันกินสบาย แบบสาธารณโภคี ดังที่เคยได้จากธรรมชาติอันอุดม

กำไรตัวแสบ แอบถีบราคา

รู้สึกสะอึกใจบ้างริเปลว่า ใครๆ ตั้งหน้าทำการค้ากำไรทั้งนั้น มีคนกำไรมันก็ต้องขาดทุนอีกฝ่ายเป็นแน่ แล้วขึ้นใครต้องขาดทุนตลอดปีทั้งชาติ มันก็อยู่ไม่ได้เด็ดขาด

การหากินของคนทุกวันนี้ ล้าหน้ากว่าล้าตัว เขี้ยวลากดิน ขูดรีดทารุณจนดูเป็นเรื่องธรรมดา แถมเต็มใจให้เชือดเฉือนอีกต่างหาก แล้วใครจะช่วยเยียวยาได้

การแข่งขันทำกำไร โดยไร้ศิริโอดตบปะ ไม่มีสำนึกสังวรศีลว่า มันเป็นปาณาติบาตชีวิตเลือดเนื้อใครขนาดไหนบ้าง ขอให้ได้เงินเยอะที่สุดเป็นใช้ได้

จริงอยู่ เมื่อต้องซื้อขายแลกเปลี่ยน ผู้ขายทุกคนต้องมีต้นทุนเลยต้องขายให้คุ้มทุน หรือเกินทุนไปบ้าง ถึงจะอยู่รอด อันนี้ถ้าบวกกำไรประมาณนิดหน่อยพอเลี้ยงตัว โดยมักน้อยสันโดษคือน้อยก็พอ มันคงไม่กระไร พอรับได้

ทีนี้ พ่อค้าแม่ขายทั่วไป ไม่รู้จักประมาณค่าแรงของตัวเองที่ควรได้ในวันหนึ่งๆ เข้าใจง่ายๆ ว่าต้นทุนซื้อของผลไม้ ๑๐,๐๐๐ ถ้าเอามาแบ่งขายได้เงินอีก ๕๐ % หรือ ๑๐๐ % ก็ยิ่งชอบใจ ขึ้นอยู่กับว่าใครจะขี้โลกก็มากน้อย

สำหรับคนที่ไม่อยากฟันกำไรเกินควร มีความยุติธรรมในหัวใจ เห็นใจคนซื้อ อาจคิดกำไรค่าแรงเป็นค่าตัว เช่น ๒,๐๐๐ ต่อวันก็พอแล้ว โดยเขาก็จะบวกราคาไม่เกิน ๒๐ % ประมาณนั้นแบบนี้ถือว่าขายเท่าทุน ๑๒,๐๐๐ (ซื้อ+ค่าแรง) ซึ่งไม่ได้บาปไม่เป็นบุญคุณอะไรกับใครเลย

แต่รายไหน กล้าเสียสละ ไม่เอาค่าแรงเต็มๆ เช่น ๒,๐๐๐ มักน้อยขอแค่วันละ ๑,๐๐๐ ก็เหลือพอ ถ้าแบบนี้ก็ขายให้ได้เพียง ๑๑,๐๐๐ ซึ่งต่ำกว่าราคาทุน ๑,๐๐๐ เท่ากับขาดทุนชักรื้อค่าแรงส่วนตัวไปเต็มๆ ๑,๐๐๐ จากผลเสียสละค่าแรงบางส่วน หนึ่งพันอันนี้คือกำไรอาริยชน

นี่เป็นหลักศีลของการค้าขาย ทั้งผู้ขายผู้ซื้อ วินวิน ได้กำไรทั้งคู่

ทางทุนนิยมสละมานะซึ่งตั้งหน้าหากำไรสูงสุด ย่อมไม่เคยคิดให้กำไรแก่ๆ อย่างนี้ แม้จะมีลดราคาแจกแถมคืนสังคัมบ้าง ก็เป็นกลยุทธ์กึ่งฝอยตกปลากระพงตั้งทำนุว่านั่นเอง

คงต้องคิดเองง่ายๆ ว่า ธุรกิจที่สำคัญตนว่าทำมาหากินสุจริตแต่ฉวยโอกาสฟันกำไรเต็มที่ โดยต้องปกปิดลับลวงพราง ไม่ให้ใครรู้ทัน มันจะน่าภาคภูมิใจตรงไหนได้เอ่ย เงินได้จากกรรมที่ต้องซ่อนเร้นหมกเม็ดฉกฉวย ทั้งหมดนั้นมันจะต่างอันใดกับของขโมย อทินนาทาน อันเขาไม่เต็มใจให้เอาเปรียบ นอกจากไม่รู้เท่าทันหรือยอมจำนนไปบ้าง

เรื่องของกำไรถึงนำคิดหนักให้สำคัญเล็กน้อย คือมันมีบุญบาปอยู่ในนั้นแน่นอน อย่างน้อยๆ หากโปร่งใสเปิดเผยได้ อย่างที่บริษัทพลังบุญทำมาแต่ต้นเป็นรายแรก ผู้ซื้อย่อมเต็มอกเต็มใจสมานฉันท์ด้วยดีทำนองน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า

การไม่ยอมมักน้อยสันโดษ รู้จักสำนึกศิริโอดตบปะ คือละอายบาปกลัวกรรม ทำให้เราไม่รู้จักประมาณในการหาอยู่หากิน เลยประมาทหมายมั่นหากำไรเกินควร เต็มวันนี้แทบไม่ได้ยินการพูดถึงปัญหาค้ากำไรเกินควร กลายเป็นปกติชินชา ใครๆ ก็ทำอย่างนั้นแหละ ยิ่งทำกำไรสูงสุดยอดเยี่ยม ยิ่งเป็นนักธุรกิจดีเด่น เป็นเช่นนั้นไปเสียฉิบ

การเปลี่ยนสนามรบเป็นสนามการค้า ฟังดูเก๋ที่แท้กลายเป็นเปิดฉากรบด้านใหม่ในแนวสงครามเศรษฐกิจ ไม่ต้องฆ่าแกงชีวิตทำลายทรัพย์สิน แต่ขอดูดกินเลือดเนื้อถือหนังกัณฑ์

ของ ได้ทาสเป็นเหยื่อ เพื่อสนองสังคมบริโภคนิยม
นิยามสามัญเท่านั้นเอง..อวิชชาสัตว์โลก

วิถีมนุษย์สุดประเสริฐ เกิดมาเพื่อข้อย่าง
แก่งชิง กินสุบตีเมเลพพรคนี้เองหรือ เมื่อพัฒนา
เป็นสัตว์เศรษฐกิจ ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ผู้แข็ง
แรงย่อมอยู่รอด พวกอ่อนแอพึ่งตายก่อนเถอะ
เราก็คงไม่สูงขึ้นไปกว่าเสื่อสิงห์กระทิงแสดแห่ง
ป่าคอนกรีต

การใช้กำไรเป็นอาวุธเชือดเฉือนเพื่อนมนุษย์
ทำลายสิ่งแวดล้อม จนสังคมเริ่มกลียุคพร้อม
ภาวะโลกร้อนร้ายแรงขึ้นจนน่าเป็นห่วง วันๆ
ต้องมาเหนื่อยแสบๆ เหมือนหมาหอบแดดด้วย
ธุรกิจของสัตว์เศรษฐกิจ เพราะแขวนชีวิตไว้กับ
เงินกำไร วันนี้ที่เอ็งเอากำไรเข้า วันหน้ากูเอาคืน
หลายเท่า เข้าทำนองที่ใครที่มัน ที่มึงที่กูไม่ว่ากัน
นรกทันตาเห็น เลยเป็นจริง ยิ่งกว่านิกผีน...

ประเด็นสำคัญอันน่าคิดคมชัดลึกอีก คือ
ใครๆ ต่างต้องทำกำไรเอาเข้าตัวให้ได้ทั้งนั้น
แล้วใครล่ะที่ขาดทุน ถ้าไม่ใช่คนตาต่าๆ ด้วยกัน
นี้แหละ และพวงสิ่งแวดล่อมพลอยย่อยยับไปด้วย

ขณะนี้ น้ำมันราคาแพงขึ้นเรื่อยๆ คาดกันว่า
จะถึงบาร์เรลละ ๑๐๐ เหรียญในไม่ช้า พ่อค้าแม่
ขายต่างขึ้นราคาของตามต้นทุนที่แพงขึ้น เมื่อค่า
ครองชีพสูง ข้าราชการก็ขึ้นเงินเดือนพวกตัวเอง
ดั่งที่เพิ่งทำไปหยกๆ โดยรัฐบาลชิงแก่เกินเก่าไม่
เอาไหน แต่เรื่องห่วยๆ เสงซวยกลับขยันไม่เข้า
ทำพิธีกลั่นดินะครับ

เวรกรรมตกทับที่คนเล็กคนน้อยเช่นพวกกราก
หญ้าทั้งหลาย เพราะหมดปัญญาจะขึ้นราคาเอา
กำไรชูตริตจากใครต่อได้อีก ก็ชวยไปโดยจำต้อง
ก้มหน้ารับกับค่าครองชีพที่ถีบตัวขึ้น ในขณะที่ไม่
มีอำนาจขึ้นราคาข้าวหรือค่าจ้างของตนเองได้พอ
เพียง

นี่คือคำอธิบาย ทำไมราคาถึงต้องแพงไม่มี
หยุดไม่มีถอย คนมียิ่งรวยล้น คนจนยิ่งยากเข็ญ
เป็นต้น

โสเภณีการเมือง สืบสานอัปรีชชน

แวดวงธุรกิจ คำนิยมในการหากำไรมักจะแข่ง
ขันกันเต็มที่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงศีลธรรม
ดั่งเช่น เหล้า หวย ต่างจ้องฉวยโอกาสทำเงิน
โดยไม่คิดหน้าคิดหลังอะไรแล้ว

ยิ่งมาถึงธุรกิจการเมือง การซื้อเสียง นอก
จากจะใช้เงินหลวงผลาญด้วยนโยบายประชานิยมแล้ว
พรรครัฐบาลก่อนยังทุ่มเงินซื้อยกพรรค
เข้ามาเลย

ขณะนี้ นักเลือกตั้งกำลังวิ่งกันขาวิดออก
คอกโน้น เข้าคอกนี้ โกลาหลไปหมด ขนาด
นักเลงโบราณ เสนาะ เทียนทอง ยังออกมาพูดว่า
มีการซื้อตัวนักการเมืองถึงหวัละ ๔๐ ล้านบาท

ออกประหลาดเหลือทน ที่ผู้มีอำนาจแก้
ปัญหาซื้อสิทธิ์ขายเสียงกลับเห็นว่ามีผิดตรงไหน
ตนยังไม่รู้ ต้องไปฟัง กกต.เขาว่าอย่างไร เมื่อ
เล่นเอาแต่ความถูกผิดตามกฎหมายเป็นสำคัญลูก
เดียว ไม่ยอมใช้มโนธรรมสำนึกดี เลยได้คำตอบ
โง่งๆ อย่างนั้นหลุดออกมา

กับข่าวซื้อตัวอดีต ส.ส. ทางผู้ใหญ่ กกต.ยัง
เคยบอกจำได้ว่า ท่านเห็นเป็นลัทธิมนุษยชน
สมยอมกันเหมือนจะเอาผิดไม่ได้ประมาณนั้น...
เศร้าใจจริงๆ

อย่างไรก็ตาม ทางนายสุเมธ อุปนิสากร
กกต.ด้านการมีส่วนร่วม ได้ย้ำว่าต้องให้ประชาชน
เห็นผลเสียมหาศาลต่อประเทศ ต้องให้เห็นว่า
คนซื้อเสียงคือ “แกะดำ” ของสังคม

แน่นอนว่าเลือกตั้งครั้งนี้ ปัญหาซื้อสิทธิ์
ขายเสียง จะต้องร้ายแรงเป็นประวัติการณ์
เพราะมันคือความเป็นความตายของอำนาจเก่า

มาถึงตอนนี้ เพิ่งจะตื่นคิดแก้ถือเป็นวาระ
แห่งชาติ แทนที่จะปฏิรูปการเมืองทันทีหลัง
๑๙ กันยา กลับจะสมานฉันท์กับโจร อีกทั้งหนึ่งปี
ผ่านไปรัฐบาลก็ไม่ยอมประชาสัมพันธืให้มากพอ
ถึงเหตุผลที่ต้องปฏิวัติ ไม่กล้าใช้สื่อตีแผ่ความชั่ว
ร้ายของรัฐบาลก่อน ให้คนรู้ทั่วถึงทุกหัวระแหง
แค่สองเรื่องที่ไม่นำพาแรงรัดอะไร มันเข้าใจไม่ได้

เลย ทั้งไม่ฟังเสียงประชาชนอีกต่างหาก ตี้อัน
พรรคนี้ ไม่รู้อาสาเข้ามาทำไม อ้างเพื่อจัด
เลือกตั้งให้จบเรื่องจะได้เป็นประชาธิปไตยเสียที

ก็เมื่อเลือกตั้งส่งเดชให้มันเสรีๆ ตามสัญญา
แล้วอำนาจเก่าโคตรโง่งเข้ามาใหม่อีกรอบเป็นฝูงๆ
คูหน้าักเลือกตั้งทั้งหลายลี เขี้ยวลากดินทั้งนั้น
ประมาณถึง ๘๐ % แล้วจะหวังอะไรดีขึ้น ปฏิวัติ
๑๙ กันยาหลอกชาวบ้านหรือไร

ปัญหาวิกฤติการเมืองทำประชาธิปไตยและทะเลาะ
มาตลอด ๗๕ ปี ควรต้องรู้ทันว่าเป็นฝีมือผีเท้า
พวกนักการเมืองชั่วร้ายส่วนใหญ่ๆ หรือนักกิน
เมืองสอดประสานกับข้าราชการทุกสีตัวเบ้งๆ ที่
เลวชาติ ประเทศไทยวันนี้จึงเป็นไปอย่างที่เห็นๆ

ทัศนะพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์มองว่า ขบวนการ
ประชาธิปไตยภาคประชาชนดีขึ้นมาก ต่าง
ตื่นตัวรู้ทันหมด สวนกระแสกับเหล่านักการเมือง
ซึ่งเลวทรามสาหัสยิ่งขึ้น

ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ เพราะนักการเมืองชั่วๆ
พรรคนั้นเขาต้องใช้สรรพรวิฆาณสารพัดหยาบซ้ำ
หนักข้อขึ้น เพื่อยินหยัดเหล่ากอขี้โง่งกินไม่ให้
สูญพันธุ์ ถอดรหัสฟังความออกมาได้อย่างนี้

แม้ไม่ใช่ผู้สังเวยกรรมเวดวงการเมือง ผู้ทำ
งานศาสนาเช่นพ่อท่านช่วยไขความจริงดังกล่าว
ช่วยให้หายลับสนว่า เอ๊ะ ประชาธิปไตยมันก็ดีขึ้น
นี่นา กล้าคัดค้านแสดงพลังสันติวิธีมีอะไรก้าวหน้า
ขึ้นไกล แต่โดนนักการเมืองอาชีพเลือกตั้งทั้งหลายนี้
ถึงได้สารเลวกันไปหมด

จะเลือกตั้งอยู่รอมร่อ เรากลับไม่เห็นนักการเมือง
ใหม่ๆ เสนอหน้าเข้ามาเป็นพรรคทางเลือกที่
สามเลย นำสงสารประเทศไทยจริงๆ พับแผ่นเถอะ

ชื่อสิทธิ์ขายเสียงปัญหาใหญ่ประเด็นร้อน
จนต้องจัดวาระแห่งชาติ ถือว่าถูกต้องดีแล้ว ถ้า
ยังแก้จุดบอดอันนี้ไม่ตก ธุรกิจการเมืองก็เฟื่องต่อไป
การเมืองไม่ต้อนรับคนดีมีชื่อที่ซื้อเสียงไม่เป็น
ไม่หน้าด่านพอการเมืองวันนี้คงเหม็นเบื่อไปอีกนาน

อย่างไรก็ตาม ประชาธิปไตยทุนนิยมสามานย์
อย่างที่เห็นๆ อยู่ มันย่อมฆ่าตัวตายดังเช่น
เศรษฐกิจทุนนิยมอีกรอบเดียวกัน

อนึ่ง การเมืองน้ำเน่าอันเรายังพ่ายเรือใน
อ่างอยู่อย่างทุกวันนี้ เช่นซื้อเสียง พวกชอบโทษ
ประชาชนยังหน้าโง่งรับเงินซื้อเสียงอยู่ได้ เพราะ
การศึกษาไม่ดีพอ อะไรเทือกนั้น แม้จะจริง แต่สิ่ง
สำคัญคือ จะไปโทษประชาชนส่วนใหญ่ทำไมใน
เมื่อเขาเป็นผู้ตามมากกว่า โฉนไม่จัดการชนกลุ่ม
น้อยที่เป็นผู้นำตัวแสบสันต์

ถามว่า พวกไหนละตัวการซื้อเสียง ใช้นุ้ย
ข้างถนน มันเริ่มต้นต่อนักการเมืองเป็นคนมี
หน้าตาปริญญาสูงๆ ทั้งนั้น แล้วจะให้แก้ที่พวก
ไหนก่อนหลังมากกว่าดี

ฉะนั้น ที่วางโทษ ขุนพรรค ยึดทรัพย์ ติดคุก
เอาให้หนักจึงถูกต้องแล้ว เพียงแต่ว่า จะสามารถ
เอาจริงจังกันได้แค่ไหนเท่านั้นเอง

การเมืองเป็นเรื่องสาธารณประโยชน์สุขของ
มหาชน แต่การเมืองทุนนิยม เขาก็เอื้ออวยให้
หมายว่า เพื่อต่อรองแบ่งปันผลประโยชน์ของ
กลุ่มพลังอำนาจต่างๆ เป็นสำคัญ ปากว่าพวก
กระผมอาสามารับใช้พ่อแม่พี่น้อง จริงๆ ส่วนตัว
พวกพ้องกอบโกยก่อนเพื่อน

ประชาธิปไตยพวกมากลากไป จึงอยู่ที่สังคม
คนมีคุณภาพดีเลวเพียงใด

ระบบการเมือง จะสู้บ่าไรรังงกว่าธุรกิจ ก็
เพราะตัวนักการเมืองพวกน่ารังเกียจ

ระบบเศรษฐกิจวิปริตอุมปล่าใหญ่กินปลาเล็ก
ก็เพราะตัวนักธุรกิจทุนใหญ่ผูกขาด

ไม่ว่าวงการไหนๆ เมื่อเอาเงินกำไรเป็น
สรณะตัวตั้ง หนีไม่พ้นพังพินาศใหญ่ เร็วไวกว่าที่
คิด

ดังนั้น นอกจากเศรษฐกิจพอเพียงที่ไม่ดีเสีย
มีแต่ชื่ออวดอ้างเป็นลิงหลอกเจ้า เอาจริงคือทุนนิยม
กระตุ้นเศรษฐกิจด้วยมหาโลภะ หลอกล่อต้มทา
บริโภคนิยมเป็นเหยื่อ เมื่อคนจับจ่ายแข่งกันกินใช้
ค้าขายจึงจะคล่องเป็นเทน้ำเทท่า แล้วใครกันละ
บ้าสูบก่าไร พวกไหนละจนกรอบแกรบ จึงไม่น่า
สงสัยว่า เศรษฐกิจใช้ต้มทาบ้าโลภะ นำพา
ผลาญพร่าจนเกิดนรกทันตาเห็นเช่นโลกร้อนเพราะ
ใจร้อนด้วยไฟราคะโทสะโมหะนั่นเอง ๒

● ยึดเยื่อ...พระภิกษุและฆราวาส เดินทางมายื่นหนังสือที่ทำเนียบรัฐบาลถึงนายกรัฐมนตรี เพื่อขอให้ดำเนินการเกี่ยวกับภาพเขียน “ภิกษุสันดานกา” และภาพ “หมา-มนุษย์” ที่มีลักษณะหมิ่นพระสงฆ์และพระพุทธศาสนา (เดลินิวส์)

● ผลงานปัญหา “ภิกษุสันดานกา”

หลายนัยตีความ: กรณีภิกษุสันดานกา

พระมหาไชว์ ทัสสนีโย รอง ผอ.สำนักสงฆ์เสริม พระพุทธศาสนาและบริหารสังคม มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.) กล่าวว่า ขณะนี้มหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้ง ๒ แห่ง แสดงเจตนาชัดเจนว่าจะร่วมกันคัดค้าน โดยในวันที่ ๙ ต.ค. จะมีพระนิสิตจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ร่วมยื่นหนังสือคัดค้านต่อ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี นอกจากนี้สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ(พศ.) ได้แจ้งมาที่องค์กรชาวพุทธว่าจะร่วมยื่นฟ้องร้องภาพดังกล่าวต่อศาลอาญาด้วย

ทั้งนี้ หากมีการดำเนินการยื่นฟ้องต่อศาลอาญาเอาผิดกับคณะกรรมการตัดสินภาพจะมี

ศิลปินแห่งชาติ อย่างน้อย ๒ คน อาทิ นายถวัลย์ ดัชนี ศิลปินแห่งชาติ สาขาทัศนศิลป์ (จิตรกรรม) ปี ๒๕๔๔ นายประหยัด พงษ์ดำ ศิลปินแห่งชาติ สาขาทัศนศิลป์ (ภาพพิมพ์) ปี ๒๕๔๑ ถูกฟ้องร้องด้วย เนื่องจากร่วมเป็นคณะกรรมการตัดสินภาพรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดแสดงภาพดังกล่าวของมหาวิทยาลัยศิลปากร (มศก.) และคณะกรรมการพิจารณาตัดสินรางวัลงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๓ รวมทั้งสิ้น ๑๔ คน เนื่องจากการเขียนภาพและการจัดแสดงเข้าข่ายผิดกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๖

ที่ระบุว่า *ผู้ใดดูหมิ่นทำลายพระพุทธศาสนา

*มาตรา ๒๐๖ ผู้ใดกระทำด้วยประการใดๆ แก้ววัตถุ หรือสถานที่อันเป็นที่เคารพในทางศาสนาของหมู่ชนใด อันเป็นการเหยียดหยามศาสนานั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๗ ปี และปรับ ๒ พัน-๑ หมื่นบาท” และกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๙ ที่ระบุว่ารัฐต้องให้การอุปถัมภ์คุ้มครองพระพุทธศาสนา

**พระพุทธเจ้าให้ทำใจอย่างไร?
เมื่อมีใครมาตำว่า ....**

ดูกรภิกษุทั้งหลาย หากจะมีพวกโจรผู้มีความประพฤติต่ำช้า เอาเลื่อยที่มีที่จับทั้งสองข้าง เลื่อยอวัยวะใหญ่ๆน้อยๆของพวกเขา แม้ในเหตุนั้น ภิกษุหรือภิกษุณีรูปใดมีใจคิดร้ายต่อโจรเหล่านั้น ภิกษุหรือภิกษุณีรูปนั้น ไม่ถือว่าเป็นผู้ทำตามคำสั่งสอนของเรา เพราะเหตุที่อดกลั้นไม่ได้นั้น ดูกรภิกษุทั้งหลาย แม้ในข้อนี้ เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า จิตของเราจักไม่แปรปรวน เราจักไม่เปล่งวาจาที่ลามก เราจักอนุเคราะห์ผู้อื่น ด้วยสิ่งที่เป็นประโยชน์ เราจักมีเมตตาจิต ไม่มีโทสะในภายใน เราจักแผ่เมตตาจิตไปถึงบุคคลนั้น และเราจักแผ่เมตตาอันไพบูรณ์ใหญ่ยิ่ง หาประมาณมิได้ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท ไปตลอดโลกทุกทิศทุกทาง ซึ่งเป็นอารมณ์ของจิตนั้น ดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอพึงศึกษาด้วยอาการดังที่กล่าวมานี้แล

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็พวกเธอควรใส่ใจถึงโอวาท แสดงการเปรียบด้วยเลื่อยนี้เนื่องด้วยเหตุเกิด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจะไม่มองเห็นทางแห่งถ้อยคำที่มีโทษน้อย หรือโทษมากที่พวกเธอจะอดกลั้นไม่ได้ (จะพูดร้ายหนักเบาอย่างไรไม่มีทางที่จะทำให้เกิดกิเลสได้ เพราะเป็นศาสนาที่มุ่งละตัวตน จนหมดตัวหมดตนเป็น “อนัตตา” และเป็นศาสนาที่ไม่ได้มุ่งล่าบริวาร ไม่ได้บังคับความเชื่อ หรือให้ใครมาศรัทธา จึงเป็นศาสนาที่ไม่ได้มีเรื่องมีราวกับใครๆ แต่ไหนแต่ไรมา)

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงใส่ใจถึงโอวาท แสดงการเปรียบด้วยเลื่อยนี้เนื่องด้วยเหตุเกิด ข้อนี้จักเป็นประโยชน์และความสุขแก่พวกเธอสิ้นกาลนาน ดังนี้แล

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๒๗๑)

ภิกษุสันดานกา มีที่มาจากพระไตรปิฎก

ดูกรภิกษุทั้งหลาย กาประกอบด้วยอสังขารธรรม

- ๑๐ ประการ ๑๐ ประการเป็นไฉน คือ
  - เป็นสัตว์ทำลายความดี ๑
  - เป็นสัตว์คะนอง ๑
  - เป็นสัตว์ทะเลเยอทะยาน ๑
  - เป็นสัตว์กินจุ ๑
  - เป็นสัตว์หยาบคาย ๑
  - เป็นสัตว์ไม่มีกรุณา ๑
  - เป็นสัตว์ทุรพล ๑
  - เป็นสัตว์ร้องเสียงอึง ๑
  - เป็นสัตว์ปล่อยสติ ๑
  - เป็นสัตว์สะสมของกิน ๑
- ดูกรภิกษุทั้งหลาย กาประกอบด้วยอสังขารธรรม ๑๐ ประการนี้แล

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ลามกก็ประกอบด้วยอสังขารธรรม ๑๐ ประการ ฉะนั้นเหมือนกันแล

- ๑๐ ประการเป็นไฉน คือ
  - เป็นคนทำลายความดี ๑
  - เป็นคนคึกคะนอง ๑
  - เป็นคนทะเลเยอทะยาน ๑
  - เป็นคนกินจุ ๑
  - เป็นคนหยาบช้า ๑
  - เป็นคนไม่มีกรุณา ๑
  - เป็นคนที่ทุรพล (จิตตกต่ำ) ๑
  - เป็นคนพูดเสียงอึง ๑
  - เป็นคนปล่อยสติ ๑
  - เป็นคนสะสมของกิน ๑
- ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ลามกประกอบด้วยอสังขารธรรม ๑๐ ประการนี้แล ฯ

มีข้อที่น่าคิดว่าการที่ศิลปินเขาเจตนาดี เอาคำสอนของพระพุทธเจ้าสื่อสะท้อนออกมาเป็นภาพศิลปะ เพื่อประจานอสังขารที่แฝงมาทำลายพระศาสนา พระที่ตีๆ ก็ยอมอนุโมทนา ส่วนผู้ที่เห็นว่าควรทำลาย คือผู้ที่อยู่ในข่ายกาข้อที่ ๑ นั้นเอง และสิ่งที่ทำให้ศาสนาเสื่อมเสียนั้น ไม่ได้อยู่ที่ภาพภิกษุสันดานกา แต่อยู่ที่ตัวภิกษุสันดานกา ที่ยัง

ลอยนวลอยู่นั้นต่างหาก (พระไตรปิฎก เล่ม๒๔ข้อ ๗)

บทบาทพระไทย กับพระพม่า ที่นำศึกษา ?

คุณ สุรพศ ทวีศักดิ์ จาก น.ส.พ.มติชน ฉบับวันที่ ๗ ตุลาคม ได้ตั้งคำถามถึงจุดยืน และบทบาทของพระสงฆ์ไทย เมื่อเปรียบเทียบกับพระพม่าว่า การเคลื่อนไหวแบบไหนที่เป็นประโยชน์กับสังคมและพระศาสนา มากกว่ากัน ?

“.....การที่มีพระสงฆ์กลุ่มต่างๆ ได้ออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลใช้มาตรการเด็ดขาดแก้ปัญหาภาคใต้ก็ดี ออกมาเดินขบวน “ยื่นคำขาด” ให้บรรจพุทธศาสนาประจำชาติในรัฐธรรมนูญก็ดี และล่าสุด ออกมาคัดค้านการแสดงภาพเขียน “ภิกษุสันดานกา” ซึ่งเป็นผลงานที่ได้รับรางวัลเหรียญทอง สาขาจิตรกรรม ฝีมือของนายอนุพงษ์ จันทร ก็ดี

ล้วนถูกตั้งคำถามจากสังคมว่าพระสงฆ์ไทยกำลังแสดงบทบาทบนจุดยืนอะไร? เปรียบเทียบกับพระสงฆ์ชาวพม่ากว่าหมื่นรูปที่ออกมาเดินขบวนประท้วงรัฐบาลเผด็จการทหารด้วยสันติวิธี บนจุดยืนที่ว่า หากรัฐดูหมิ่นพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ หรือกดขี่ประชาชนด้วยอำนาจที่ไม่เป็นธรรม พระสงฆ์สามารถออกมาต่อต้านได้โดยไม่ผิดพระธรรมวินัย

แต่เมื่อถึงคราวที่บ้านเมืองคับขัน พระสงฆ์พม่าไม่ลังเลที่จะออกมาขึ้นเคียงข้างประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้เพื่อปกป้องอิสรภาพจากอาณานิคมอังกฤษ การต่อสู้กับอำนาจอธรรมของรัฐในวาระต่างๆ และล่าสุดก็คือการเป็นแกนนำออกมาเรียกร้องประชาธิปไตยที่กำลังดำเนินอยู่นี้ ซึ่งมีพระสงฆ์ถูกฆ่าและถูกจับกุมเป็นจำนวนมาก

แสดงให้เห็นว่า ความแตกฉานในพระอภิธรรมปิฎกและความเชี่ยวชาญด้านการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน กับความเข้าใจใน “ทุกข์สังขะของประชาชน” จิตสำนึกร่วมทุกข์กับชนชั้นล่างของสังคม และบทบาทการต่อสู้เพื่อเสรีภาพของประชาชนของพระสงฆ์ชาวพม่าเป็นสิ่งที่ไปด้วยกันได้ และเป็นเช่นนี้มานับแต่เริ่มสู้กับ

อาณานิคมอังกฤษ

ขณะที่พระสงฆ์ไทยพอใจที่จะเลือก “วางเฉย” กับวิกฤตทางสังคมการเมืองทุกยุคทุกสมัย แม้สังคมไทยจะเข้าใจดีว่าพระสงฆ์ต้องวางตัวอยู่ในกรอบของพระธรรมวินัย แต่เราไม่เคยเห็น “ทำดี” ขององค์กรสงฆ์ที่ออกมาเรียกร้องสันติวิธี และเตือนสติผู้กุมอำนาจรัฐที่ปราบปรามประชาชนด้วยวิธีรุนแรง

ซ้ำร้ายในบางยุคยังมีพระที่มีชื่อเสียงบางรูปออกมาประกาศ “ทูลวาทา” ว่า “ฆ่าคอมมิวนิสต์ไม่บาป” ในบรรยากาศที่คนในชาติกำลังแบ่งข้างแยกข้างและต่อสู้กันแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน ยิ่งความเข้าใจปัญหาทางชนชั้นและ “จิตสำนึกร่วมทุกข์” กับคนชั้นล่างในสังคมที่ถูกกดขี่เอาเปรียบด้วยแล้ว ยิ่งแทบไม่เคยปรากฏให้เห็นเลยในบทบาทของพระสงฆ์ไทยซึ่งส่วนใหญ่มี “กำพืด” มาจากคนชั้นล่างของสังคม... ”

บทสรุป ถ้าใครได้อ่านขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์ ซึ่งท่านพุทธทาสได้รวบรวมจากพระไตรปิฎก ก็ จะซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ ที่ทรงย้ำกับสาวกของพระองค์ไว้ว่า

“อานนท์ ! เราไม่พยายามทำกะพวกเธออย่างทะนุถนอม เหมือนพวกช่างหม้อ ทำแก้ม้อที่ยังเปียก ยังดิบอยู่ อานนท์ เราจักขนาบแล้วขนาบอีก ไม่มีหยุด อานนท์ ! เราจักชี้โทษแล้ว ชี้โทษอีก ไม่มีหยุด ผู้ใดมีมรรคผลเป็นแก่นสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้”

ดังนั้นพุทธพจน์ที่ได้บริภาษถึงภิกษุสันดานกา ยังไม่ได้หนักหนาอะไร เมื่อเทียบกับบางสูตรที่ทรงให้ภิกษุผู้ทุกข์ ไปกลืนกินก้อนเหล็กแดงที่เผาไฟ แทนก้อนข้าวของชาวบ้าน หรือเอาแผ่นเหล็กที่ลุกร้อนเป็นไฟ มาใช้แทนผ้าจีวร ฯลฯ ซึ่งเมื่อพระพุทธเจ้าจบพระธรรมเทศนา ยังผลให้ ภิกษุ ๖๐ รูปถึงกับกระอักเลือดออกมา อีก ๖๐ รูป ขอลาสิก ที่เหลืออีก ๖๐ รูปเป็นพระอรหันต์ ส่วนที่ลาสิกนั้นเพราะเห็นว่า การเป็นพระทำได้ยาก ลึกดึกกว่าจะได้ไม่บาป ไม่เสี่ยงต้องไปกลืนกินก้อนเหล็กแดงแทนก้อนข้าวของชาวบ้านในภายหลัง **☑**

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตโตโศก

● ต่อจากฉบับ ๒๐๗

บทที่ ๒

อาริยสังกัปปะ ๔ มรรคองค์ ๘

สำหรับมรรคส่วนที่เป็นแกนกลางของการ
ประพฤติปฏิบัติองค์ ๔ ได้แก่

ก) **สัมมาสังกัปปะ** (ความดำริชอบ) คือ การ
ไม่ดำริในกาม ไม่ดำริในพยาบาท ไม่ดำริใน
ความเบียดเบียน ซึ่งก็คือเป็นส่วนเจตนาของ
การปฏิบัติศีลสิกขาต่างๆ นั่นเอง

ข) **สัมมากรรมัตตะ** (การกระทำชอบ) คือ ไม่
กระทำปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร
ซึ่งก็คือการประพฤติปฏิบัติตามศีลข้อ ๑, ๒, ๓
ในหลักของศีล ๕ นั่นเอง

ค) **สัมมาวาจา** (การพูดจาชอบ) คือ ไม่พูด
เท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ
ซึ่งเป็นส่วนของการประพฤติปฏิบัติตามศีลข้อ ๔
ในหลักศีล ๕ นั่นเอง

ง) **สัมมาอาชีวะ** (การมีอาชีพชอบ) ได้แก่
สภาพที่พ้นจาก “**มิฉฉาอาชีวะ**” ๕ ระดับ คือ
การโกง (กุหน) การล่อลวง (ลปนา) การตลบตะแลง
(เนमितตกตา) การยอมมอบตนในทางผิด (นิปเป-
สิกตา) และการเอาลามกต่อลามก (ลาเภณ ลากัง
นิชิตังสนตา) มิฉฉาอาชีวะระดับต่างๆ เหล่านี้

มีสาเหตุพื้นฐานมาจากความหลงมัวเมาใน
อบายมุขสิ่งเสพติด กามคุณ ๕ ตลอดจนฉนลาภ
-ยศ -สรรเสริญ และโลกียสุขต่างๆ การลดละสิ่ง
มัวเมาระดับหยาบ (สุระ หรือสุรา) สิ่งมัวเมา
ระดับกลาง (เมรยะ) และสิ่งมัวเมาระดับละเอียด
(มัชชะ) ที่เป็นรากฐานของมิจฉาอาชีวะเหล่านี้
ก็คือการประพฤติปฏิบัติตามนัยของศีลข้อ ๕ ใน
หลักเบญจศีลนั่นเอง

โครงสร้างของการปฏิบัติสัมมาอาริยมรรคองค์
๘ ตามแนวทางแห่งมหาจิตตาริสกสูตรนี้ จึงเป็น
ระบบที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างมรรค
แต่ละองค์อย่างเป็นบูรณาการ และมีลักษณะที่
เป็นพลวัต (dynamic) ซึ่งหากย้อนลงแล้วก็คือ
การปฏิบัติหลักไตรสิกขา (อริศีลสิกขา อริจิตสิกขา
อริปัญญาสิกขา) หรือถ้าขยายรายละเอียดให้
กว้างออกไปก็จะครอบคลุมถึงหลักโพธิปักขิยธรรม
๓๗ ประการ ได้แก่ สัมมปธาน ๔, สติปัฏฐาน
๔, อธิธิบาท ๔, อินทรีย์ ๕, พละ ๕, โพชฌงค์ ๗,
มรรคองค์ ๘ กล่าวคือ

การปฏิบัติมรรค ๗ องค์แรกที่มีแกนกลาง ๔
องค์เป็นหลัก และมีมรรคอีก ๓ องค์เป็นเครื่อง
ห้อมล้อม ก็คือการปฏิบัติในส่วนของศีลสิกขา
(ศีลข้อที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕)

โดย **สัมมาสติ** จะสัมพันธ์กับ **สติสัมโพชฌงค์**
ในหลักโพชฌงค์ ๗ ซึ่งถ้าขยายรายละเอียดก็จะ
เชื่อมโยงไปสู่ **หลักสติปัฏฐาน ๔** (กายานุปัสสนา
สติปัฏฐาน, เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน, จิตตา
นุปัสสนาสติปัฏฐาน, อัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน)

สัมมาทสิฐิ จะสัมพันธ์กับ **ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์**
ในหลักโพชฌงค์ ๗ ซึ่งถ้าขยายรายละเอียดก็จะ
เชื่อมโยงไปสู่ **หลักสัมมปธาน ๔** (สังวรปธาน
ปธานปธาน ภาวนาปธาน และอนุรักษณาปธาน)

สัมมาวายามะ จะสัมพันธ์กับ **วิริยะสัมโพชฌงค์**
ในหลักโพชฌงค์ ๗ ซึ่งถ้าขยายรายละเอียด ก็
จะเชื่อมโยงไปสู่ **หลักอธิธิบาท ๔** (ฉันทะ วิริยะ
จิตตะ วิมังสา)

บูรณาการของมรรค ๗ องค์แรก จะส่งผลให้

จิตได้รับการขัดเกลาให้กิเลสตัณหาอุปาทานเบา
บางลดน้อยลง แล้วสะสมเป็นความเข้มแข็งของ
จิตที่บริสุทธิ์ตั้งมั่นขึ้น จนกระทั่งมีความตั้งมั่นเป็น
สัมมาสมาธิ ก็คือส่วนของ **จิตสิกขานั่นเอง**

คุณลักษณะของจิตที่มีความสะอาด สว่าง สงบ
ตั้งมั่นเป็นสัมมาสมาธิที่ยิ่งๆ ขึ้นนั้น จะปฏิบัติสัมพันธ์
กับ **ปิติสัมโพชฌงค์** **ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์** และ
สมาธิสัมโพชฌงค์ ในหลักโพชฌงค์ ๗ ซึ่งถ้า
ขยายรายละเอียด **ปิติสัมโพชฌงค์** จะเชื่อมโยง
ไปสู่ **หลักอินทรีย์ ๕** (สัทธินทรีย์ วิริยอินทรีย์ สติ
นทรีย์ สมานินทรีย์ ปัญญินทรีย์) ส่วน
ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ จะเชื่อมโยงไปสู่ **หลักพละ ๕**
(สัทธาพละ วิริยะพละ สติพละ สมาธิพละ
ปัญญาพละ)

ขณะเดียวกันการมีปัญญาประจักษ์ถึงวิถิปปฏิบัติ
จนเข้าถึงสภาวะของจิตในจิตที่ได้รับการขัดเกลา
จนเห็นกิเลสตัณหาอุปาทานเบาบางลดน้อยลงนั้น
ก็คือส่วนของ **ปัญญาสิกขา หรือสัมมาญาณะ และ**
สัมมาวิมุตติ ซึ่งจะสัมพันธ์กับ **อุเบกขาสัมโพชฌงค์**
ในหลักโพชฌงค์ ๗

ปัญญาที่ประจักษ์ถึงสภาวะของจิตที่เป็น
อิสระจากพันธนาการของกิเลสตัณหาอุปาทาน
จนมีภาวะความบิบคั้นเป็นทุกข์ที่ลดน้อยลงนั้น
จะมีมวลพลัง (momentum) ส่งผลกลับมาเสริม
หนุนให้เกิดสัมมาทสิฐิที่ละเอียดยิ่งขึ้น อันจะนำไป
สู่การปฏิบัติมรรค ๗ องค์แรกหรือ **“อริศีลสิกขา”**
ที่ละเอียดยิ่งขึ้นในรอบใหม่ ซึ่งจะนำไปสู่สภาวะ
ของจิตที่ตั้งมั่นเป็นสัมมาสมาธิยิ่งขึ้นจนเกิด
“อริจิตสิกขา” และสุดท้ายก็คลี่คลายไปสู่การเกิด
ญาณทัสสนะที่เป็นสัมมาญาณะ และสัมมาวิมุตติ
เห็นหน้าตาของอุปาทานชั้นส่วนที่เสื่อมสลายไป
พร้อมกับกิเลสตัณหาที่ถูกขัดเกลาให้เบาบางลด
น้อยลงๆ เกิดเป็น **“อริปัญญาสิกขา”** หมุนวน
เป็นพลวัตรของกระบวนการแห่งไตรสิกขาที่
ละเอียด (อริ) ยิ่งๆ ขึ้น ในแต่ละรอบของการ
ปฏิบัติเป็นลำดับๆ

“ศีล สมาธิ ปัญญา” จึงไม่ใช่แบบชีวิตของ

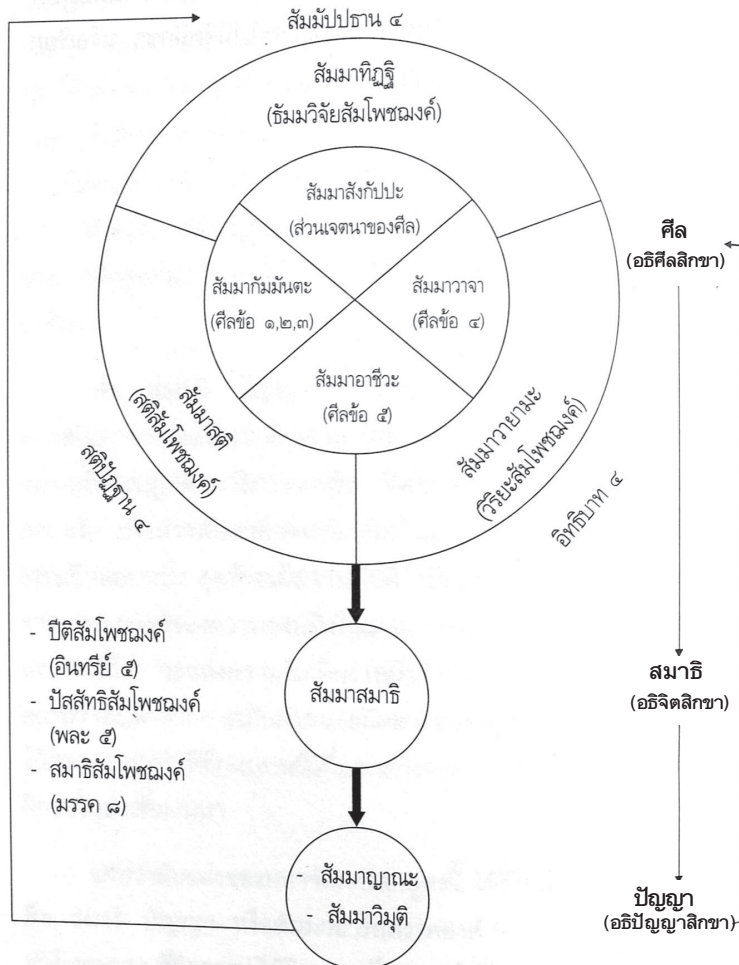

การประพฤติปฏิบัติธรรมที่แยกจากกันเป็น ๓ ลักษณะ โดยการปฏิบัติ “ศีลสิกขา” เป็นอย่างหนึ่ง ครั้นจะปฏิบัติสมาธิภาวนาหรือ “จิตสิกขา” ก็ต้องปลีกตัวไปหาสถานที่สงบสงัด เพื่อนั่งหลับตาทำสมาธิ อันเป็นแบบชีวิตในการประพฤติปฏิบัติธรรมอีกแบบหนึ่ง สุดท้ายเมื่อจะปฏิบัติ “ปัญญาสิกขา” ก็ต้องถอนจิตขึ้นจากภาวะภวังค์ของความสงบนิ่งในฌาน เพื่อเพ่งพิจารณาไตรลักษณ์ ให้ประจักษ์ถึงภาวะแห่งความไม่เที่ยง (อนิจจัง) ความเป็นทุกข์ (ทุกขัง) และความว่างเปล่าจากการเป็นตัวตน (อนัตตา) ของสรรพสิ่งต่างๆ อันเป็นแบบชีวิตของการปฏิบัติอีกแบบหนึ่งที่แตกต่างจากการปฏิบัติศีลสิกขา และจิต-

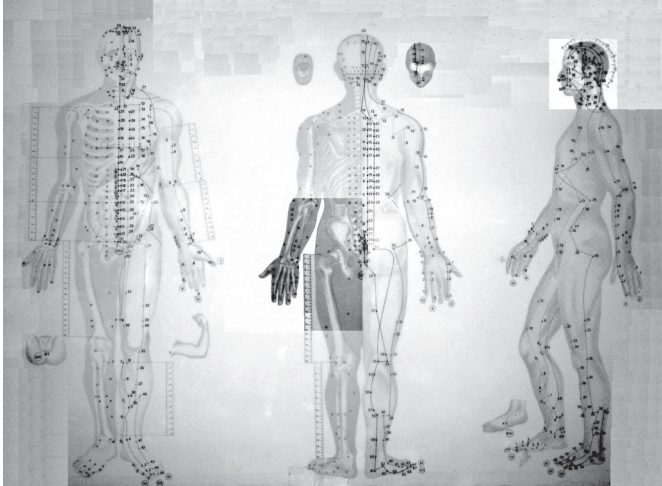
สิกขาในช่วงที่ผ่านมา

แต่ทว่านัยแฝงของมหาจัตตารีกสูตรนี้ ได้ชี้ให้เห็นถึงบูรณาการของศีล สมาธิ ปัญญา หรือสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ที่มีลักษณะเป็นมิติ ๓ ระดับของแบบชีวิตการปฏิบัติธรรม หรือการปฏิบัติสมาธิภาวนา ที่เกี่ยวเนื่องเป็นระบบชุดเดียวกัน โดยแยกเป็นอิสระออกจากกันไม่ได้ เมื่อปฏิบัติศีลสิกขาอย่างถูกต้องพอเหมาะ จิตสิกขาก็จะเกิดขึ้น และเมื่อปฏิบัติจิตสิกขาอย่างถูกต้องพอเหมาะ ปัญญาสิกขาก็จะเกิดตามมา โดยมีขั้นตอนที่ปฏิบัติศีลสิกขาแล้ว ถ้าไม่ไปฝึกนั่งหลับตาทำสมาธิก็จะมีจิตสิกขา หรือเรียกว่าไม่ได้ฝึกปฏิบัติสมาธิภาวนา ฯลฯ

แผนภูมিরะบบการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่เป็นไปเพื่อความสิ้นไปแห่งอาสวะ

๗ อ่านต่อบนหน้า

• ตอนที่ ๑๖

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

• อาการปวดเข่าที่เกิดจากไต

ไตเป็นอวัยวะคู่หนึ่งในร่างกาย ที่ควบคุม**ไขกระดูก กระดูก และน้ำหล่อเลี้ยงไขข้อต่างๆ** ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นที่ไต หรือทำให้ไตอ่อนแอ ก็จะมีปัญหาเกิดขึ้นที่**ไขกระดูก**ได้เช่นกัน

การปรับสมดุลด้วยสมุนไพร ในสมัยโบราณนั้น มีตำรายาแก้ปวดเข่า ที่ทำแล้วขายดิบขายดีมาก เนื่องจากคนที่มีอาการปวดเข่ามีมาก โดยเฉพาะคนแก่ เพราะยิ่งอายุมากเท่าไร ไตก็อ่อนแอลงมากเท่านั้น แต่หลังจากกินยาขนานนี้เข้าไปแล้ว อาการปวดเข่าจะดีขึ้นเกือบทุกราย ยานั้นคือ **สมุนไพร ลูกใต้ใบ ต้นหญ้าดอกขาว เอาทั้งใบ ดอก ราก ผล ลำต้น อย่างละ ๒ กำ ใส่น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที ต้มแทนน้ำเป็นเวลานาน ๑ เดือน** จึงจะเห็นผล

ก่อนดื่มควรใส่น้ำผึ้งผสมมะนาวเพื่อให้รสเป็นกลางตามชอบใจ จะทำให้ยามีประสิทธิภาพดีขึ้น

อีกวิธีหนึ่ง คือ **หาร่ำอ่อนผสมกับกล้วยน้ำว้าสุก** ขยี้ให้เข้ากันนำไปห่อใบตอง แล้วนำไปปิ้งให้สุก รับประทานวันละ ๓ ใบ จะทำให้เข่าแข็งแรงเช่นกัน

วิธีปรับสมดุล โดยการกดจุด...

ม้าม (Sp ๑๐, ๑๒) กระเพาะปัสสาวะ(UB ๔๐, ๕๙) ไต (K ๑๐)

ถุงน้ำดี (GB ๓๓, ๓๕) กระเพาะอาหาร (St ๓๕) ตับ (Liv ๘)

พิเศษ (Extra ๓๑, ๓๒)

ม้าม (Sp ๑๒) อยู่ที่ขาหนีบห่างจากหัวเข่ามา ๓ ข้อนิ้ว

ม้าม (Sp ๑๐) อยู่ที่ต้นขาด้านใน ใช้ฝ่ามือปิดที่เข่า โคนฝ่ามืออยู่ที่สะบ้า คือจุดปลายนิ้วโป้งสัมผัส (ดูตามรูปเส้นม้าม)

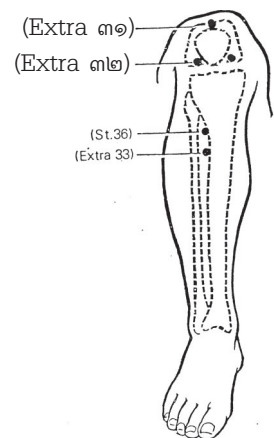
กระเพาะปัสสาวะ(UB ๔๐) อยู่กึ่งกลางข้อพับเข่า

กระเพาะปัสสาวะ(UB ๕๙) อยู่เหนือข้อพับหลังของกระดูก

ตาตุ่มนอก (ดูตามรูปเส้นกระเพาะปัสสาวะ)

ไต (K ๑๐) มุมรอยพับเข่าด้านใน (ดูตามรูปเส้นไต)

ถุงน้ำดี (GB ๓๓) รอยนูนเหนือกระดูกต้นขาด้านนอก

ถุงน้ำดี (GB ๓๘) อยู่เหนือตาตุ่มด้านนอก ๔ ซ่อนิ้ว
(ดูตามรูปเส้นถุงน้ำดี)

กระเพาะอาหาร (St ๓๕) อยู่ที่ข้างลูกสะบ้าด้านนอก งอเข้าตรง
รอยนูน (ดูตามรูปเส้นกระเพาะอาหาร)

ตับ (Liv ๘) อยู่ตรงด้านในสุดของข้อพับเข่า (ดูตามรูปเส้นตับ)

พิเศษ (Extra ๓๑) อยู่ที่ขอบบนของกระดูกสะบ้า (ดูตามรูป)

พิเศษ (Extra ๓๒) อยู่ที่รอยนูนของกระดูกสะบ้าระหว่างงอเข่า

อย่าลืม ! ดื่มน้ำสมุนไพรก่อนและหลังปรับสมดุลร่างกาย คือ น้ำต้มตะไคร้ น้ำปั่นผัก

• **อาการปวดเข่าจากการได้รับอุบัติเหตุ** ที่ไม่หนักมากนัก กระดูก สะบ้าและกระดูกเข่าเคลื่อนเล็กน้อย
มีวิธีปรับสมดุลโดยใช้การทำกายภาพบำบัดจัดกระดูกเข่า แต่ถ้าทำแล้วยังไม่หายควรไปหาหมอจัดกระดูก

วิธีปรับสมดุลด้วยตนเอง โดยยึดขาทั้งสองข้าง และงอเข่าด้านที่ปวดเป็นเลข 4 เอามือดึงเข้ามาติดหน้าอก
พร้อมกับหายใจยาวๆ แล้วหายใจ ออกพร้อมกับดันเข่าให้ติดพื้น ทำเช่นนี้สลับกันไปจนเข่าเคลื่อนเข้าที่ หรือจน
อาการเจ็บค่อย ๆ หูเลา ถ้ายังเจ็บอยู่ให้ค่อย ๆ ทำทุกวันจนหายเจ็บ ต้องพยายามทำกายภาพจัดกระดูกด้วยตนเอง
ทุกวัน

๑๖. ปรับสมดุลบรรเทาอาการเท้าแพลง

เท้าแพลงเกิดจากหลายกรณีด้วยกัน ส่วนใหญ่จะเกิดจากอุบัติเหตุในขณะที่เดิน อาจจะถูกหลุม หรือลื่น เดิน
สะดุดจนทำให้เท้าพลิก และแพลงขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ใส่รองเท้าส้นสูงมีความเสี่ยงที่จะเท้าแพลงได้มากที่สุด เพราะ
จุดศูนย์ถ่วงเคลื่อนที่ได้ง่าย ทำให้เสียศูนย์ง่าย เมื่อเกิดอาการเท้าแพลงใหม่ๆ จะมีอาการปวดมาก ถ้าไม่รู้จักเส้น
หรือจุดแก้ไขแล้ว ยิ่งไปปวดไปจับ ยิ่งทำให้เจ็บมากขึ้น แต่ถ้าเรารู้ตำแหน่งแก้ไข ก็จะเจ็บเดียวเดี๋ยวเท่านั้น อาการก็
จะดีขึ้นตามลำดับ

บางคนปล่อยให้อาการเท้าแพลงเรื้อรังข้ามปีหรือข้ามหลายปีก็มี ไม่ได้ปรับสมดุลก็จะมีอาการปวดค้าง
อยู่ตลอด บางคนให้หมอนวดคลายเส้นถ้านวดถูกจุดหายและไม่หายก็มี

วิธีปรับสมดุล ดังนี้ **ให้ใช้มือจับข้อเท้าข้างที่แพลง**
โดยให้นิ้วโป้งอยู่ที่จุดไต (K ๓) อยู่หลังตาตุ่มด้านใน
ห่างจากตาตุ่ม ๒ ซ่อนิ้ว กดจุดนั้นให้แน่น พร้อมกับ
กำข้อเท้าให้แน่นด้วย

ใช้อีกมือจับนิ้วโป้งเท้าให้แน่น หมุนไปทางขวา ๑๘
รอบ หมุนไปทางซ้าย ๑๘ รอบ จะหมุนมากหรือน้อยกว่า
นี้ได้ไหม การที่เราหมุนน้อยหรือมากอยู่ที่อาการขาแพลง
มากหรือน้อย แต่ถ้าหมุน ๑๘ รอบเป็นจำนวนที่เหมาะสม
ที่สุด

ควรดื่มน้ำสมุนไพร เก้าอี้ รากหญ้าคา เก๊กฮวย
ดอกมะลิ ใช้น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที ดื่มก่อนและหลัง
ปรับสมดุล

ถ้าปวดนิ้วโป้งเท้า บอกถึงอาการที่เกิดจากหม้าม และมีปัญหาที่สมอง

ถ้าปวดนิ้วชี้เท้า เป็นอาการของปัญหาตับ และตา

ถ้าปวดนิ้วกลางเท้า เป็นปัญหาของกระเพาะอาหาร

ถ้าปวดนิ้วนางเท้า เป็นปัญหาของ ถุงน้ำดีและคอ

ถ้าปวดนิ้วก้อยเท้า เป็นปัญหาของกระเพาะปัสสาวะและหลัง

(ดูตามรูป)

วิธีปรับสมดุลง่ายๆ คือ ต้มน้ำสมุนไพรอุ่นๆ น้ำตะไคร้ น้ำขิง น้ำกะเพรา ต้มอย่างใดอย่างหนึ่ง นำมาแช่เท้า แล้วนวดให้ทั่วๆ เท้า เพื่อกระตุ้นให้เลือดหมุนเวียนในร่างกาย จะช่วยปรับสมดุลได้เร็วขึ้น

๑๗. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดมือ

ปวดมือมีหลายสาเหตุเช่นกัน บางครั้งเกิดอาการ ปวดนิ้ว ชา นิ้ว นิ้วลือคแต่ละนิ้ว ส่วนใหญ่สาเหตุนี้มาจากระบบดูดซึมที่ลำไส้ใหญ่และลำไส้เล็ก ลำไส้บวมเพราะยักของหนัก ลำไส้บวมเพราะนอนดึก ลำไส้บวมเพราะใช้สมองมาก

ปวดนิ้วโป้ง หมายถึง มีปัญหาเกี่ยวกับเส้นของปอด

ปวดนิ้วชี้ หมายถึง มีปัญหาเกี่ยวกับเส้นของลำไส้ใหญ่

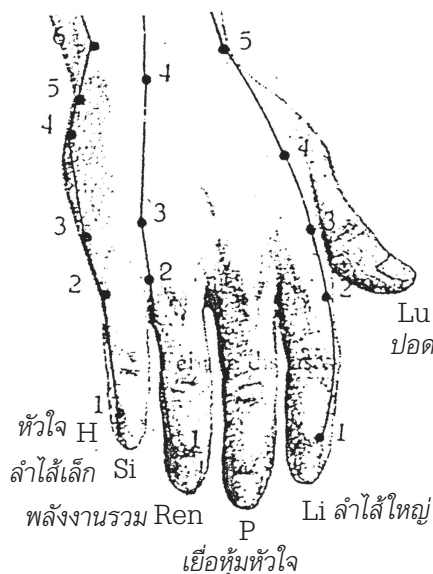
ปวดนิ้วกลาง หมายถึง มีปัญหาเกี่ยวกับเยื่อหุ้มหัวใจ

ปวดนิ้วนาง หมายถึง มีปัญหาเกี่ยวกับพลังงานรวม

ปวดนิ้วก้อย หมายถึง มีปัญหาที่หัวใจและลำไส้เล็ก (ดูตามรูป)

-ปวดนิ้วโป้ง ปรับสมดุล โดยกดจุดที่ข้อพับข้อศอกตรงรอยพับในและนอกให้แน่นแล้วโยกมือขึ้นลงหลายๆ ครั้ง จนอาการปวดนิ้วโป้งค่อยๆ หายไป

-ปวดนิ้วชี้ ปรับสมดุลโดยกดจุดที่ข้อพับข้อศอก กดที่ข้อพับในและนอกให้แน่นแล้วโยกมือขึ้นลงหลายๆ ครั้ง แล้วสลับข้อศอกออกไปข้างหน้า จนอาการปวดลดลง ถ้าไม่หายให้ยกข้อศอกพับแขน ข้างหนึ่งหมุนศีรษะ แล้วยกมืออีกข้างหนึ่งงอศอกไว้ เอามือที่หมุนศีรษะดันอีกมือหนึ่งที่ข้อศอก เป็นการปรับสมดุลแขนและนิ้วชี้ด้วย

-**ปวดนิ้วกลาง** ปรับสมดุลโดยการกดจุดที่กลางข้อพับศอก กำข้อศอกให้แน่นแล้วโยกขึ้นโยกลงเช่นกัน ทำจนอาการปวดลดลง

-**ปวดนิ้วนางและนิ้วก้อย** ปรับสมดุล โดยกดจุดที่ข้อพับข้อศอกทั้งสองข้าง และกดจุดข้างสะตือ ห่างจากสะตือ ๒ ข้อนิ้ว กดเป็นแนวขึ้นและลง จนอาการดีขึ้น

น้ำสมุนไพรที่ควรดื่มก่อนและหลังปรับสมดุล คือ กระเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ อย่างละ ๑ กำ น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที ดื่มอุ่นๆก่อนและหลังปรับสมดุล หรือต้มน้ำชาเขียวกับใบชาตามต้องการ ใส่น้ำ ต้มเดือด ๑๐ นาทีเหมือนกัน **(ที่ต้องต้มเดือดเวลาไม่เกิน ๑๐ นาที เพราะถ้าต้มเกินเวลาแล้วจะได้สารแทนนินออกมา ทำให้ท้องผูกได้)**

สรุปการปรับสมดุลเกี่ยวกับเส้นสายร่างกายคุณนั้น **ถ้าหากได้มีการปรับสมดุลใช้เวลา ๓๐ นาที เป็นอย่างน้อย ถ้าอาการดีขึ้นภายในเวลา ๓๐ นาที แสดงว่าอาการของโรคไม่มาก แต่ถ้าปรับแล้วยังไม่ดีขึ้น หรือดีขึ้นนิดหน่อย ทั้ง ๆ ที่ได้ดื่มน้ำสมุนไพรควบคู่ไปด้วย แสดงว่ามีอาการเรื้อรังมานาน เลือดมีความเป็นกรดมาก**

ควรจะต้องปรับวิถีชีวิตใหม่ ...

- โดยการพยายามนอนไม่เกิน ๓ ทุ่ม ตื่นหลังตี ๓
- การกินอาหารควรปรุงแต่งแบบธรรมชาติ แปรรูปให้น้อยที่สุด กินอาหารที่เป็นพืชผัก ผลไม้ไร้สารพิษ
- อยู่ในที่อากาศถ่ายเทได้ดีให้มากที่สุด
- กินผักไร้สารพิษ ๕ สัปดาห์โรค ให้ได้อย่างน้อยวันละ ๑ กิโลกรัม
- ดื่มน้ำสะอาดให้ได้วันละ ๒ ลิตร
- ออกกำลังกายทุกเช้าอย่างน้อย วันละ ๓๐ นาที
- ถ่ายอุจจาระให้ได้ทุกเช้าตั้งแต่เวลา ๐๕.๐๐ - ๐๗.๐๐ น.
- **เบิกบานแจ่มใส ยอมรับความจริงแม้อุปสรรคจะมากมาย**

☺☺
ความร่ำรวยที่สุดของชีวิต
คือ การมีสุขภาพที่แข็งแรง
☺☺

๒

ข้อเขียนข้อคิด

แนวคิดของมนุษย์ยุคนี้ เกี่ยวกับปัญหาของสัตว์ที่มาสร้างความรำคาญให้แก่คน การแก้ปัญหาต่างๆ ไปในขั้นต้นมักใช้วิธีการฆ่าทำลายล้าง โดยรูปแบบการฆ่ามักเลือกใช้ยาฆ่าเป็นหลัก เห็นได้จากเมื่อพบปัญหา ก็มักถามหาชื่อยาฆ่าที่ใช้ได้ผลดี ปัจจุบันในท้องตลาดก็มียากำจัดต่างๆ มากมายให้เลือกใช้หลายชนิดหลายยี่ห้อแข่งกันออกสู่ท้องตลาด เช่น ยาฆ่ามด ยาฆ่าแมลงสาบ ยาฆ่ายุง ยาฆ่าหนู

ส่วนการฆ่าแบบอื่นก็ล้วนแต่เป็นไปตามวิธีการและความถนัดของแต่ละบุคคล บางคนเพียงเห็นแมลงสาบเป็นต้องกระตืบหรือเหยียบให้ตาย บางคนเห็นมดเป็นต้องบีบให้ตายหรือจุดไฟเผา บางคนเห็นงูทั้งที่ยังไม่ทราบมีพิษหรือไม่มีพิษ ก็ต้องตีมันให้ตายกันไปข้างหนึ่ง และยังมีรูปแบบอื่นๆ อีกมากมาย แต่ถึงอย่างไร ข้อสังเกตของการแก้ปัญหาด้วยวิธีการฆ่าอันมหาโหดแบบต่างๆ นั้น ล้วนไม่สามารถปราบเจ้าสัตว์เหล่านั้นให้หมดสิ้นไปจากโลกเราได้

ผลสรุปของการแก้ปัญหาสัตว์แบบฆ่าให้ตายนั้น คงจะไม่ใช่วิธีการแก้ไขที่ดีที่สุด ดังนั้นถ้าที่จะต้องหาวิธีการที่ได้ผลกว่ามาใช้ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์การแก้ปัญหาสัตว์แบบไม่ต้องฆ่าที่มาแล้วสักพันฟัง ดังนี้

แก้ปัญหาสัตว์แบบไม่ต้องฆ่า

• ถวัลย์ พัฒนเสถียรพงศ์

ปลวก

เมื่อปลายปีพ.ศ.๒๕๔๐ ข้าพเจ้าได้ไปซื้อบ้านแบบทาวนเฮ้าส์ไว้หลังหนึ่ง อยู่แถบชานเมืองบ้านหลังนี้นับเป็นบ้านหลังที่สอง จึงไม่ได้อยู่เป็นประจำ หลายๆ เดือนถึงไปเยี่ยมเยียนครั้ง มีนานๆ ที่ไปค้างคืน ๑ คืน วันรุ่งขึ้นก็เดินทางกลับ

แรกๆ เมื่อซื้อมาก็ไม่เคยมีปัญหาเรื่องปลวกกระทั่งเวลาผ่านไป ๒ ปีขึ้นไป ๓ อยู่มาวันหนึ่งเมื่อไปเยี่ยมบ้าน ก็ต้องตกใจเมื่อเจ้าตัวปลวกที่ไม่พึงต้อนรับได้มาเยี่ยมเยียน เพราะโดยที่คาดไม่ถึงถึงจะมาพบกับเหตุการณ์เช่นนี้ ด้วยความตกใจกลัวบ้านจะเสียหายบวกกับความที่ไม่ทราบวิธีการแก้ไขอันใด นอกจากปฏิบัติตามแบบอย่างของคนทั่วไปในยุคนี้ นั่นก็คือไปหาซื้อยาฆ่าปลวกมาฉีดไว้ก่อน

กระทั่ง ๑ สัปดาห์ต่อมา จึงไปตรวจดู ก็พบว่า

ตัวปลวกรยังคงมีอยู่อีก สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ เดิมบริเวณที่เป็นทางเดินของปลวกไม่พบตัว แต่กลับพบในที่อีกบริเวณหนึ่งที่ยังคงอยู่ภายในบ้าน เพียงแต่จำนวนตัวปลวกลดลง แสดงว่าปลวกไม่ถึงกับหมดไป ยังไม่หายไปไหน ช่วงนั้นพยายามไปตรวจตราถี่ๆ ช่วงห่างกันไม่เกินเดือน ซึ่งเมื่อไปครั้งใดก็จะใส่ยาฆ่าปลวกเพิ่ม

ระหว่างนั้นการจะไปตรวจดูบ้านครั้งใด มักเกิดความกังวลใจเป็นห่วง ปลวกยังจะมีอยู่ไหม ปลวกจะกินบ้านเสียหายหมดไปทั้งหลังไหม อีกทั้งเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาครั้งใด ก็ปลอบใจตนเองเสมอๆ คิดว่าเมื่อมีตัวปลวกมาอยู่แล้ว ลักพักมันคงจะค่อยๆ หายไป มันมาได้มันก็ไปได้ แต่เมื่อเฝ้าดูเหตุการณ์เช่นนี้อยู่ ๗-๘ เดือน ปลวกก็ยังไม่มีการทำอะไรที่จะหมดไปจากบ้านหลังนี้

มีอยู่วันหนึ่ง ด้วยความกังวลไม่สบายใจ ทำให้พยายามครุ่นคิดหาหนทางแก้ปัญหาปลวก ย้อนคิดขึ้นมาได้ว่า ทำไมตั้งแต่ช่วงที่ซื้อบ้านจน ได้สิทธิ์เป็นเจ้าของบ้านและต่อมาดำเนินการ ซ่อมแซมเสร็จผ่านมามาตั้ง ๒ ปี ทำไมไม่เคยมี ปลวกมารบกวนเลย ได้ย้อนคิดต่างๆ ตลอดมา เป็นเพราะเหตุใด ทำให้เกิดคำถามว่า ตนเองน่าจะ ทำผิดพลาดอะไรสักอย่าง

คิดทบทวนกลับไปกลับมา กระทั่งเกิดนึกขึ้นมาได้ว่า ก่อนหน้านั้นถ้าไปเยี่ยมเยียนบ้านและ เมื่อจะกลับบ้านที่กรุงเทพฯ ได้ปิดก๊อกตันน้ำที่อยู่ หน้าบ้านเพื่อตัดน้ำไม่ให้เข้าบ้านทั้งหมด แต่ต่อ มาก่อนที่จะมีปลวกมาเยี่ยม มีอยู่ช่วงหนึ่งไปบ้าน หลังจากนั้นค่อนข้างถี่ โดยที่ช่วงนั้นคิดว่า การปิด วาล์วน้ำที่อยู่หน้าบ้าน เห็นเป็นการยุ่งยากและ ไม่มีความจำเป็นต้องทำให้เปลืองแรง จึงไม่ได้ปิด วาล์วตันน้ำที่หน้าบ้าน เป็นผลให้มีปลวกมาเยี่ยม เยียนในเวลาต่อมา

เหตุผลทำไมจึงมีปลวกมาอาศัย คำตอบในใจ ปลวกมาเยือนก็เพราะมีน้ำพื้นดินชื้นเปียกมีน้ำ บวกกับเนื้อไม้ที่เป็นตัวเรือน จึงเป็นอาหารให้มัน กินเป็นอย่างดี ลำพังเพียงมีเนื้อไม้แต่ขาดน้ำ มันคงอยู่ไม่ได้ เมื่อนึกได้ดังนี้แล้วหลังจากนั้น ข้าพเจ้าจึงทดลองใช้วิธีปิดวาล์วตันน้ำที่อยู่ หน้าบ้านด้วย และรอดูผลสำเร็จต่อไป

หลังจากปิดวาล์วน้ำที่อยู่หน้าบ้านเพื่อตัดน้ำ ไม่ให้เข้าบ้านทั้งหมด ข้าพเจ้าได้ไปสำรวจอีก แต่ ก่อนไปถึงบ้านใจยังนึกหวั่นๆ คราวนี้จะได้ผลไหม หอ แต่มันน่าอัศจรรย์ยิ่ง เมื่อเข้าไปในบ้านก็ไม่ พบเจ้าตัวปลวกเลย ไม่ทราบมันหนีไปไหนแล้ว

เหตุการณ์ที่ไม่พบตัวปลวกหลังจากได้ดำเนินการ ตามเหตุผลที่ตนเองคิดก็ยังไม่มั่นใจมากนัก ยังไม่เกิดความเชื่อมั่นจะได้ผลที่แน่นอน จนต่อมา เมื่อได้ไปเยี่ยมเยียนซ้ำอีกเป็นครั้งที่ ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗ ก็ไม่พบมันอีกเลย ช่วงหลังๆ เมื่อผ่านพ้นไป อีกประมาณเกือบปียังไม่พบตัวปลวก ก็เกิดความ มั่นใจว่า วิธีที่ใช้ใช้ได้ผล

ส่วนยาที่เคยใส่อยู่หลังจากช่วงที่ทดลองปิด วาล์วน้ำตัดน้ำไม่ให้เข้าบ้าน ก็ไม่เคยใส่เพิ่มอีกเลย คงปล่อยยาที่เคยหยอดอยู่ในร่องไม้ต่อไปกวาดทิ้ง

จนกระทั่งหลังเหตุการณ์ผ่านพ้นไปได้ ๒ ปี แล้วยิ่งทำให้มั่นใจไม่เกิดความหวาดกลัวปลวกจะ มาเยี่ยมบ้านอีก ทั้งๆ ที่เกือบไม่ไปสำรวจบ้านนั้น เลย เมื่อไปก็ไม่เคยพบปลวกมาเดินเฟ่นพานให้ เห็นอีกเลย

สรุป เหตุผลที่มาของปลวกได้มาเยี่ยมเยียน บ้านนั้น สันนิษฐานเกิดจากท่อประปาที่เดินอยู่ใต้ พื้นดินมีการรั่วเกิดขึ้นเมื่อไม่มีการปิดวาล์วเมน ที่ อยู่หน้าบ้าน น้ำก็เกิดรั่วซึมตลอดเวลาและไหลลง ดิน ทำให้บริเวณนั้นแฉะและชื้นจึงเป็นแหล่งของ น้ำดื่มให้เจ้าตัวปลวกไว้ดื่ม บวกกับอาหารซึ่งก็คือ เนื้อไม้ที่เป็นตัวเรือนเช่นนี้แล้ว จึงเป็นที่ดึงดูดให้ เจ้าตัวปลวกมาอยู่อาศัย ข้อสังเกตอีกอย่าง ทำไมปลวกจึงไม่กลัวยาพิษที่ใช้ฆ่าพวกมันได้ แสดงออกถึงปลวกนั้นไม่โง่ มันมีความคิดรู้จัก หลบหลีกได้เป็นอย่างดี ทั้งที่มียาพิษอยู่ตรง บริเวณนั้น มันกลับเฟ่นหนี ที่ตายก็ตายไป ส่วนที่ อยู่มันก็กระมะดระวังตัว แต่เมื่อไม่มีน้ำให้ดื่มกิน มันกลับเฟ่นหนีไปทันที

คิดจะแก้ปัญหาปลวกด้วยการใช้ยาฆ่า อาจ ไม่ได้ผลหรอก แก่ได้เพียงเพราะมาจับหลักได้ว่า ปลวกอยู่ได้เพราะมีน้ำ ถ้าตัดน้ำไม่ให้มีดื่มกิน มัน ก็อยู่ไม่ได้ เฟ่นหนีไปเอง แก้ปัญหาปลวกด้วยวิธีนี้ ง่ายนิดเดียว ดีกว่าการใช้วิธีการมาเป็นไหนๆ นอกจากเสียเงินค่าซื้อยาและเก็บวัสดุสารพิษไว้ รุกบ้านแล้ว ยังผิดศีลธรรมอีกด้วย จริงไหม

ข้อควรระวัง

๑. ดูแลไม่ให้มีท่อน้ำประปารั่ว ปัจจุบันท่อน้ำ ประปามักนิยมเดินฝังดินเพื่อความสวยงาม แต่ ท่อน้ำประปาที่เดินอยู่ใต้พื้นดิน ก็มีข้อเสีย ทำให้ เราไม่รู้ว่ามีใต้พื้นดินแฉะ ปลวกอาจจะมาได้

๒. ระวังกรณีฝนตกน้ำรั่วผ่านเข้ามาที่หลัง คาบ้าน ถ้าหากแก้ไข ๒ ข้อนี้ได้มั่นใจได้ว่าคงไม่ พบตัวปลวกอย่างแน่นอน **👍**

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
• อันติมะ

● กิจกรรมวันแม่ ปฐมอโศก นักเรียนสัมมาสิกขาทำความสะอาดสถานที่ร่วมกับผู้ปกครอง

ตอน

เปิดโลกทัศน์ ทำกิจกรรม

● ต่อจากฉบับที่ ๒๐๓

น อกเหนือจากงานดูแลน้อง และการเรียนแล้ว ฉันเริ่มสนใจอ่านหนังสือจากงานเขียนของคนข้างนอก โดยมีออบอ้อม เพื่อนสนิทเป็นผู้แนะนำ รวมทั้งเพื่อนๆ คนอื่นและท่านสมณะก็ช่วยชี้แนะด้วย

ฉันเริ่มเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น ด้วยการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนๆ ติดตามแนวคิดทั้งคนข้างนอกและคนข้างใน เพราะอย่างน้อยเราก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า คนข้างนอกบางคนอาจจะมีภูมิธรรมหรือสิ่งดีๆ ให้เราเก็บเกี่ยวประโยชน์ได้

งานเขียนส่วนใหญ่ที่ฉันอ่านจะเป็นแนวอุดมการณ์ของนักเรียนรุ่นตุลาคม หรือไม่ก็เป็นหนังสือสะท้อนชีวิตของคนในสังคม เพื่อปลุกพลัง

ใจให้แก่ผู้ทำงานด้านนี้ ส่วนใหญ่งานเขียนเหล่านี้จะมาจากนักเขียนที่ได้สัมผัสเหตุการณ์จริงของนักศึกษาในสมัยตุลาเลียด

เมื่อใดที่เปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น เราจะสามารถรับประโยชน์จากด้านอื่นได้มากขึ้นด้วย หนังสือเหล่านี้ถ่ายทอดสภาวะจิตวิญญาณที่มีพลังซึ่งเรารู้สึกได้ ยกตัวอย่างหนังสือที่ฉันอ่านมีดังนี้

๑. งานเขียนของเสียว วารินทร์ ได้แก่ ปีกแดง ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน สมุดปกดำ กับใบไม้สีแดงสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนอาเพศกำสรวล ฯลฯ

๒. งานเขียนของเสนีย์ เสาวพงศ์ เรื่อง ปีศาจ

๓. งานเขียนของคุณลุงคำสิงห์ ศรีนอก เรื่อง

ฟ้าป๋กััน

๔. งานเขียนของไพฑูรย์ รัชญา เรื่อง ก่อ กองทราย

๕. งานเขียนของวิทยากร เชียงกุล เรื่อง ฉันทจึงมาหาความหมาย

๖. งานเขียนของสุวัฒน์ วรดิลก เรื่อง พิราบแดง

๗. งานเขียนของฤดี เรืองชัย เรื่อง หยอดหนึ่ง ในกระแสราร

และสุดท้าย คืองานเขียนของชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์ ในผลงานเรื่อง ดิน น้ำ ลม ไฟ อันเป็นหนังสือเล่มล่าสุดที่อ่านแล้วได้เห็นถึงความลึกล้ำของการนำเอานามธรรมมาเขียนให้เกิดเป็นรูปธรรมได้ หนังสือเล่มนี้บอกอะไรหลายๆ อย่าง โดยเฉพาะประโยคทองที่สำคัญที่สุดในเรื่องก็คือ **“ถ้าเราให้ เราจะเป็นอิสระ”**

แต่ละคนต่างให้ความสำคัญกับหนังสือที่ตนเองชื่นชอบ แต่สำหรับฉัน ถ้ายกเว้นหนังสือจำพวกที่เป็นข้อศีกต่อบุคคลแล้วฉันยินดีอ่านทั้งหมด เพราะขึ้นชื่อว่าหนังสือแล้ว ฉันเชื่อว่ากานในเนื้อหาขอมมีทรัพย์ให้เก็บเกี่ยวแน่นอน แต่ถึงแม้ว่าหนังสือเหล่านี้จะมีสิ่งดีๆ มากมายให้ศีกษาก็ตาม แต่ในที่สุด ฉันก็ต้องยอมรับว่า งานเขียนที่ให้ทั้งพลัง ความคมชัด รู้ต้นลึกหนบาง อย่างทะลุปรุโปร่งและเจาะลึกจิตวิญญาณได้ลึกที่สุด ก็คืองานเขียนของพ่อท่านโพธิ์รัศมี

ฉันเริ่มสนใจหนังสือของชาวอโศกตอน ม.๕ เทอมต้นในตอนนั้นเกิดความรู้สึกบางอย่างในใจว่า เราควรจะหันมาศีกษาหนังสือที่พ่อท่านและชาวอโศกเขียนได้แล้ว ในอนาคต หนังสือเหล่านี้แหละจะเป็นตัวแทนธรรมะและคำสอนของพ่อท่าน เพื่อให้ลูกหลานรุ่นหลังๆ ได้ค้นคว้าศีกษา อย่างน้อยๆ แม้ว่าฉันอาจจะไม่สามารถทำความเข้าใจกับภาษาที่สูงของพ่อท่านได้ดีนัก แต่ในอนาคตเมื่อฉันได้เจอสิ่งต่างๆ และเข้าใจอะไรมากขึ้น ฉันเชื่อว่าสักวันหนึ่งจะทำความเข้าใจในสิ่งที่พ่อท่านเขียนได้

ฉันรู้สึกประทับใจหนังสือ “คนคืออะไร” ของพ่อท่าน ที่ท่านได้เขียนเนื้อหาสาระอันเกี่ยวกับ “คน” ไว้อย่างละเอียด เมื่อตอน ม.๖ เทอมต้นฉันได้นำหนังสือเล่มนี้มาอ่าน อย่ว่าแต่จะอ่านเร็วเลย ขนาดการอ่านข้ามที่เคยทำกับหนังสืออื่น แต่พอมาถึงเล่มนี้ ฉันไม่ขอทำเด็ดขาด เพราะในหน้าคำนำ พ่อท่านได้บอกไว้อย่างชัดเจนว่า

“ถ้าอ่านไปถึงตอนใดแล้วรู้สึกว่ เราเริ่มไม่เข้าใจ คือ เริ่มจะรู้สึกว่กวน หรือคลี้คลายไม่ออก ก็ให้ตั้งใจให้มากขึ้น และหรือเริ่มต้นย้อนไปอ่านที่ผ่านมาแล้วอีกใหม่เอาใจใส่ให้มากขึ้นอีกหลายเท่า ถ้าถึงยังงั้นก็ยังไม่เข้าใจได้ ก็จงรู้เถิดว่า เรามีวิภูฏะ “อยู่ ณ เขตนั้น” ความจริง วิภูฏะ คือความ “วน” ผู้ใดวนอยู่ที่ไหน ผู้นั้นก็มีภูมิจู่ ณ ที่นั้น”

ฉันอ่านไปแล้วขอประเมินตัวเองไว้หน่อยๆ ก่อนว่า “พอที่จะเข้าใจได้” นับตั้งแต่หน้าแรก จนถึงหน้าที่ ๑๔๑ หลังจากนั้นก็ไม่ค่อยเข้าใจหรือไม่ค่อยคลี้คลายซะแล้ว แม้ว่าจะอ่านซ้ำหรือตั้งใจให้มากขึ้นก็ตาม แต่เอาเถอะ อย่างไรซะฉันก็จะเก็บเอาไว้อ่านต่อไปอีก เมื่อใดที่คิดว่าภูมิตัวเองมีมากขึ้นพอที่จะศีกษาต่อไปอีกได้ เมื่อนั้นฉันคงกระจำกับข้อเขียนเหล่านี้ หนังสือทุกเล่มของพ่อท่านบอกทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่นักปฏิบัติธรรมได้ตั้งนั้นสมควรอย่างยิ่งที่จะอ่าน

ไม่เพียงแต่กิจกรรมการอ่านเท่านั้นที่ร่วมทำกับเพื่อนๆ แม้การไปทัศนศีกษา เพื่อเปิดโลกกว้างรับเอาความรู้จากบุคคลที่มีแนวคิดดีๆ ของประเทศด้วย โดยมีท่านธาดุดินและท่านแก่นหล้า เป็นผู้นำพา ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้พวกเราได้รู้จักการฝีกคิด ฝีกวิเคราะห์แนวคิดของบุคคลากรเหล่านี้ไม่เพียงแต่ในส่วนของบุคคลหรือที่พวกเราฝีกวิเคราะห์ แม้แต่หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ข่าวสาร ที่มาจากสื่อต่างๆ ท่านสมณะก็สอนและปลุกฝึงให้พวกเราสนใจติดตาม แต่การวิเคราะห์ต้องเป็นไปในทางที่เหมาะสม อย่าวิเคราะห์ไปในทิศทางเดียว ต้องวิเคราะห์เปรียบเทียบกับอีกด้านด้วย

ต่อจากนั้นมาไม่นาน พวกเราจึงมีความคิดที่จะก่อตั้งวงดนตรีขึ้นมาสักวง เพื่อขับขานบทเพลงที่มีประโยชน์และเป็นไปเพื่อกุศลธรรม แนวคิดนี้มาจากเพื่อนๆ ทุกคน เมื่อเรามีแนวคิดตรงกัน เราจึงมีไฟในการทำกิจกรรมนี้ วงดนตรีของเราจะใช้เครื่องดนตรีไทยเข้ามาผสมผสานกับดนตรีสากล และจะเล่นเพลงของชาวอโศกกับเพลงเพื่อชีวิตเป็นหลัก ที่เน้นๆ ก็คือเพลงของท่านโพธิรักษ์ เป้าหมายไม่ใช่ชื่อเสียงอันโด่งดัง แต่เราจะเล่นเพื่อประกาศสัจธรรมที่สื่อออกมาด้วยบทเพลง และเป็นการนำเสนอแนวทางใหม่ให้แก่เพื่อนๆ ที่ยังมัวแต่เล่นเพลงสตริงด้วย อีกประการหนึ่งที่สำคัญก็คือ เราจะเล่นเพื่อพัฒนาตนเอง และทุกคนในวง ชื่อวงดนตรีของพวกเราคือ “วงแสงดาวแห่งศรัทธา” ซึ่งมีวงฆราวาสคอยช่วยเป็นที่ปรึกษาให้

ตอนนี้ฉันกำลังก้าวเข้าสู่ภาวะวัยรุ่น ซึ่งนับว่าเป็นวัยที่มีกำลังในการศึกษาเป็นอย่างดี ถ้าหากเอากำลังนี้ไปศึกษาในสิ่งที่เหมาะสมและเป็นไปในทิศทางกุศล เราย่อมเป็นผู้ที่ตั้งตนอยู่ในความขวนขวายที่จะศึกษาหาความรู้ และกิจกรรมในช่วง ม.๖ นี้ ก็ทำให้ฉันรู้สึกภูมิใจ เพราะวัยรุ่นขนาดนี้ จะมีสักกี่คนที่จะให้ความสนใจกิจกรรมที่พวกเรากำลังทำอยู่ กิจกรรมเหล่านี้ทำให้ฉันได้เปิดโลกทัศน์ของตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะในด้านความกว้าง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ความลึกก็ต้องมาก่อนเสมอ เปรียบเสมือนต้นไม้ ถ้าหยั่งรากได้ลึกเท่าไรก็ไม่ต้องหวังว่าจะแผ่กิ่งก้านได้น้อย แต่ถ้ามัวแต่แผ่กิ่งก้านสาขาออกไปกว้างๆ อย่างเดียว รากที่อยู่ตื้นๆ อาจจะไม่มีการฝังที่ จะยึดลำต้นให้ตั้งอยู่ได้ตลอดไปแน่นอน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสอง สองคำ

ด้านหลัง

ด้านหลังคือด้านที่ไม่มีใครเห็น
ผู้ที่มีศรัทธาไว้ให้ระวาง
คนหน้าไหว้หลังหลอกนั้นกลอกกลิ้ง
อย่าหันหลังให้เหตุผลจนวลี
อย่าแทงคนข้างหลังอย่างชั่วร้าย
ยามวิงหนีให้ดูหลังระวางนา
ชี้หลังเสื่อลงได้ที่ไหนเล่า
อันสวะอเวจีมีทั่วไป

บางคนเป็นผู้ปิดทองที่ข้างหลัง
ยามที่นั่งฟังปาทำจะดี
อย่าได้วิ่งตามหลังเสียศักดิ์ศรี
อย่าต่อยดีเอาหลังชนคนจะฮา
ยามหนีตายต้องสู้หัวชนฝา
อันด้านหน้าด้านหลังระวางไว้
ชี้หลังเต่าตกตุมทั้งไกลใกล้
ยึดร่มไทร “พุทธรธรรม” เป็นสำคัญ !!!

● ปรีดี อุทรัพย์

• ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

กฎหมายย้อนหลัง

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ บัญญัติว่า “บุคคลจะต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป ให้ผู้ที่ได้กระทำนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิด ถ้ารับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง”

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติความหมายของคำว่าอาญาไว้ว่า “เป็นคำนาม แปลว่า อำนาจหรือโทษ”

ด้วยความเคารพต่อคำวินิจฉัยของคณะตุลาการเสียงข้างมาก ที่วินิจฉัยว่าการเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งมิใช่โทษทางอาญา เป็นเพียงมาตรการทางกฎหมายที่เกิดจากผลของกฎหมายที่ให้อำนาจในการยุบพรรคการเมืองที่กระทำการต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๑ มีผลบังคับใช้ย้อนหลังกับการกระทำอันเป็นเหตุยุบพรรคในคดีดังกล่าวได้ แต่ผู้เขียนเห็นด้วยกับเหตุผลของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อยอันประกอบด้วยท่านปัญญา ถนอมรอด อดีตประธานศาลฎีกา ท่านกิตติศักดิ์ กิติคุณไพโรจน์ ท่าธานีศ เกศพิทักษ์ ที่ว่า การบัญญัติกฎหมายที่เป็นโทษแก่ประชาชน ไม่ว่าโทษนั้นจะกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาตามมาตรา ๑๘ ที่

ประกาศคณะปฏิวัติหรือจะเรียกชื่อว่าคณะอะไรก็แล้วแต่ ออกมาให้เป็นโทษแก่บุคคลหรือคณะบุคคลที่ตนเองไม่พอใจหรือไม่ชอบใจ แต่ไม่ใช่โทษ ๕ ประการดังกล่าวที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ แล้ว เช่น ห้ามสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพรรคที่ตนเองไม่เห็นด้วยสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือห้ามอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เคยย้ายพรรคลงสมัครรับเลือกตั้ง หรือห้ามไปถึงพรรคการเมืองใดที่ออกกฎหมายที่คณะปฏิวัติหรือคณะรัฐประหารเห็นว่าไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรมลงเลือกตั้ง หรือประกาศว่าพรรคการเมืองใดดำเนินนโยบายไม่ประสบผลสำเร็จหรือก่อให้เกิดความผิดพลาดจึงห้ามลงสมัครรับเลือกตั้งก็ยิ่งจะน่ากลัว เพราะการห้ามดังกล่าวไม่ใช่โทษ ๕ ประการในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ มีคอลัมน์ิสต์หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งอุปมาว่า ถ้าพรรคบางพรรควางนโยบายหาเสียงว่า ถ้าชนะการเลือกตั้งจะออกกฎหมายห้ามพรรคการเมืองหรือสมาชิกพรรคการเมืองที่เคยออก สปก.๔-๐๑ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและกับบุคคลที่ไม่มีสิทธิ ห้ามสมาชิกหรือบุคคลที่เคยเป็นสมาชิกพรรคดังกล่าวลงเลือกตั้งก็คงจะวุ่นวายกันน่าดู

แต่ที่เขียนมาทั้งนี้มิได้มุ่งหมายจะส่งเสริมสนับสนุนหรือต่อต้านบุคคลใดคณะใดเป็นการเฉพาะ แต่เห็นว่าต้องการรักษาหลักการของกฎหมายตามที่ตนเองเห็นว่าน่าจะถูกต้องให้ปรากฏไว้ เพราะมิฉะนั้นจะมีบุคคลอื่นอีกหลายคนหยิบยกประเด็นดังกล่าวนี้ขึ้นเป็นบรรทัดฐานแล้วทำลายล้างกันในสังคมไทยอย่างไม่มีที่สิ้นสุดต่อไป สภาพการเมืองที่หลายคนกำลังเอือมระอา ก็ยังมีอะไรต่อมิอะไรเพิ่มขึ้นมาให้แต่ละคณะปวดหัวกันไม่มีที่สิ้นสุด สุดท้ายปัญหา ก็จะกระทบกับประชาชนส่วนใหญ่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

๒

ฉันก็เป็นช่างศิลป์

ทำกรองคำ

ฉันอยากวาดรูปเป็นเช่นช่างศิลป์
แต่ไม่สมถวิลดังวาดหวัง
คงพันวัยฝึกวาดขาดพลัง
ฝันภักดิ์พังทลายไปตามวัยวัน
ศิลป์นี้ใช้กระดาษวาดภาพสวย
ฉันก็อยากวาดด้วยอารมณ์ฝัน
เอาแผ่นดินแทนกระดาษสัมผัสพันธ์
ใช้จอบเสียมแทนพู่กันวาดระบาย
เมล็ดพืชต่างสีล้นฉันกลบฝัง
รดน้ำตามเพิ่มพลังตะวันฉาย
จนสีเขียวผล่พ้นพื้นขึ้นเรียงราย
เรียงระบำรำรำกับสายลม

ดอกดาวเรืองเหลืองอร่ามงามระยับ
ดอกบานชื่นไม่อาจันับสีผสม
ดอกกระถินส่งกลิ่นหอมมาดอมดม
ดอกชวนชมสดชื่นดาดดินพรรณ
ไม้ยืนต้นเติบโตทนไกลเกาะ
จับคู่กันฉอเลาะคงสุขสันต์
ไผ่ไหวเอนออกเฝียดเสียดสีกัน
กระรอกไล่พัลวันบนกิ่งไทร

ภาพของฉันเป็นจริงไม่นั่งหยุด
ฤดูเปลี่ยนไม่อาจดูการเคลื่อนไหว
บ้างออกดอกออกผลบ้างผลิบ
ผลสุกแดงล่อใจให้ลิ้มลอง

ฉันเลิกฝืนฝึกวาดกระดาษขาว
แต่วาดดาวบนผืนดินล้นหม่นหมอง
เพราะฉันเป็นช่างศิลป์ได้ตั้งใจปอง
แต่ไม่ครองภาพดาดดินบนผืนดิน
ผักพื้นบ้านนับไม่ถ้วนล้วนหลากหลาย
ไม้ผลมากมายกบรยายได้หมดสิ้น
เป็นทั้งยาและอาหารเลี้ยงชีวิน
ปลูกเพื่อปันแบ่งกันกินภาพศิลป์งาม

● ปฐวี

นาที่สุดท้าย

ปฏิวัติรัฐประหารล้มล้างอำนาจรัฐ
เป็นการละเมิดกติกาประชาธิปไตย
ทำลายระบอบการปกครองตนเอง
ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน
สมควรต่อต้านมิให้ก่อเกิดในแผ่นดินนี้
นี่คือหลักการสากลที่สังคมยอมรับ

แต่ยามที่กลไกประชาธิปไตยวิปริต

เพราะผู้ใช้อำนาจธิปไตยของปวงชน

พลิกพลั่วฉ้อฉลอำนาจและประโยชน์ชาติ

มุ่งหมายจักผูกขาดสืบทอดอำนาจยืนยาว

กระบวนประชาธิปไตยมีอาจหยุดยั้งได้

ด้วยเหตุอำนาจแฝงครอบงำไว้เบ็ดเสร็จ

ชาติจึงอยู่ในอาณัติเผด็จการประชาธิปไตย

สภาวะการณ์ภัยอันตรายวิกฤตเช่นนี้

นักประชาธิปไตยสุดโต่งจักปลดเปลื้องฉันทใด

หรือพละมเพื่ออุดมการณ์รอรวันฟ้าสาง

รอรวันชาติย่อยยับเกินพินคิน

วันนั้นจะมีอะไรหลงเหลือไว้ให้นุชน

หากมิใช่ซากกากเดนแผ่นดินไทย!

ฟังสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ

ฟังสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต

ฟังสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม

ประชาธิปไตยลงตากับธรรมาธิปไตย

ฟังรักษาลี้งไต่ไว้วิญญูชนยอมแฉ่งแก่ใจ

การสกัดกั้นประชาธิปไตยมายาจึงอุปบัติ

สกัดจุดเข็มเกริมก้าวล่วงยึดครองเบ็ดเสร็จ

ทันเหตุทันกาลเวลาเฉียดฉิว